

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΕ' - ΤΕΥΧΟΣ 8 - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2008
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ίω. Γενναδίου 14 – 115 21 Ἀθήναι
Τηλ.: 210-72.72.253. Fax 210-72.72.251
http://www.ecclesia.gr
e-mail: periodika@ecclesia.gr

Ἐκδίδεται

Προνοία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

Ἰδιοκτησία τοῦ Κλάδου Ἐκδόσεων τῆς
Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς
Υπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκδότης:
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κλάδου Ἐκδόσεων
Ἀρχιμ. **Κύριλλος Μισιακούλης,**
Ίω. Γενναδίου 14
115 21 Ἀθήναι

Ἀρχισυντάκτης
Κωνσταντῖνος Χολέβας

Τμῆμα Συντάξεως
Ἐπιμέλεια ὕλης, διόρθωσις δοκιμίων
Βασίλειος Δ. Τζέρπος, Δρ. Θ.

Φωτογραφίες
Χρήστος Μπόνης

Στοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήναι
Τηλ.: 210-7272.356 – Fax 210-7272.380
http://www.apostoliki-diakonia.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:
Νικόλαος Κάλτζις
Πρωτομαγιάς 3, Κρουσινέρι Ἀττικῆς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ	579
ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ	581
ΠΙΝΑΞ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ	585
ΟΜΙΛΙΑΙ	
Ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παροναξίας κ. Καλλινίκου	586
Ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Γεωργίου	593
Ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λευκάδος καὶ Ἰθάκης κ. Θεοφίλου.....	598
ΜΕΛΕΤΑΙ	
π. Γεωργίου Μεταλληνού, Ἰωάννης Καποδίστριας (Ὁ πολιτικός - μάρτυρας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ).....	604
Ἀλέξανδρου Ἀναγνωστόπουλου, Ὁ ἅγιος Νεομάρτυρας Νικήτας, ὁ ἐκ Κερκύρας ἢ Ἠλείρου καταγόμενος καὶ ἐν Σέρ- ραις ἀθλήσας, ὁ Ἁγιαννανίτης	610
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
Συνοδικὸν Γραφεῖον Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων “Τουρισμὸς καὶ Χριστιανικὴ Μαρτυρία”	616
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΝ	
Παναγιώτου Ἰ. Μπούμη, Περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Ἐρησικειτικῶν	623
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	627
ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ	656
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	659
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	669

Κατὰ τὰ εἰωθότα τὸ τεῦχος αὐτὸ καλύπτει τὴν καλοκαιρινὴν περίοδο καὶ φέρει χρονολογικὴ σήμανση δύο μηνῶν, δηλαδή τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Σεπτεμβρίου. Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ εὐχόμεθα Καλὴ Χρονιὰ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἀκαδημαϊκὴ, δεδομένου ὅτι γιὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ 1η Σεπτεμβρίου εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου. Ἡ νέα αὐτὴ ἐκκλησιαστικὴ περίοδος σηματοδοτεῖται μὲ τὴν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ τὴν νέα της σύνθεση, ὅπως θὰ διαβάσετε στὴν ἐνότητα ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους ἔλαβαν χώραν οἱ τελετὲς ἐνθρονίσεως τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Παροναξίας κ. Καλλινίκου, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Γεωργίου καὶ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης κ. Θεοφίλου. Στὸ παρὸν τεῦχος δημοσιεύονται οἱ ἐνθρονιστήριοι λόγοι τους, οἱ ὁποῖοι ἐξεφωνήθησαν σὺν τῆς ἑδρῆς τῶν Μητροπόλεων τους τῇ παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου καὶ πολυαριθμῶν Ἀρχιερέων.

Κατὰ τὸ μῆνα Σεπτέμβριον ἐνθυμούμεθα τὴν 29η Σεπτεμβρίου 1831, ὅταν δολοφονικὸ χέρι στέρησε τὴν ζωὴν τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς πατρίδος μας, τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια. Ἐπειδὴ ἐφέτος συμπληρώθηκαν 180 χρόνια ἀπὸ τὴν ἀφιξὴν καὶ ὀρκωμοσίαν τοῦ Καποδίστρια στὴν Αἴγινα (Ἰανουάριος 1828) δημοσιεύουμε στὸ ἀνὰ χεῖρας τεῦχος μία μελέτη τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Μεταλληνῶ, Ὁμοτίμου καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, γιὰ τὸ ἔργον καὶ τὴν προσφορὰν τοῦ εὐλαβοῦς καὶ δημιουργικοῦ Κυβερνήτου.

Οἱ Νεομάρτυρες ἔχουν μία ξεχωριστὴ θέσιν στὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τιμῶνται μὲ ἰδιαίτην συγκίνησιν ἀπὸ τὸν λαόν μας. Ἐχυσαν τὸ αἷμα τοὺς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δουλείας καὶ ἄλλοι μὲν ἀρνήθησαν νὰ ἐξιλαμισθοῦν, ἄλλοι δὲ μετενόησαν γιὰ τὴν προσωρινὴν ἄρνησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁμολόγησαν εὐθαρσῶς τὴν πίστην τους στὸν Χριστὸν ἐνώπιον τῶν Ὀθωμανικῶν ἀρχῶν. Τὸ μαρτύριόν τους ἀπέτρεψε τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἐξιλαμισμῶν καὶ συνετέλεσε τὴν ἀναπτέρωσιν τοῦ ἠθικοῦ καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀφύπνισιν τῶν ὑποδούλων Ρωμηῶν. Στὸ δημοσιεύμενον ἄρθρον τοῦ κ. Γεωργίου Ἀναγνωστοπούλου γίνεται ἀναφορὰ στὸν Νεομάρτυρα Νικήταν τὸν ἀθλήσαντα στὴν πόλιν τῶν Σερραῶν (1808) μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς συμπληρώσεως ἀκριβῶς 200 ἐτῶν ἀπὸ τὸ μαρτύριόν του.

Στὸ πλαίσιον τῆς προβολῆς τοῦ ἔργου τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν δημοσιεύουμε τὴν μελέτην τοῦ Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Κατραμάδου περὶ τοῦ Θρησκευτικοῦ Τουρισμοῦ (Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων).

Στὴν ἐνότητα ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΝ δημοσιεύεται μία ἐνδιαφέρουσα γνωμοδότησις τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου κ. Παναγιώτου Μπούμη περὶ τῶν προσφάτων Ἐγκυκλίων γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Πέραν τῆς νομικῆς πλευρᾶς τοῦ ζητήματος ὑπάρχει, βεβαίως, καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ-μορφωτικὴ πτυχὴ. Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ θέσις του στὸ ἐλληνικὸν Σχολεῖον ἐντάσσεται στὸ εὐρύτερον

ἐρώτημα: Ποιός εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς Παιδείας; Τί ἄνθρωπο θέλουμε νὰ διαπλάσουμε; Θέλουμε ἕναν ἄνθρωπο ρομπὸτ γεμάτο γνώσεις καὶ πληροφορίες ἢ θέλουμε πέραν τῶν γνώσεων νὰ μεταδώσουμε ἀρχὲς καὶ ἀξίες στοὺς νέους μας; Καὶ ἄς μὴν λησμονοῦμε τὴν ὑποθήκη τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὁ ὁποῖος

ἐκήρυττε: «Τὸ Σχολεῖο χρειάζεται γιὰ νὰ μᾶς διδάσκει τί εἶναι ὁ Θεός, τί εἶναι ἡ Παναγία, τί εἶναι οἱ Ἅγιοι»!

Τέλος ἀκολουθοῦν κανονισμοί, προκηρύξεις θέσεων καὶ λοιπὰ ὑπηρεσιακὰ θέματα, σχόλια καὶ ἐκκλησιαστικὲς εἰδήσεις.

**ΣΥΝΟΔΙΚΗ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 152α**

(1.9.2008 έως 31.8.2009)

**ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ
ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ**

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ**

**ΕΚ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας
κ. Ἀλέξανδρος
† Ὁ Ἀργολίδος κ. Ἰάκωβος
† Ὁ Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρας
† Ὁ Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος
† Ὁ Λαρίσης καὶ Τυρνάβου
κ. Ἰγνάτιος
† Ὁ Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας
κ. Κωνσταντῖνος

**ΕΚ ΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΧΩΡΩΝ**

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέξης
κ. Μελέτιος
† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καὶ
Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος
† Ὁ Μηθύμνης κ. Χρυσόστομος
† Ὁ Κίτρους καὶ Κατερίνης
κ. Ἀγαθόνικος
† Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεσιτιά-
δος κ. Νικηφόρος
† Ὁ Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ
Πλωμαρίου κ. Ἰάκωβος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
† Ἀρχιμ. Κύριλλος Μισιακούλης

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ

ΣΥΝΟΔΙΚΟΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ

152ης Συνοδικῆς Περιόδου

1. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῆς Ἀρχιεραμμεατίας:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιος.

2. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης καὶ Μουσικῆς:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντῖνος.

3. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῶν Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος.

4. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῆς Θείας Λατρείας καὶ τοῦ Ποιμαντικοῦ Ἔργου:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος.

5. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγαθόνικος.

6. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος.

7. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλέξανδρος.

8. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς Ἐπιμορφώσεως Ἐφημεριακοῦ Κλήρου:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Ἰάκωβος.

9. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τοῦ Τύπου, τῶν Δημοσίων Σχέσεων καὶ τῆς Διαφωτίσεως:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ. Ἰάκωβος.

10. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρας.

11. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Πρόνοιας καὶ Εὐποιΐας:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Χρυσόστομος.

12. *Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν:* Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος κ. Νικηφόρος.

ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχούς.

A. ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ Συνοδικὸν Δικαστήριον διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχούς:

Πρόεδρος: Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος.

Τακτικὰ Μέλη:

1. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος.

2. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Ἰάκωβος.

3. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ. Ἰάκωβος.

4. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος.

Ἀναπληρωματικὸν μέλος: Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντῖνος.

B. ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΝ Συνοδικὸν Δικαστήριον:

Πρόεδρος: Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος.

Τακτικὰ Μέλη:

1. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλέξανδρος.

2. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Χρυσόστομος.

3. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγαθόνικος

4. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρας.

5. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος κ. Νικηφόρος.

6. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιος.

Ἀναπληρωματικὸν Μέλος: Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντῖνος.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Διορίζονται 2 Συνοδικοί ἐπὶ ἐνιαυσίῳ θητεία μετ' ἰσαριθμῶν Ἀναπληρωματικῶν Μελῶν.

Άρθρον 4 παράγρ. 1 του Ν. 976/46 (Φ.Ε.Κ. 58, τεύχος Α΄ 21.2.1996).

Τακτικά Μέλη: 1) Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Άλέξανδρος, 2) Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μυτιλήνης, Έρεσσου και Πλωμαρίου κ. Ίάκωβος.

Αναπληρωματικά Μέλη: 1) Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Χρυσόστομος, 2) Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ίωνίας και Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντίνος.

ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

1. Α.Υ.Σ.Ε.

1. Άρθρον 42 παράγρ. 5 του Νόμου 590/1977.

2. Άρθρον 2 παράγρ. 1 του Κανονισμού 3/1977.

3. Άρθρον 5 του Κανονισμού 5/1978.

4. Άρθρα 2 και 3 του Κανονισμού 38/1988.

5. Άρθρον 1 του Κανονισμού 38/1988 ως αντικατεστάθη δια του άρθρου 1 του υπ' αριθμ. 167/2005 Κανονισμού.

6. Άρθρον 14 παράγρ. 2 του Ν. 3149/2003 έν συνδυασμῶ προς τὸ άρθρον 2, παράγρ. 2 του Ν. 2993/2002.

Πρόεδρος: Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικολέως και Πρεβέξης κ. Μελέτιος.

Αναπληρωτής: Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Έρισσου, Άγ. Όρους και Άρδαμερίου κ. Νικόδημος.

Μέλη: 1. Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Κύριλλος Μισιακούλης, Άρχιγραμματεὺς τῆς Έρεῶς Συνόδου. 2. Ό Θεοφ. Έπίσκοπος Φαναρίου κ. Άγαθάγγελος, Γενικὸς Διευθυντῆς τῆς Άποστολικῆς Διακονίας. 3. Ό κ. Δημήτριος Καπετσῶνης, Έπίτιμος Έφέτης. 4. Ό κ. Άντώνιος Ζαμπέλης, Γενικὸς Διευθυντῆς Ε.Κ.Υ.Ο. 5. Ό Αἰδес. Πρωτοπρ. κ. Ήλιος Μαρκαντώνης, Ύπάλληλος Έρεῶς Συνόδου, Α΄ Βαθμοῦ. 6. Ό κ. Χρήστος Γκόγκος, Ύπάλληλος τῆς Ί. Άρχιεπισκοπῆς Άθηνῶν.

Αναπληρωταί: 1. Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Μᾶρκος Βασιλάκης, Α΄ Γραμματεὺς τῆς Έρεῶς Συνόδου.

2. Ό Αἰδес. Πρωτοπρ. κ. Λεωνίδης Ψαριανός, Διευθυντῆς Διοικητικοῦ - Οἰκονομικοῦ τῆς Άποστολικῆς Διακονίας τῆς Έκκλησίας τῆς Ελλάδος.

3. Ό Έντιμ. κ. Χαράλαμπος Κότσυφας, Άνωτ. Δικαστικὸς.

4. Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Άντώνιος Άβραμιώτης, Διευθυντῆς Δ/σεως Ε.Κ.Υ.Ο.

5. Ό κ. Έμμανουήλ Μελινός, Ύπάλληλος Έρεῶς Συνόδου, Α΄ Βαθμοῦ.

6. Η Έρίτιμος κ. Ειρήνη Λιγνοῦ, Ύπάλληλος τῆς Έρεῶς Άρχιεπισκοπῆς Άθηνῶν.

Γραμματεὺς: Η Έρίτιμος κ. Άναστασία Περιβολίδου, Ύπάλληλος Άποστολικῆς Διακονίας

Αναπληρωτῆς Γραμματεὺς: Ό Άξιότιμος κ. Γεώργιος Τσοῦτσος, Ύπάλληλος τῆς Έρεῶς Συνόδου.

2. ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΥΠΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ (Κ.Ε.Υ.) ΗΤΟΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

(Διορίζεται προσωρινῶς και μέχρι τῆς συγκροτήσεως Ύπηρεσιακοῦ Συμβουλίου κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις).

1. Άρθρα 2, 3, 4 του Κανονισμού 5/1978.

2. Άρθρον 1, παράγρ. 2, 3 του Κανονισμού 23/1982.

Πρόεδρος: Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Άρτης κ. Ίγνάτιος.

Αναπληρωτής: Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ίωνίας και Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντίνος.

Μέλη: 1. Ό Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Λεωνίδης Ψαριανός, Διευθυντῆς Διοικητικοῦ - Οἰκονομικοῦ τῆς Άποστολικῆς Διακονίας. 2. Ό Άξιότιμος κ. Διονύσιος Σταθουλόπουλος, Ύπάλληλος τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.

Αναπληρωταί: 1. Ό Άξιότιμος κ. Λεωνίδας Δρόλας, Ύπάλληλος τῆς Άποστολικῆς Διακονίας. 2. Ό Άξιότιμος κ. Δημήτριος Τίκας, Ύπάλληλος τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.

Γραμματεὺς: Ό Άξιότιμος κ. Άντώνιος Κουσαθανᾶς, Ύπάλληλος τῆς Άποστολικῆς Διακονίας.

Αναπληρωτῆς Γραμματεὺς: Ό Άξιότιμος κ. Σπυρίδων Στολίγκας, Ύπάλληλος τῆς Έρεῶς Συνόδου.

3. ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ

(Διορίζεται προσωρινῶς και μέχρι τῆς συγκροτήσεως Ύπηρεσιακοῦ Συμβουλίου κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις).

1. Άρθρα 2, 3, 4 του Κανονισμού 5/1978.

2. Άρθρον 2 του Κανονισμού 23/1982.

Πρόεδρος: Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ίερισσοῦ, Άγίου Όρους και Άρδαμερίου κ. Νικόδημος.

Άναπληρωτής: Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κίτρους και Κατερίνης κ. Άγαθόνικος.

Μέλη: 1. Η Ήρίτιμος κ. Άναστασία Ποντίνα, Ύπάλληλος τής Ι.Μ. Άττικῆς. 2. Ό Άξιότιμος κ. Θεόδωρος Φερεντίνος, Ύπάλληλος τής Άποστολικῆς Διακονίας.

Άναπληρωταί: 1. Ό Άξιότιμος κ. Ίωάννης Βιδάλης, Ύπάλληλος τής Άποστολικῆς Διακονίας. 2. Ό Ήρίτιμος κ. Ήλένη Χριστοδούλου, Ύπάλληλος τής Ίεραῶς Συνόδου.

Γραμματεῦς: Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Σπυρίδων Κατραμάδος, Γραμματεὺς Ίεραῶς Συνόδου.

Άναπληρωτῆς Γραμματεῦς: Ό Άξιότιμος κ. Βασίλειος Σώρρας, Ύπάλληλος τής Ίεραῶς Συνόδου.

ΥΠΟΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΠΤΥΧΩΝ (2009) ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πρόεδρος: Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ίερισσοῦ, Άγίου Όρους και Άρδαμερίου κ. Νικόδημος.

Άναπληρωτῆς: Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ίωνίας και Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντίνος.

Μέλη: 1. Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Πατρίκιος Καλεώδης. 2. Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Μάξιμος Ματθαίου. 3. Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Σεραφεὶμ Καλογερόπουλος. 4. Ό Έλλογιμ. κ. Γρηγόριος Στάθης.

Έπιμεληταί «ΔΙΠΤΥΧΩΝ»: 1. Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Πλάτων Κρικρῆς. 2. Ό Άξιότιμος κ. Διονύσιος Μπιλάλης (γεν. ἐπιμέλεια).

ΕΦΟΡΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Άρθρον 2 του Κανονισμού 31/1971.

Πρόεδρος: Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ίγνάτιος.

Μέλη: 1. Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Κύριλλος Μισιακούλης, Άρχιγραμματεὺς τής Ίεραῶς Συνόδου, 2. Ό Πανος. Άρχιμ. κ. Μᾶρκος Βασιλάκης, Α΄ Γραμματεὺς τής Ίεραῶς Συνόδου. 3. Ό Έλλογιμ. κ. Ήλίας Μουτσούλας. 4. Ό Άξιότιμος κ. Βασίλειος Σούζας, Δικηγόρος.

Εισηγητής: Ό Άξιότιμος κ. Έμμανουήλ Μελινός.

**ΠΙΝΑΞ
ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ
ΠΡΟΣ
ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΙΑΝ**

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθμ. Πρωτ. 3025
Διεκπ. 1785

Αθήνησι 29η Αυγούστου 2008

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τοὺς διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 152/108/15.1.2008 καὶ 615/336/3.3.2008 Συνοδικῶν Ἐγγράφων δημοσιευθέντας «Προκαταρκτικὸν Πίνακα» καὶ «Συμπληρωματικὸν Πίνακα» τῶν ὑποψηφίων Κληρικῶν πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὸν Κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατείαν ἐκλογίμων, δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸν καταρτισθέντα ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς 27.8.2008, Τελικὸν «Πίνακα τῶν Ὑποψηφίων Κληρικῶν», τῶν ἐχόντων τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὀριζόμενα τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα διὰ τὴν ἐγγραφήν αὐτῶν εἰς τὸν Κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατείαν Ἐκλογίμων.

**ΤΕΛΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΗΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ
ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΙΑΝ ΕΚΛΟΓΙΜΩΝ**

1. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παῦλος Ἀλεξᾶς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς.
2. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ραφαήλ Γρίβας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.
3. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γεράσιμος Καραμολέγκος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου.
4. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Καράμπελας, Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς.
5. Ἀρχιμανδρίτης Σωτήριος Κοσμόπουλος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἰκαρίας.
6. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος Μέντης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης.
7. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἄνθιμος Νεραντζῆς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.
8. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἄνθιμος Παπαλεξόπουλος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας.
9. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνὸς Πετρᾶκος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.
10. Ἀρχιμανδρίτης κ. Κύριλλος Σουκῆς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου.
11. Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀχίλλιος Τσοῦτσουρας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Κύριλλος Μισιακούλης

**ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ
ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ
κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ**

(Νάξος, 12.7.2008)

«Ἐπιμελοῦ λοιπὸν σὺ ὁ Ποιμὴν καὶ Ἀρχιερεὺς διὰ τὴν πνευματικὴν ποιμνὴν σου, καὶ διὰ τὰ λογικὰ πρόβατά σου, ἀγρυπνῶν διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν καὶ μυρίους θανάτους ἔτοιμος ὢν νὰ ὑπομένῃς δι' αὐτὰ καθὼς καὶ οἱ τῶν ἀλόγων προβάτων βοσκοὶ καὶ ποιμένες εἰς θάνατον παραδίδουσι τὸν ἑαυτὸν τους, διὰ τὰ πρόβατά των».

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Σάμου καὶ Ἰκαρίας καὶ Τοποτηρητὰ τῆς Ἱ.Μ. Παροναξίας κ. Εὐσέβιε,
Σεβασμία τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων Χορεία,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,
Χριστοῦ Διακονία,
Ἵσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί,
Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Νάξου, Τήνου, Ἄνδρου καὶ Μυκόνου κ. Νικόλαε,
Ἐξοχώτατε κ. Ὑπουργέ,
Κύριοι Βουλευταί,
Κύριε Περιφερειάρχα,
Κύριοι Δήμαρχοι Νάξου, Πάρου καὶ Δρυμαλίας,
Κυρία Ἐπαρχε Πάρου καὶ Κύριε Ἐπαρχε Νάξου,
Κυρία Πρόεδρε τῆς Κοινότητος Ἀντιπάρου,
Κύριοι Ἐκπρόσωποι τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν, Ἀστυνομικῶν, Λιμενικῶν, Δικαστικῶν καὶ Ἐκπαιδευτικῶν Ἀρχῶν,
Λαὲ τοῦ Κυρίου πιστέ, περιούσιε καὶ εὐλογημένε,

Μὲ βαθεῖα συγκίνηση ἀλλὰ καὶ ἔντονη ἀγωνία, ἀναλαμβάνω σήμερα τὴν εὐθύνη τῆς διαποιμάνσεως τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς Παροναξίας. Αἰσθάνομαι εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ ταπεινὸ πρόσωπό μου καὶ ἰδιαίτερα πρὸς τὸν παριστάμενο σήμερα Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ Τίμια Μέλη τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Αἰσθάνομαι ὅμως ἐπίσης χαρὰ καὶ συγκίνηση διότι ἀξιῶνομαι νὰ διακονήσω τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ ποὺ παροικεῖ στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα μου. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνηση ποὺ αἰσθάνομαι δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὴν ἀγωνία ποὺ μὲ διακατέχει! Ἀγωνία διότι συνεχῶς τὴν καρδιά μου καὶ συγκλονίζουν τὴν ὑπαρξή μου τὰ παραπάνω λόγια τοῦ μεγάλου συμπολίτου μας Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου ὅταν ἐρμηνεύει τὸν σχετικὸ ἀναβαθμὸ στὴν Νέα Κλίμακά του. Λόγια μεγάλης εὐθύνης καὶ οὐσιαστικῆς ἀγάπης τοῦ ποιμένα πρὸς τὸ λογικὸ του ποιμνιο. Ἀγωνία διότι ἡ εὐθύνη τῆς διαποιμάνσεως τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ οὔτε διασκεδάζεται ἀπὸ τίς τιμὲς καὶ τὰ μεγαλεῖα, οὔτε ἀντισταθμίζεται ἀπὸ ὅποιαδήποτε συναισθηματικὴ φόρτιση καὶ συγκίνηση!

Ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία καὶ ἡ ἐνθρόνιση, ἀποτελοῦν ἱερὴ στιγμή, ὄχι τιμῆς καὶ δόξης, ἀλλὰ ἀναλήψεως εὐθύνης. Καὶ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης

Άπο τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Σεβ. Παροναξίας κ. Καλλινίκου. Διακρίνονται ὁ Μακαριώτατος καὶ ὁ Σεβ. Τοποτηρητής.

αὐτῆς δὲν μετριέται εὐκόλα, διότι ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸ μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τὸ ὁποῖο καλεῖται νὰ διακονήσει ταπεινὰ καὶ ὑπεύθυνα ὁ Ἐπίσκοπος!

Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο νὰ παραπέμψω σὲ θεόπνευστους λόγους τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὅπου μὲ τρόπο ἄριστο καὶ σοφὸ περιγράφεται τὸ μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας: «Εἰκὼν ἐστὶ τοῦ Θεοῦ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία»!

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος, εἰκονίζει τὸν ἴδιο τὸ Θεό! Καὶ συνεχίζει: γιατί ἡ Ἐκκλησία εἰκονίζει τὸ Θεό;

«Ὡς τὴν αὐτὴν τῷ Θεῷ περὶ τοὺς πιστοὺς ἐνεργοῦσα ἔνωσιν». Καὶ ἐπεξηγεῖ:

«Αὐτοὶ ποὺ γίνονται μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγεννῶνται ἀπ' αὐτὴν καὶ ἀναδημιουργοῦνται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἂν καὶ εἶναι πολλοί, σχεδὸν ἅπειροι ἀριθμητικὰ, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, καὶ

διαφέρουν πολὺ μεταξύ τους, καὶ διαιροῦνται ὡς πρὸς τὸ γένος, τὴν ἐμφάνιση, τὴν ἐθνικότητα, τὶς γλῶσσες, τὴν ἡλικία, τὸν τρόπο σκέψεως, τὶς τέχνες, τὸν τρόπο ζωῆς, τὰ ἥθη, τὶς ἐπιδόσεις, τὶς ἐπιστῆμες, τὰ ἀξιώματα, τὶς τύχες, τοὺς χαρακτήρες καὶ τὶς συνήθειες, ὅμως ἡ Ἐκκλησία χαρίζει σὲ ὅλους αὐτοὺς ἐξ ἴσου τὸ νὰ εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸ Χριστό, νὰ ὑπάρχουν χάρις σ' Αὐτὸν καὶ νὰ ὀνομάζονται ἀπὸ τὴ σχέση τους μὲ τὸ Χριστό. Χαρίζει σὲ ὅλους αὐτοὺς μία ἀπλή, ἀδιαίρετη καὶ ἀδιάσπαστη σχέση μεταξύ τους, ποὺ δὲν ἐπιτρέπει οὔτε κἂν νὰ φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν μεταξύ τους διαφορές, χάρις στὴν κοινὴ ὅλων ἀναφορὰ καὶ συνέλευση σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία κανεὶς δὲν εἶναι μόνος του, ξεκομμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ὅλοι συνυπάρχουν μαζί, ὁ ἕνας μέσα στὸν ἄλλον, συνδεδεμένοι μὲ τὴν μία ἀπλή καὶ ἀδιαίρετη χάρη καὶ δύναμη τῆς πίστεως».

Με τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἁγίου Πατρός, ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζεται ὡς μία κοινωνία ἀγάπης, πού πραγματοποιεῖται μὲ τὴν ἀναγέννηση τῶν πιστῶν ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα καὶ τὴν ἔνωσή τους μὲ τὸ Χριστό! Δηλαδή, μία κοινωνία ἀγάπης θεϊκῆς καὶ ἀνθρώπινης, πού ἐπιτελεῖται μὲ τὸ Βάπτισμα καὶ τὴν Θεία Εὐχαριστία. Στὴν κοινωνία αὐτή, ὁ κάθε πιστός, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς πίστεώς του ταυτίζεται προσωπικὰ μὲ τὸν Μονογενῆ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχει χάρις σ' Αὐτὸν καὶ χάριν Αὐτοῦ, καὶ ἀπ' Αὐτὸν ὀνομάζεται καὶ εἶναι. Τὸ κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή ἀναδεικνύεται σὲ Χριστὸν Κυρίου, γίνεται κάτι μοναδικό, μεγάλο καὶ ἀσύγκριτο. Στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων –ὅταν πράγματι αὐτὴ εἶναι ἀληθινὴ καὶ λειτουργεῖ σωστά– ὁ κάθε πιστός ἀποκτᾶ αἰώνια ἀξία στὴ ζωὴ. Ὁ κάθε πιστός, διὰ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Εὐχαριστίας, ἀπελευθερώνεται, ἀναδεικνύεται σὲ προσωπικότητα μοναδικὴ καὶ ἀναντικατάστατη, μπορεῖ νὰ ἀναπνέει ἐλεύθερα, νὰ εἶναι ἄφοβα ὁ ἑαυτός του! Κοιτάζοντας τὸν ἄλλον ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀντικρῦζουμε ἓνα Υἱὸ Θεοῦ, τὸ Χριστὸ «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ»!

Αὐτὴ ὁμως ἡ κατὰ χάριν κοινωνία δὲν πραγματοποιεῖται αὐτόματα καὶ μαγικά. Γιὰ νὰ λειτουργήσει σωστά, γιὰ νὰ ἐπιτελεσθεῖ τὸ μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας ὡς χώρος ἀνακουφίσεως καὶ παρηγοριᾶς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια. Δὲν ἐνεργεῖ αὐτόματα ἡ Θεία Χάρις! Χρειάζεται καὶ τὴν συνεργασία τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας. Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος πραγματικὰ συνεργασθεῖ μὲ τὴν Θεία Χάρη καὶ ἀξιοποιηθοῦν τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τότε ὄντως μέσα στὴν κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας εἰκονίζεται ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ «ὅσον εἰς τὴν ἡμετέραν δύναμιν», γεννῶνται τρόποι συμπεριφορᾶς διαφορετικοί, ἐπέρχεται «ὄθνεϊα ἀλλοίωσις εὐπρεπέστατη», ὅπου κυριαρχεῖ ὑψίστου βαθμοῦ ἀγάπη καὶ ἀλληλοσεβασμός. Οἱ πιστοί, «λάμποντες, ἀστράποντες, ἡλλοιωμένοι», ἀγαποῦν ὅλους, ἀκόμη καὶ τοὺς ἐχθροὺς τους ἐν παροξυσμῷ ἀγάπης καὶ εὐχαριστοῦν ἀδιαλείπτως τὸν Θεὸ «κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα».

Αὐτὴν τὴν κοινωνία ἀγάπης καλεῖται νὰ διακονήσει ὁ Ἐπίσκοπος. Ὁ ρόλος τοῦ Ἐπισκόπου δὲν εἶναι νὰ κυβερνᾷ οὔτε νὰ ἐξουσιάζει. «Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν»! Γιὰ μᾶς ὁμως «οὐχ οὕτως ἔσται» ἀλλὰ «ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν ἡμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ... διάκονος, καὶ ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν ἡμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ... δοῦλος»! (Ματθ. 20:25-27). Ἡ Ἐκκλησία, μέσω τῆς Ἀποστολικῆς Τῆς Παραδόσεως, ἔχει ἀναθέσει στοὺς Ἐπισκόπους –μὲ τὴν βοήθεια τῶν Πρεσβυτέρων– τὴν εὐθύνη νὰ οἰκοδομοῦν αὐτὴν τὴν κοινωνία ἀγάπης – ἀγάπης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία! Καλεῖται ὁ Ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ὁ ἀρχιτέκτονας καὶ ὁ στύλος αὐτῆς τῆς κοινότητος ζωῆς καὶ ἀγάπης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, πού εἶναι ἡ Ἐπισκοπὴ τοῦ ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος τοῦ Ἐπισκόπου: «νὰ συναγάγει τὰ ἐσκορπισμένα εἰς ἓν» ἐν Χριστῷ διὰ τῆς Ἐκκλησίας! Δηλαδή, μέσα σὲ μία κοινωνία διχασμένη, μέσα σὲ μία κοινωνία ὅπου αἰῶνες τώρα βασιλεύει ἡ ἐγωπάθεια καὶ ὁ ναρκισσισμός, ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος, ἡ ἀλληλοεξόντωση καὶ ὁ ἀλληλοσπαραγμός, καλεῖται ὁ Ἐπίσκοπος μὲ τὴν Ἐκκλησία του νὰ εἰσάγει τὴν ἀγάπη, τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! Μὲ τὴν τέλεση τῆς Εὐχαριστίας, ἐρχεται ὁ Ἐπίσκοπος νὰ ἐμβολιάσει τὴν Κτίση μὲ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, πού εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος καὶ ἀγάπης!

Ἐρχεται λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ Ἐπισκόπου στὴν Εὐχαριστία νὰ συνάξει τὰ τέκνα τῆς! Ὁ Ἐπίσκοπος ὡς ἀληθινὸς Πατέρας, «εἰς τόπον καὶ τύπον τοῦ Θεοῦ Πατρός», νὰ συμφιλιώσῃ τοὺς ἀντιμαχομένους, νὰ ἐνώσῃ τοὺς χωρισμένους, νὰ κάνει φίλους τοὺς ἐχθροὺς, νὰ κάνει συνεργάτες τοὺς ἀνταγωνιστές, νὰ ἐμπνεύσῃ πνεῦμα συγχωρητικότητος καὶ συγγνώμης στοὺς πληγωμένους καὶ πικραμένους. «Ὡσπερ γὰρ ὁ Θεὸς πάντα ... συνέχει καὶ συνάγει καὶ ἀλλήλους καὶ ἑαυτῷ ἐνδιασφίγγει» ἐν ἀγάπῃ, κατὰ τὴν φράση πάλι τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, ἔτσι καὶ ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ νὰ συνέχῃ καὶ συνάγῃ καὶ ἀλλήλους καὶ ἑαυτῷ ἐν Χριστῷ, δίνοντας στὸν καθένα ξεχωριστὴ ταυτότητα καὶ ὄνομα μὲ τὴν ἄφθονη πατρικὴ του ἀγάπη!

Ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται, κατὰ συνέπειαν, νὰ ἀφωσιωθεῖ σὲ ἕνα πολύπλευρο διακόνημα ἀγάπης. Νὰ εἶναι στοργικὸς Πατέρας, ἀφωσιωμένος φίλος, σοφὸς θεραπευτὴς, καταρτισμένος σύμβουλος, μεθοδικὸς παιδαγωγός, ταπεινὸς ἡγέτης. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἢ ἀποστολὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Ἐπισκόπου.

Εἶναι μία ἀποστολὴ πραγματικὰ ὑπεράνθρωπη. Εἶναι στὴν κυριολεξία συνέχιση τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς! Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κατορθώσει; Ποιές ἀνθρώπινες δυνάμεις θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν ἔργο στὴν κυριολεξία θεϊκό! Ποῦ νὰ στηριχθῶ καὶ νὰ ἐλπίσω; Σὲ ποιά δύναμη νὰ καταφύγω;

«Κύριος στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου καὶ ῥύστης μου»!

Ἐκεῖνον θὰ παρακαλῶ νὰ εἶναι ὁ βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς μου καὶ σὲ Ἐκεῖνον θὰ ἐπιρρίπτω τὴν μέριμναν τῶν πολυευθύνων ποιμαντικῶν καθηκόντων μου ἐπικαλούμενος τὶς πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ποὺ ἰδιαίτερα ἔχει εὐλογήσει καὶ εὐλογεῖ τὰ νησιά μας. Τῆς Παναγίας μας τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς, τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας, τῆς Φανερωμένης, τῆς Χρυσοπολίτισσας..., ἔξαιτούμενος τὶς μεσιτεῖες τῶν τοπικῶν μας Ἁγίων, Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, Ἀρσενίου καὶ Θεοκτίστης τῶν ἐν Πάρῳ, Νικολάου τοῦ Πλανᾶ, καὶ Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

Μετὰ τὸν Κύριό μας, τὴν Παναγία μας καὶ τοὺς Ἁγίους μας ὅμως θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ στήριγμα τῶν ἀδελφῶν μου τῶν συμπρεσβυτέρων. Δὲν ἔρχομαι πρὸς αὐτοὺς ὡς ξένος πρὸς ξένους. Τοὺς γνωρίζω τοὺς ἴδιους προσωπικὰ καὶ τὶς οἰκογένειές τους. Οἱ παλαιότεροι ἐξ αὐτῶν μὲ γνωρίζουν ἀπὸ παιδιὰ καὶ τοὺς νεωτέρους τοὺς γνωρίζω ἀπὸ παιδιὰ. Τώρα πλέον θὰ εἶναι οἱ ἄμεσοι συνεργοί μου ἐν Κυρίῳ καὶ ὅλοι μαζί θὰ ἔχουμε κοινὸ σκοπὸ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, τὴν προσωπική μας σωτηρία καὶ τὴν σωτηρία τῶν χριστιανῶν. Θέλω νὰ διαβεβαιώσω τοὺς ἀδελφούς μου Ἱερεῖς ὅτι δὲν θὰ ἔχουν Δεσπότη, ἀλλὰ πατέρα καὶ ἀδελφό. Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ ἀπὸ ὅλους εἶναι ἡ μεταξύ τους καὶ μεταξύ μας ἀγάπη καὶ φιλαδελφία. Ἄν ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ δὲν ἀποτελοῦμε ἅγια πρότυπα καὶ τύπους τῶν πιστῶν

«ἐν λόγῳ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν πνεύματι Ἁγίῳ», πῶς νὰ ἐλκύσουμε στὴν Ἁγία ζωὴ τοὺς χριστιανούς μας;

Μὲ εὐλάβεια ὑποκλίνομαι στὶς Ἱερὰς Μονὰς καὶ τὰ Προσκυνήματα τῆς Μητροπόλεώς μας. Προέρχομαι ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ὑδρας ποὺ εἶναι γνωστὴ γιὰ τὰ πολλὰ Μοναστήρια τῆς καὶ ἔχω ζήσει ὁ ἴδιος γιὰ ἀρκετὰ χρόνια σὲ Μοναστήρι. Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε πολλὰ καὶ μεγάλα Μοναστήρια, ἔχουμε ὅμως πλούσια Μοναχικὴ παράδοση καὶ οἱ λίγες μοναχικὲς ἀδελφότητες ἀποτελοῦν τὸν πνευματικὸ πνεύμονα τῆς νησιωτικῆς Μητροπόλεώς μας. Παρακαλῶ τοὺς Μοναχοὺς καὶ τὶς Μοναχές μας νὰ βιώνουν πάντοτε τὸν ἡσύχιον βίον καὶ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν καὶ νὰ προσεύχονται γιὰ τὸν Ἐπίσκοπό τους νὰ ἐπιτελεῖ ἀπρόσκοπτα τὰ εὐθυνοφόρα καθήκοντά του καὶ νὰ εὕρη ἔλεος παρὰ Θεοῦ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Κύρια μέριμνα τῆς Ἐπισκοπικῆς μας διακονίας θὰ εἶναι ὁ ἐπανευαγγελισμὸς τοῦ λαοῦ μας ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιτευχθεῖ σὺν Θεῷ μὲ τὴν δραστηριοποίηση τῶν θεολόγων κληρικῶν μας ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν περαιτέρω ἐπιμόρφωση τῶν ὑπολοίπων ἱερέων καθὼς καὶ μὲ τὴ συμβολὴ τῶν ἀγαπητῶν μας λαϊκῶν θεολόγων. Μοχλὸς τῆς ὅλης κηρυκτικῆς καὶ ποιμαντικῆς δραστηριότητος θὰ εἶναι ἡ ἔντονη λειτουργικὴ ζωὴ τῶν Ἐνοριῶν μας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν σοβαρὴ ἄσκηση τοῦ λειτουργήματος τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως καὶ τοῦ θεοῦ κηρύγματος μὲ τὴν παράλληλη ἐνεργοποίηση ἢ ἀνέγερση πνευματικῶν κέντρων καὶ τὴν ἴδρυση καὶ λειτουργία ἐκκλησιαστικῶν κατασκευῶσεων. Εἴμαστε ὅλοι φορεῖς μιᾶς σπάνιας ἑλληνορθόδοξης παράδοσης καὶ ἐπ' οὐδενὶ πρέπει νὰ ἀλλοτριωθοῦμε καὶ νὰ ἀπολέσουμε τὴν ἰδιοπροσωπεία μας.

Ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ αἰσθάνομαι νὰ ἀναφερθῶ στὴ χρυσὴ νεολαία μας ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἐκλεκτότερο τμήμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Σ' αὐτὴν ἐναποθέτουμε ὅλες τὶς χρηστὲς ἐλπίδες μας γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν βελτίωση τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους μας. Διακρίνεται γιὰ τὴν εὐκρινειά της, τὴν αὐθεντικότητά της καὶ τὸν ἐνθουσιασμό της. Ἐργάσθηκα γιὰ 30 περίπου χρόνια, ἀπὸ πρωτοετῆς δηλαδὴ φοιτητῆς, κοντὰ στοὺς νέους μας καὶ ἔχω ἰδιαίτερη εὐαισθησία γιὰ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας κ. Καλλίνικος κατά τὴν τελετὴ ἐνθρονίσεως στὴ Νάξο, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο καὶ τὸν Τοποτηρητὴ Σεβ. Μητροπολίτη Σάμου κ. Εὐσέβιο.

τὸν τομέα τοῦ νεανικοῦ ἔργου. Βέβαια οἱ νέοι καὶ οἱ νέες μας ἐδῶ στὰ νησιά μας, λόγω τῆς τρομερῆς τουριστικῆς λαίλαπας κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀντιμετωπίζουν πολλοὺς πειρασμοὺς πού θέτουν σὲ κίνδυνο τόσο τὴν πνευματικὴ ὅσο καὶ τὴν σωματικὴ τους ἀκεραιότητα καὶ ὑγεία. Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἡ συστράτευση ὅλων μας, γονέων, ἐκπαιδευτικῶν καὶ Ἑκκλησίας, ὥστε νὰ ὀπλίζονται μὲ πνευματικὰ ἐφόδια ἱκανὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς. Θέλω πάντως νὰ γνωρίζουν, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν νησιῶν μας, ὅτι δόξα τῷ Θεῷ, ἡ Μητρόπολή μας εἶναι μικρὴ καὶ ἀνθρώπινη καὶ ἄρα οἱ σχέσεις μας προσωπικὲς καὶ οἰκογενειακὲς, ὡς ἐκ τούτου θὰ πρέπει νὰ νιώθουν ὅλη τους τὴν ἄνεση νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ Ἐπισκοπείου γιὰ νὰ συζητοῦν μὲ τὸν Ἐπίσκοπο καὶ

τοὺς πατέρες τὰ προβλήματά τους καὶ τὴν ἀγωνία τους.

Ὁ μακαριστὸς προκάτοχός μου καὶ σεπτὸς Γέροντάς μας κυρὸς Ἀμβρόσιος ὁ Β' ἐκόσμησε τὴν Μητρόπολή μας μὲ περικαλλεῖς Ναοὺς ὅλων τῶν τοπικῶν μας Ἁγίων στὴν Πάρο καὶ στὴ Νάξο, ἐνῶ εὐρίσκεται ἐν τῷ περατοῦσθαι ὁ παμμεγέθης Ἱερὸς Ναὸς τῆς Παναγίας στοῦ Ἀργοκοίλι, δόξα καὶ κύχημα τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ναξιῶν. Μᾶς κληροδότησε ὁμως καὶ μία σπουδαία παρακαταθήκη τὰ δύο Γηροκομεῖα τῆς Μητροπόλεως. Τῆς Πάρου εἶναι χτισμένο σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα σημεῖα τοῦ νησιοῦ καὶ ἤδη λειτουργεῖ μὲ εὐρωπαϊκὲς προδιαγραφές καὶ τῆς Νάξου τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει ἀκόμη ὀλοκληρωθεῖ ἀλλὰ διαθέτει τίς καλύτερες δυνατὲς προοπτικὲς. Ἡ σωστὴ καὶ ὑποδειγματικὴ λειτουργία

αυτῶν τῶν δύο Ἱδρυμάτων, παρ' ὅτι καθίσταται ιδιαίτερα δύσκολη λόγω τῶν δυσβάσταχτων δαπανῶν γιὰ τὰ δεδομένα μᾶς μικρῆς Μητροπόλεως, θὰ ἀποτελέσει ιδιαίτερη καὶ συνεχῆ μέριμνα τῆς ἐπισκοπικῆς διακονίας μου. Οἱ γέροντες καὶ οἱ γερόντισσες εἶναι γιὰ ὅλους, ιδιαίτερα γιὰ ἐμᾶς τοὺς νησιῶτες, ὅτι τιμαλφέστερο διαθέτουμε. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι χρέος μας ἱερό νὰ φροντίζουμε μὲ κάθε θυσία ὥστε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τους νὰ εἶναι εἰρηνικά, ἀνώδυνα, ἀξιοπρεπῆ καὶ ἀντάξια τῆς ἀνεκτίμητης προσφορᾶς τους σὲ μᾶς τοὺς νεωτέρους.

Ἄλλὰ καὶ γιὰ τὰ γενικότερα κοινωνικά προβλήματα ὅπως τῆς φτώχειας, τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς ὑγιονομικῆς περίθαλψης θὰ ἐπιδειχθεῖ, σὺν Θεῷ, ιδιαίτερη εὐαισθησία, κατὰ τὴν αὐστηρὴ ἐπισήμανση τοῦ Κυρίου μας: «Ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε». Ἐκκλησία ἀδιάφορη γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων τοῦ λαοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει, διότι «ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρὰ ἐστὶ». Στὰ πλαίσια αὐτὰ θὰ προσπαθήσουμε νὰ συμβάλουμε μὲ τὶς ταπεινές μας δυνάμεις στὴν ταχύτερη λειτουργία τοῦ Νοσοκομείου τῆς Νάξου καὶ στὴν προώθηση τοῦ ζητήματος τῆς δημιουργίας Νοσοκομείου καὶ στὴν Πάρο.

Τὰ νησιά μας ἀποτελοῦν τόπους ἁγιασμένους καὶ ιδιαίτερα εὐνοημένους ἀπὸ τὸ Θεό. Οἱ εὐλαβεῖς καὶ φιλότεχνοι κάτοικοί τους ἀνήγειραν διὰ μέσου τῶν αἰώνων μεγαλοπρεπεῖς Ναοὺς ἢ γραφικότατα Ἐξωκκλήσια ἢ κατανυκτικὰ Μοναστήρια ποὺ ἀποτελοῦν συγχρόνως σπουδαῖα Μνημεῖα τῆς Χριστιανικῆς καὶ Βυζαντινῆς Τέχνης. Κορυφαῖο καὶ ἀνυπέρβλητο μεγαλουργημα ὁ Ναὸς τῆς Παναγίας Ἐκατονταπυλιανῆς μὲ τὸ μοναδικὸ Σύνθρονο καὶ τὸ περίφημο Βαπτιστήριο. Ἄλλὰ καὶ τὰ πάμπολλα μνημεῖα τῆς Νάξου ποὺ συνθέτουν ἕναν πραγματικὸ Μυστρά τοῦ Αἰγαίου.

Ἀποτελοῦν σπάνια ἔργα πολιτισμοῦ γι' αὐτὸ καὶ θὰ καταβληθεῖ κάθε προσπάθεια περαιτέρω προβολῆς καὶ ἀξιοποιήσεώς τους, μὲ τὴν συνδρομὴ τοῦ μεγάλου Πανεπιστημιακοῦ καὶ ἐν γένει ἐπιστημονικοῦ δυναμικοῦ τῶν νησιῶν μας, καὶ κυρίως τῆς ἀδιάκοπης καὶ ζωντανῆς λειτουργικῆς τους ζωῆς καὶ πνευματικῆς προσφορᾶς στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἀφήσαμε ὡς τελευταῖο θέμα τὴν σχέση μας μὲ τὴν μικρὴ ρωμαιοκαθολικὴ κοινότητα τοῦ νησιοῦ μας. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπάρχουν ἁρμονικότερες σχέσεις σὲ διαπροσωπικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνει τὴν παραμικρὴ μετακίνησή μας σὲ θέματα πίστεως καὶ δόγματος. Γνωρίζουμε πολὺ καλά τί μᾶς συνδέει καὶ τί μᾶς χωρίζει. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως διδάσκει τὴν ἀγάπη πρὸς πάντας καὶ δὲν υἰοθετεῖ ἐκδηλώσεις μισαλλοδοξίας.

Ὁ καύσωνας τῆς ἡμέρας καὶ τὸ πολὺ πρόσφατο τῆς χειροτονίας μου (μόλις πρὸ 12ημέρου) κατὰ τὴν ὁποία ἔκανα ἐκτενῆ ἀναφορὰ σὲ ζῶντες καὶ κεκοιμημένους πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξέφρασα τὶς εὐγνώμονες εὐχαριστίες μου, δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐπαναλάβω τὸ αὐτὸ σήμερα. Αἰσθάνομαι ὁμως ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ προβῶ σὲ γενικὲς εὐχαριστίες. Εὐχαριστῶ λοιπὸν ἀπὸ τὰ μύχια τῆς καρδιάς μου τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπό μας κ. Ἱερώνυμο γιὰ τὴν πολλή του ἀγάπη καὶ τὸν κόπο στὸν ὁποῖο ὑπεβλήθη καὶ εὐρίσκεται σήμερα κοντὰ μας καὶ θὰ ἤθελα ἐπ' εὐκαιρία νὰ τὸν προσκαλέσω υἱκὰ νὰ παραστεῖ τοῦ χρόνου στὶς ἐόρτιες ἐκδηλώσεις ποὺ θὰ πραγματοποιηθοῦν, σὺν Θεῷ, ἐπ' εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 200 ἐτῶν ἀπὸ τῆς κοιμήσεως (1809-2009) τοῦ προστάτου Ἀγίου μας Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου τοῦ Ναξίου. Μακαριώτατε μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ βαθύτατο σεβασμὸ σᾶς προσκαλοῦμε καὶ σᾶς παρακαλοῦμε, κληρὸς καὶ λαός, νὰ μᾶς τιμήσετε μὲ τὴν παρουσία Σας καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσετε πατρικά.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης εὐγνώμωνως τὸν Σεβασμιώτατο Τοποτηρητὴ γιὰ τὴν ἀπέραντη καὶ εἰλικρινῆ ἀγάπη του πρὸς τὸ πρόσωπό μου καὶ γιὰ τὴν ἀνύστακτη μέριμνά του ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς Τοποτηρητείας γιὰ τὸν Κλῆρο καὶ τὸ Λαὸ τῆς νησιωτικῆς ἐπαρχίας μας καθὼς καὶ ὅλους τοὺς παρευρισκομένους Ἀγίους Ἀρχιερεῖς, ποὺ μὲ τὴν παρουσία τους ἀποδεικνύουν τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν λαὸ τῆς Παροναξίας καὶ τὸν νέο Μητροπολίτη του.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης τοὺς συμμετέχοντες στὴν τελετὴ Κληρικοὺς καὶ Μοναχοὺς γιὰ τὴν ἐκτίμησή τους στὴν ταπεινότητά μου καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς ἀξιότιμους κ. Βουλευτὲς καὶ τοὺς λοιποὺς Ἄρχοντες τῶν νησιῶν μας, τοῦ Νομοῦ Κυκλάδων καὶ τῆς

περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου, καθώς και όλους άνεξαιρέτως που παρευρίσκονται στην σημερινή ακολουθία τῆς ἐνθρονίσεώς μου στην Μητροπολιτική μας καθέδρα.

Τέλος ἐκ βαθέων εὐχαριστῶ τὸν τρισευλογημένο λαὸ τῆς Παροναξίας, τοὺς πολυαγαπημένους καὶ ἐκλεκτοὺς συμπατριῶτες μου Ναξίους, Παρίους καὶ Ἀντιπαρίους. Εἶσθε πλέον ἢ οἰκογένειά μου. Εἶσθε ἐσεῖς πὺν θὰ μνημονεύω σὲ κάθε Θεία Λειτουργία καὶ σὲ κάθε προσευχή καὶ ἀναφορά μου στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς ζητῶ παρακλητικὰ νὰ μνημονεύετε ἀπὸ σήμερα τὸν Ἐπίσκοπό σας σὺς προσευχές σας καὶ ὅλοι μαζί νὰ συμπορευθοῦμε πρὸς τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ μας.

Μοναδική μου ἀληθινή ἐλπίδα «ἡ Θεία Χάρις, ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα»! Εἶναι αὐτὸ πὺν λέει πολὺ ὁμορφα καὶ παρηγορητικὰ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος κάτω ἀπ' τὴ σκέπη τοῦ ὁποῖου βρισκόμαστε, μᾶς καὶ τὸ παλαιόφατο καὶ πανέμορφο Μοναστήρι του, μοναδικὸ στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο, δεσπόζει στὴν πόλη μας:

«Οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἀρχάγγελος ἐργάσασθαι τι δύναται εἰς τὰ δεδομένα παρὰ Θεοῦ· ἀλλὰ Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα πάντα οἰκονομεῖ· ὁ δὲ Ἄρχιερεὺς τὴν ἑαυτοῦ δανεῖζει γλῶτταν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ παρέχει χεῖρα».

Αὐτὸ λοιπόν, ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό. Ὅχι νὰ ἐπιτελέσω δικό μου ἔργο, ἀλλὰ ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ οἰκονομήσει τὰ πάντα, ἐγὼ δὲ νὰ δανείζω τὴν γλῶσσα μου, τὰ χέρια μου, τὸν νοῦ μου, τὴν καρδιά μου, τὸν ἑαυτό μου ὁλόκληρο, στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ὥστε νὰ γίνῃ τὸ θέλημά Του!

Ναί, Κύριε! «Σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ Σε».

Πατέρες καὶ ἀδελφοί, εὐχεσθε πάντες! Συνεπίσκοποι, συμπρεσβύτεροι, συνδιάκονοι, ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐχηθεῖτε ὑπὲρ ἐμοῦ σήμερα. Προσευχηθεῖτε στὸν Κύριο νὰ ἀνταποκριθῶ στὴν κλήση Του ὅσο καὶ ὅπως Ἐκεῖνος θέλει ἢ ἐπιτρέπει καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσει ὅλους νὰ γίνουμε μέτοχοι τῆς Οὐρανίου Βασιλείας Του!

Ἀμήν!

**ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ
ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

(Λειβαδιά, 20.7.2008)

Λόγους δοξολογίας και ἐγκάρδιες εὐχαριστίες ἀναπέμψω στὸν Πανάγαθο Θεό, τὸν δομῆτορα τῆς Ἐκκλησίας, γιατί μέσα στὸ ἄφατο καὶ ἀνέκφραστο ἔλεός Του, ἀξίωσε τὴν μετριότητά μου νὰ φθάσει στὴν εὐφρόσυνη καὶ ξεχωριστὴ αὐτὴ ἡμέρα, ἡ ὁποία θὰ χαραχθεῖ ἀνεξίτηλα στὴν ψυχὴ μου ὡς σελίδα εὐτυχίας καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως.

Εἶναι δικαιολογημένο, νομίζω, τὸ αἶσθημα τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ποὺ τούτῃ τὴν ὥρα μὲ διακατέχει, καθὼς ἀνέρχομαι στὸν ἱστορικὸ καὶ ἀποστολικὸ θρόνο τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, τὸν ὁποῖο ἐλάμπρυναν πρὶν ἀπὸ μένα διαπρεπεῖς ἱεράρχες, ποὺ πορεύθηκαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων σὲ μία πνευματικὴ σκυταλοδρομία, γιὰ νὰ φθάσει σήμερα στὰ ταπεινά μου χέρια ἡ σκυτᾶλη τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

Ἀπὸ τὴν ἱερὴ αὐτὴ θέση, στὴν ὁποία χάριτι θεῖα εὐρίσκομαι, στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου στοὺς προμάχους τῆς πίστεως καὶ ἀκάματους ἐργάτες τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης: τὸν ἅγιο ἔνδοξο Ἀπόστολο καὶ Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ, ἰδρυτὴ καὶ προστάτη τῆς κατὰ Βοιωτίαν Ἐκκλησίας· τὸν διάδοχό του Ἅγιο Ροῦφο τὸν ἐκλεκτόν· τὸν ἅγιο ἱεράρχη Ἰωάννη τὸν Καλοκτένη, τὸν νέο ἐλέημονα· τὶς μεγάλες ὁσιακὲς μορφές τῆς Βοιωτίας, τὸν ὄσιο καὶ Θεοφόρο πατέρα μας Λουκᾶ τὸν ἐν Στειρίῳ, τὸν ὄσιο Σεραφεῖμ τὸν ἐν Δομπῶ, τὸν ὄσιο Κλήμεντα τοῦ Σαγματᾶ. Αὐτῶν τὴν μεσιτεία καὶ τὶς πρεσβεῖες ἐξαιτοῦμαι πρὸς τὸν Παντοδύναμο Θεό, γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμεων στὴ νέα πορεία τῆς ζωῆς μου.

Ἡ χαρὰ τῆς παρουσίας ὥρας γίνεται ἐντονώτερη ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς θερμῆς καὶ εἰλικρινοῦς ὑποδοχῆς ποὺ μοῦ ἐπεφύλαξε σήμερα σύσσωμος ὁ ἱερός κληρὸς, ὁ εὐσεβὴς λαὸς καὶ οἱ ἐντιμώτατοι ἄρχοντες τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας μας.

Δὲν εἶμαστε ἄλλωστε ἄγνωστοι! Ἡ μακροχρόνιος διακονία μου ὡς ἱεροκήρυκος καὶ κυρίως ὡς ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς καὶ ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ Ὀσίου Λουκᾶ, σφυρηλάτησε μεταξὺ μας στενὸ δεσμὸ ὄχι ἀπλῆς γνωριμίας, ἀλλὰ ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ εἰλικρινοῦς συνεργασίας.

Ἡ ἀγάπη ποὺ αὐθόρμητα καὶ πλουσιοπάροχα ἐκδηλώσατε ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς ἐκλογῆς μου, μὲ καθιστᾶ ἐσαεὶ εὐγνώμονα καὶ ὀφειλέτη.

Ἀνέρχομαι στὴν ἐπισκοπικὴ καθέδρα μετὰ φόβου Θεοῦ, ὑπήκοος στὸ κέλευσμα τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ ἤθελα νὰ ἐπισημάνω, ὅτι οἱ λέξεις θρόνος καὶ ἐνθρόνιση, ποὺ ἀκούστηκαν τόσο πολὺ σήμερα, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποπροσανατολίσουν ἀπὸ τὴν πνευματικὴ οὐσία τοῦ γεγονότος, καθὼς δὲν ἀντιστοιχοῦν σὲ θώκους ἐγκόσμιας ἐξουσίας.

Ὁ ἐπισκοπικὸς θρόνος εἶναι σύμβολο καὶ ἀπεικόνιση τοῦ ἐπουρανίου θρόνου τοῦ Θεοῦ, τῆς ἄνω καθέδρας. Τοποθετούμενος ὁ ἐπίσκοπος σ' αὐτὸν τὸν ἱερὸ θῶκο, ἴσεται εἰς τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ. Αὐτὸ καθορίζει καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ ἀγῶνα του: νὰ καθιστᾶ αἰσθητὴ τὴν παρουσία τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως στὴν εὐχαριστιακὴ σύναξη, μεταφέροντας τὴν ἁγιαστικὴ χάρη διὰ τῆς εὐλογίας, διδάσκοντας τὴν σώζουσα ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἐμπνέοντας οὐράνια φρονήματα, καθοδηγώντας τοὺς πιστοὺς εἰς νομὰς σωτηρίους.

Οί τοπικές Άρχες και ό λαός τής Λειβαδιάς ύποδέχθηκαν πανηγυρικώς τόν Μακαριώτατο Άρχιεπίσκοπο Άθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Ίερώνυμο και τόν νέο Σεβ. Μητροπολίτη Θηβών και Λεβαδείας κ. Γεώργιο.

Δέν πρέπει όμως νά λησμονοῦμε μία μεγάλη ἀλήθεια. Ἡ Ἐκκλησία, μέ τὸ ἀλάθητο ἀγιοπνευματικό της αἰσθητήριο, ἀναγνώριζε και ἀναγνωρίζει πάντοτε ὡς τὸν κατ' ἔξοχὴν «Θρόνο τῆς Δόξης» τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄχι κάποιο λαμπρὸ και χρυσοποίκιλο βασιλικὸ θῶκο, ἀλλὰ τὸν αἵματοβαφῆ Σταυρὸ και τὰ σύμβολα τοῦ πάθους πὸν τὸν περιστοιχίζουν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀποστολὴ τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο, και ἐπομένως και τοῦ Ἐπισκόπου, ὡς κατὰ χάριν ὑπέχοντος τὴν θέσιν τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι κυριαρχία και ἐπιβολὴ ἀπὸ θέσεως ἰσχύος και ὑπεροχῆς, ἀλλὰ μέχρι αἵματος θυσιαστικὴ ἀγάπη και διακονία τοῦ πάσχοντος ἀνθρώπου, καθὼς ὁ Χριστὸς «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι».

Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τίς πρώτες ἱστορικὲς στιγμὲς τῆς ὄρισε ὄχι κυριαρχικὰ ἀξιώματα, ἀλλὰ θέσεις διακονίας και ἀγαπητικῆς προσφορᾶς. Ἡ κατὰ Χριστὸν κοινωνία τῶν σωζομένων ἀνθρωπίνων προσώπων δέν θεμελιώνεται στὴ κυριαρχία τῶν συμπτωματικῶν

ἀξιωμάτων, ἀλλὰ στὸ φρόνημα διακονίας και στὴν ἔμπρακτη ἄσκηση ἀγάπης. Διαφορετικὰ μᾶς παρουσιάζει τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκοσμίκευσης και διολισθαίνουμε, πολλές φορές ἀνεπίγνωστα, σὲ μιὰ ἰδιότυπη καταδυνάστευση τοῦ ποιμνίου, πὸν ἀποτελεῖ τραγικὴ νόθευση και παραμόρφωση τῆς ἐπισκοπικῆς ἀποστολῆς.

Ξεπερνώντας τὴ φευγαλέα λάμψη τῶν στοιχείων, πὸν συνθέτουν τὴν ἐξωτερικὴ ὄψη τῆς σημερινῆς τελετῆς, διακατέχομαι ἀπὸ τὴ συναίσθηση, ὅτι σήμερα ἀναλαμβάνω τὸν σταυρὸ τῆς ἐπισκοπικῆς ἀποστολῆς, ὡς ἄλλος Κυρηναῖος.

Συνειδητοποιῶ μὲ δέος ὅτι δέν εἶμαι ἀπλῶς εὐεργετημένος ἀπὸ τὴ θυσία τοῦ Θεανθρώπου ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς και σωτηρίας, ἀλλὰ, ἰστάμενος εἰς τύπον και τόπον Χριστοῦ, καλοῦμαι νὰ συμμερίζομαι ἐμπράκτως τὴν ἀγωνία τοῦ Κυρίου μας, ὅπως ἐκφράσθηκε κατὰ τὴν ὑπερφύα ἀρχιερατικὴ προσευχὴ στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆς και νὰ ἀγωνίζομαι «ἵνα πάντες

ἐν ὧσιν» σ' ἓνα κόσμο διάσπασης καὶ ἀκοινωνησίας. Ἐλπίζω καὶ προσεύχομαι νὰ διακονήσω τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ στοὺς δύσκολους καιροὺς μας ἑνωτικά, χωρὶς ψυχρὲς ἠθικολογίες καὶ κενὲς μεγαλοστομίες, ἀλλὰ ἐκφράζοντας μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν καταλλαγή. Νὰ βοηθήσω νὰ διαλυθεῖ τὸ ἔρεβος τῆς σύγχυσης καὶ νὰ ζεσταθοῦν οἱ παγωμένες ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ ὑλισμοῦ καρδιές.

Στὴν καταναλωτικὴ κοινωνία τῆς ἀφθονίας ἔχουμε πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς περιττὰ ἀγαθὰ. Λεῖπει ὅμως ἀπὸ τὴ ζωὴ μας ὁ συνάνθρωπος. Ἀναλαμβάνω τὸ χρέος, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ γίνω ὁ ἄνθρωπος ποὺ λείπει ἀπὸ τὸν καθένα, ὁ εἰλικρινὴς φίλος, ὁ προσφιλὴς ἀδελφός, ὁ φιλόστοργος πατέρας. Νὰ ἀγωνισθῶ νὰ ξεπεραστεῖ τὸ βασανιστικὸ αἶσθημα μοναξιᾶς καὶ ἀποξένωσης ποὺ μαστίζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀτομιστικῆς καὶ ἀκοινωνητικῆς ἐποχῆς μας. Ἐπιθυμῶ βαθύτατα νὰ συναντηθοῦμε ἐπὶ τὸ αὐτό, νὰ γίνουμε πρόσωπα, νὰ εἴμαστε μίᾳ ἐν Χριστῷ οἰκογένεια, μιᾶ αὐθεντικὴ κοινωνία ἀνθρώπων.

Κατ' ἀναλογία τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἐπίσκοπος ἴσταται εἰς τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ, οἱ πρεσβύτεροι ἴστανται εἰς τόπον καὶ τύπον τοῦ ἐπισκόπου. Ἐπομένως εἶναι αὐτονόητο ὅτι θεωρῶ κάθε ἱερέα πολύτιμο συνεργάτη στὸν κοινὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν ποιμαντικὴ διακονία τοῦ λαοῦ μας.

Θέλω νὰ θεωρεῖτε δεδομένο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπη μου γιὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὶς ἱερατικὲς οἰκογένειες. Ἄλλωστε μὲ τοὺς περισσότερους ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεώς μας μᾶς συνδέουν μακροχρόνιοι δεσμοὶ εἰλικρινοῦς φιλίας καὶ κοινῆς διακονίας στὸν ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ αἰσθάνεσθε ὡς πρεσβύτερο ἀδελφὸ καὶ πατέρα.

Δὲν ἔχω προσωπικὲς ἀξιώσεις ἀπὸ τὸ τίμιον πρεσβύτεριον τῆς Μητροπόλεώς μας, παρὰ μόνον αὐτὲς ποὺ περιγράφει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Πέτρος: «Οἱ πρεσβύτεροι ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μηδ' ὡς κυριεύοντες τῶν κληρῶν, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου»¹. Ἄλλωστε αὐτὰ ζητᾶ ἀπὸ μᾶς ἡ Παράδοση τῆς Ἐκ-

κλησίας μας ὅπως καὶ ὁ ἕτερος πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει πρὸς τὸν μαθητὴ του Τιμόθεο, ὅτι πρέπει ὁ κληρικὸς νὰ εἶναι «σώφρων, κόσμιος, φιλόξενος, διδακτικὸς, ... ἐπεικὴς, ἄμαχος, ἀφιλάργυρος, τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενος, τέκνα ἔχων ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος»².

Ἔχω τὴν αἴσθησι ὅτι τὸ μεγαλύτερο καὶ γονιμότερο κομμάτι τῆς ἱερατικῆς μου ζωῆς ταυτίζεται μὲ τὴ διακονία μου ὡς ἡγουμένου τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ καὶ ἔτσι γνωρίζω στὴ πράξη τὰ προβλήματα τῆς μοναστικῆς πολιτείας. Οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ μοναχὲς θὰ βροῦν στὸ πρόσωπό μου σταθερὸ συμπαράστατη καὶ ἀρρωγὸ. Ἄλλωστε ὁ ἐπίσκοπος θεωρεῖται ὁ πρῶτος τῆ τάξει μοναχὸς στὴν ἐπαρχία του. Προσωπικὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀπλῶς φιλομόναχος, ἀλλὰ ὡς ἐπίσκοπος νὰ πολιτευθῶ ἐμπνευόμενος ἀπὸ τὶς μοναχικὲς ἀρετὲς ποὺ διδάχθηκα.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία χωρὶς μοναστήρια εἶναι ἀνάπηρη. Τὰ μοναστήρια εἶναι ἱεροὶ τόποι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀναβλύζουν οἱ ἀείζωοι χυμοὶ πνευματικότητος, ποὺ τρέφουν καὶ ζωογονοῦν κληρο καὶ λαό.

Ἡ κατὰ Χριστὸν ζωὴ μας ξεκινᾶ ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο καὶ τὴ θεία λατρεία. Ἡ μεγάλη πρόκλησις ὅμως τῆς ἐποχῆς μας εἶναι νὰ ἐμβολιάσουμε μὲ τὸ δυναμισμό τῆς θείας εὐχαριστίας τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα σὲ ὅλες τὶς πτυχές της.

Τὸ αἶτημα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ λατρεία νὰ συνεχίζεται καὶ μετὰ τὴ λατρεία. Ἡ θεία εὐχαριστία νὰ συνεχίζεται καὶ μετὰ τὸ δι' εὐχῶν. Αὐτὸ ἄλλωστε ἐκφράζουν τὰ ἔργα φιλανθρωπίας διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ἐμπράκτως ἡ φιλοθεΐα καὶ ἡ φιλαδελφία.

Στὴ Μητρόπολή μας, χάρις στὶς ἄοκνες προσπάθειες τοῦ Μακαριωτάτου γέροντα καὶ προκατόχου μας, ἔχουμε ἀξιοζήλευτα καθιδρύματα ποὺ διακονοῦν καὶ ἀνακουφίζουν τὶς ἀνάγκες καὶ τὸν πόνο τῶν ἀδελφῶν μας. Αὐτὴ τὴ λαμπρὴ παράδοσι Χριστιανικῆς κοινωνικῆς πρόνοιας ἔχουμε χρέος νὰ συνεχίσουμε μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς πάσχοντες συνανθρώπους μας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἠθελα νὰ ἀναφερθῶ μὲ εὐγνωμοσύνη στοὺς πολλοὺς λαϊκοὺς συνεργάτες μας, χάρις

1. Α' Πέτρ. 5, 1-3.

2. Α' Τιμ. 3.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεβῶν καὶ Λεβαδείας
κ. Γεώργιος

στοὺς ὁποίους γίνεται δυνατὴ ἡ πραγματοποίησι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προνοιακοῦ μας ἔργου.

Ὅμως οἱ ἀνάγκες εἶναι πολλὲς καὶ οἱ ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος ὀλίγοι. Γι' αὐτὸ ἀπευθύνουμε ἔκκληση πρὸς ὅσους θέλουν καὶ μποροῦν νὰ βοηθήσουν.

Μέσα στὴν Ἐκκλησία ὁ ἐθελοντισμός, πού εἶναι οὕτως ἢ ἄλλως μιὰ εὐγενὴς ιδέα, ἐξαγιαζεται καὶ γίνεται γόνιμος καὶ καρποφόρος, ἀρκεῖ νὰ μὴν ὑποκύπτουμε στὸν πειρασμὸ τῆς αὐτοπροβολῆς καὶ τῆς ιδιοτέλειας.

Καὶ βέβαια ἡ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ἀδιαφορήσει γιὰ τὸ μέλλον τῆς ζωῆς, δηλαδὴ γιὰ τὴ νεολαία μας. Μέσα στὴ Βαβὲλ τοῦ σύγχρονου κόσμου ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ σταθοῦμε στοργικὰ πλάι στὰ παιδιά μας καὶ νὰ τὰ βοηθήσουμε νὰ ἀνακαλύψουν τὸ ἀλη-

θινὸ νόημα τῆς ζωῆς μέσα ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιο τῆς ἐλπίδας.

Ἄνθρωποι μὲ σωστὸ προσανατολισμὸ καὶ πνευματικὴ ὑποδομὴ εἶναι θωρακισμένοι ἀπέναντι στὴ μεγάλη μάστιγα τῆς ἐποχῆς μας, τὸν Μινώταυρο τῶν ναρκωτικῶν, καὶ τὶς ἄλλες ξελογιάστρες σειρῆνες τῆς ὑλιστικῆς κοινωνίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἀγκαλιάζει ἀνεξαιρέτως ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς διάκριση χρώματος, φύλου, τάξεως καὶ ἡλικίας. Ἰδιαίτερα ὁμως προσκαλεῖ κοντὰ τῆς τοὺς νέους, γιὰτὶ ὁ Χριστιανισμὸς στὴ γνησιότητά του εἶναι ἡ νιότη τοῦ κόσμου, ἡ μυστικὴ δύναμη ἡ ὁποία «καινοποιεῖ τοὺς γηγενεῖς».

Πρὶν ὀλοκληρώσω τὸ λόγο μου καθηκόντως ὀφείλω νὰ ἐκφράσω ὀλόθερμες εὐχαριστίες πρὸς τοὺς παρισταμένους ἁγίους ἀρχιερεῖς. Ἡ παρουσία τους λαμπρύνει τὸ χαρμόσυνο τῆς ἡμέρας καὶ ἡ προσευχὴ τους μὲ ἐνισχύει στὴ νέα διακονία μου.

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους καὶ ἀγαπητοὺς ἐκπροσώπους τῆς Πολιτείας καὶ τῶν τοπικῶν πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, ἀστυνομικῶν καὶ λοιπῶν ἀρχῶν μὲ τοὺς ὁποίους μᾶς συνδέουν μακροχρόνιοι δεσμοὶ φιλίας καὶ συνεργασίας τοὺς προσκαλῶ καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ σταθοῦν ἀρωγοὶ στὸ ἔργο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ἐπ' ὠφελεία τοῦ λαοῦ μας πρὸς τὸν ὁποῖον ἔχουμε κοινὲς τὶς εὐθύνες.

Θερμὲς εὐχαριστίες ἐκφράζω πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους καὶ ἀγαπητοὺς ἄρχοντας καὶ φορεῖς τῆς πεφιλημένης καὶ ἁγιοτόκου ἰδιαίτερας μου πατρίδος Νάξου, καὶ στὸν νομάρχῃ Κυκλάδων γιὰ τὴν ἐξόχως τιμητικὴ δι' ἐμὲ ἐδῶ παρουσία τους.

Τοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ἀδελφοὺς πού ἐκοπίασαν φιλαδέλφως γιὰ τὴν ἄρτια προετοιμασία καὶ πραγμάτωσι τῶν λαμπρῶν σημερινῶν ἐκδηλώσεων, τὸν κ. Δήμαρχο καὶ τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τῆς πόλης τῶν Λεβαδέων γιὰ τὴν ἀρχοντικὴ ἀρωγὴ τους καὶ τὸν κ. Νομάρχῃ ὡς ἐκπρόσωπο ὄλων τῶν Βοιωτῶν, εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας.

* * *

Τέλος, Μακαριώτατε, πολυσέβαστε καὶ πολυαγαπημένε γέροντα, μὲ τὸ θάρρος τῆς μεταξύ μας πολυετοῦς σχέσεως καὶ ἀγάπης, ἐπιτρέψτε μου νὰ ἐκφράσω γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ πρὸς τὸ τετιμημένον πρόσωπό Σας

τὸν υἱικὸ σεβασμὸ, τὴν ἀφοσίωση καὶ εὐγνωμοσύνη μου. Στὴν προσφώνησή Σας κατὰ τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν μου ἐπισημάνετε ὅτι μοῦ παραδίδετε τὸ πνευματικὸ ἀμπέλι τῆς ἐπαρχίας μας πρὸς καλλιέργεια καὶ οἰκοδομὴ ὅλων τῶν πιστῶν.

Ἐχοντας, Μακαριώτατε, τὴν πατρικὴ εὐχὴ καὶ εὐλογία σας πολύτιμο ἐφόδιο καὶ βακτηρία, ξεκινῶ τὴ νέα διακονία μου στὸν ἀγρό, τὸν ὁποῖο γιὰ περισ-

σότερα ἀπὸ σαράντα χρόνια καλλιεργήσατε μὲ κόπο καὶ μόχθο, ἐπαναλαμβάνοντας καὶ πάλι ὅτι ἡ Βοιωτικὴ γῆ ποὺ γεννηθήκατε, ἀνατραφήκατε καὶ πολλαπλῶς διακονήσατε ἐξακολουθεῖ νὰ ἔναι τὸ σπίτι σας.

Τὸ λοιπὸν ἀδελφοί: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶη μετὰ πάντων ἡμῶν». Ἀμήν.

**ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ
ΛΟΓΟΣ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΛΕΥΚΑΔΟΣ ΚΑΙ
ΙΘΑΚΗΣ
κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ**

(Λευκάδα, 2 Αυγούστου
2008)

Μακαριώτατε, Πάτερ και Δέσποτα, Σεπτέ Προκαθήμενε τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Κύριε ἡμῶν κύριε Ἱερώνυμε, Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Κεφαλληνίας κ.κ. Σπυριδῶν, περίσευνε Τοποτηρητὰ ἄχρι τοῦ νῦν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λευκάδος και Ἰθάκης. Σεβασμιώτατοι και Θεοφιλέστατοι Ἀρχιερεῖς, Πανοσιολογιώτατε ἅγιοι Ἀρχιερατῆς τῆς Ἀγίας και Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πανοσιολογιώτατοι Ἅγιοι Καθηγούμενοι, Τίμιον Πρεσβυτέριον και ἐν Χριστῷ Διάκονοι, Φιλόθεον και ἰσαγγελον σύστημα τῶν Μοναχῶν, Περισπούδατοι Κύριοι Καθηγηταί, Ἐντιμότητα Ἄρχοντες, Ὑπουργοί, Βουλευτές, Νομάρχες, Δήμαρχοι και Δημοτικοὶ Σύμβουλοι, Πρόεδροι και Κοινοτικοὶ Σύμβουλοι, Ἐκπρόσωποι τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν, Δικαστικῶν, Ἀστυνομικῶν, Λιμενικῶν και λοιπῶν Ἀρχῶν, Ἀξιότιμοι Πρόεδροι Συλλόγων και Τοπικῶν Ὄργανώσεων, Ἀπαξάπαντες ἐκλεκτοὶ Προσκεκλημένοι, Λαὲ τοῦ Θεοῦ περιούσιε και εὐλογημένε.

«Ἀγαλλιάσεται ἡ καρδία μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου· ἄσω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με, και ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου» (Ψαλμ. IB' (12)).

Μετὰ τὴν Ἐκλογή μου σὲ Μητροπολίτη τῆς Ἱερᾶς και Θεοσώστου Μητροπόλεως Λευκάδος και Ἰθάκης ὑπὸ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος και τὴν Χειροτονία μου στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἀνέρχομαι σήμερα στὸν περιπυστο αὐτὸ Θρόνο, τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, κανονικῶς Μητροπολίτης αὐτῆς, μὲ σκοπὸ νὰ ἀναλάβω τὴ διακονία τῆς διαποιμάνσεως ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Στὸ ὠραῖο και φιλόξενο νησί μας, τὸ νησί τῶν μεγάλων ποιητῶν, μὲ τὸν καλλιτεχνικὸ του πλοῦτο και τὸν ἄφθαστο ἑπτανησιακὸ πολιτισμὸ, μὲ τὴν πηγαία και ἄδολη θρησκευτικότητα.

Δεόμενος τοῦ Δομήτορος παντὸς ἀγαθοῦ, ἀναλαμβάνω αὐτὴν τὴν ἐπισκοπικὴν διακονία «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως και ἀγάπης», ἐνῶ τὴν «πᾶσαν ἐλπίδα μου ἀνατίθηναι» στὸν Κύριο τῶν Δυνάμεων.

Μὲ ἠρώτησαν πολλοί: Ἔχεις ποτὲ ἐπισκεφθῆ τὴν Λευκάδα; Ἀπάντησα ναί! Ἄρα πηγαίνεις σὲ γνωστὸ τόπο! Ἀπήνησα και πάλιν: Ναί! Καὶ τοῦτο διότι και ἐγώ, ἐδῶ γεννήθηκα, ἐδῶ μεγάλωσα, ὄχι στὸ κέντρο τῆς πόλεως ταύτης, ἀλλὰ στὸ μικρὸ χωριὸν Κάλαμος, προερχόμενος ἀπὸ πολύτεκνη οἰκογένεια.

Ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἶναι ἐπίκαιρος και ἐκφραστικός: «Μικροὶ μὲν ἡμεῖς και ἐλάχιστοι ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ· εὐχαριστεῖν δὲ πλουσίως οὐδὲν κωλύει και τοὺς μικρούς» (Γρηγ. Θεολόγου, Ἔργα, Ε.Π.Ε. 1, 320).

Ἐλάχιστος εἶμαι μεταξὺ τόσων τέκνων ἐκλεκτῶν, τέκνων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Παρὰ τὴν μικρότητά μου ὅμως τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ἔμπο-

Ἡ Λευκάδα ὑποδέχθηκε με συγκίνηση τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο καὶ τὸν νέο Σεβ. Μητροπολίτη Λευκάδος καὶ Ἰθάκης κ. Θεόφιλο.

δίση στὸ νὰ δοξάσω καὶ ἀνυμνήσω πλουσίως τὸ ὑπερύμνητο καὶ ὑπερδεδοξαμένο Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιὰ τὴν μεγάλη δωρεά, νὰ με ἀναδείξῃ Ποιμένα ψυχῶν μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διάδοχο τῶν μεγάλων καὶ Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἐδόξασαν τὸ ὄνομά Του καὶ ἐτίμησαν τὴν ἀτίμητη μητέρα μας, τὴν Ἐκκλησία. Ὅπως, ἐπίσης, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ με ἐμποδίση νὰ ἀπευθύνω πολλές καὶ θερμὲς εὐχαριστίες πρὸς τὴν Σεπτὴ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Σεπτὸ Προκαθήμενο Αὐτῆς, Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριο Ἱερώνυμο γιὰ τὴν μεγάλη τιμὴ τῆς Ἀρχιερατικῆς Χάριτος, τὴν ὁποία διὰ τοῦ Παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος δέχθηκα.

Ἐχω βαθυτάτη συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς του Ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι κοσμικὸς ἄρχοντας πού διοικεῖ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ με ἀνθρωποκεντρικὲς μεθόδους. Τὸ ἦθος τοῦ πνευματικοῦ ἄρχοντος διαφέρει

ἀπὸ τὸ ἦθος τοῦ κοσμικοῦ ἄρχοντος, γιὰτι ἐδῶ πρόκειται γιὰ θυσία καὶ προσφορά, κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ. Ἀκριβῶς δὲ αὐτὴ ἡ διαφορὰ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ προβῶ αὐτὴ τὴν στιγμή σὲ προγραμματικὲς δηλώσεις. Ἄλλωστε ἡ Ἐνθρόνιση τοῦ Ἀρχιερέως δὲν ἔχει σχέση με ἔκθεση προγραμμάτων καὶ μεθόδων δράσεως, ἀλλὰ με τὴν ἀνάληψη τῶν μεγάλων εὐθυνῶν, πού ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν Ἱερωσύνη πού τοῦ προσφέρει ἡ Ἐκκλησία. Ἐκεῖνο πού μπορῶ νὰ σᾶς πῶ αὐτὴν τὴν ἱερὴ ὥρα εἶναι, ὅτι ἔρχομαι κοντά σας, ἐπέστρεψα μόνιμα πλέον στὸ σπίτι μου, εἶμαι καὶ ἐγὼ συμπατριώτης σας «οὐ καθ' ὑπερβολὴν λόγου ἢ σοφίας», ἀλλὰ με μοναδικὸ ἐφόδιο τὴν ἐλπίδα στὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο. Σὲ μία μόνο λέξη θὰ μπορούσαν νὰ συνοψισθοῦν τὰ προγράμματα καὶ οἱ ὄραματισμοί μου γιὰ σᾶς. Καὶ αὐτὴ ἡ λέξις εἶναι ἀγάπη. Με τὴν ἀγάπη ἔρχομαι νὰ ἐνθρονισθῶ ὄχι μόνον στὸν θρόνο τῆς Μητροπόλεως, ἀλλὰ καὶ στῆς καρδιάς σας τὸν θρόνο. Ἐρχομαι νὰ

τεθῶ στήν ὑπηρεσία ὅλων σας καί νά γίνω δέκτης τῆς χαρᾶς καί τοῦ πόνου σας, πομπός τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐλπίδος τοῦ Χριστοῦ σέ σᾶς. Ἔρχομαι νά συντονίσω τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς μου, στῆς δικῆς σας καρδιάς τοὺς χτύπους καί νά γίνω «ὡς εἷς ἐξ ὑμῶν». Ἀπό σήμερα εἶμαι ὁ Πατέρας σας καί εἶστε τὰ παιδιά μου καί τὰ ἀδέλφια μου. Ἀπό σήμερα μοιράζομαι τὴ ζωὴ σας. Οἱ χαρὲς σας εἶναι καί χαρὲς μου. Οἱ πόνοι σας καί πόνοι μου. Τὰ προβλήματά σας καί δικά μου προβλήματα. Ἐμβλημα μου θὰ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου: «*Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα*». Καί τοῦ Κυρίου ἢ διαβεβαίωση: «*Μακάριόν ἐστιν μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν*». Εἶμαι ἀποφασισμένος νά ὑποβληθῶ σέ κόπους καί νά ὑποστῶ θυσίες καί στερήσεις γιὰ τὴν πνευματικὴ σας πρόοδο, ἀντιγράφοντας τὸ παράδειγμα Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος στὴ γῆ «*οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν*». Ἡ πόρτα τῆς καρδιάς μου καί τῆς Μητροπόλεώς μας θὰ εἶναι πάντα ἀνοικτὴ γιὰ ὅλους. Μὲ τὴν ἀγάπη, λοιπόν, ὀδηγὸ καί συνισταμένη τῶν σκέψεων, τῶν ἀποφάσεων καί τῶν προσπαθειῶν μου, θὰ σκύψω μὲ στοργὴ πρῶτα - πρῶτα πάνω ἀπὸ τὰ προβλήματα καί τὶς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς Σας καί θὰ φροντίσω ὥστε νά καλλιεργηθῇ ὁ «*ἔσω ἄνθρωπος*». Τοῦτο, ἡ προτεραιότητα, δηλαδή, στὶς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς, δὲν εἶναι μόνο χριστιανικὴ ἐπιταγή, ἀλλὰ καὶ αἴτημα τῶν καιρῶν. Ὁ Ἐπίσκοπος ὀφείλει, πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλο, νά προσφέρει στοὺς ἀνθρώπους πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς τὴν «*ἀγαθὴν μερίδα*», τὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Ὁφείλει νά τονώσῃ τὴν ψυχὴν τους, νά ἱκανοποιήσῃ τὶς μεταφυσικὲς ἀγωνίες καί ἀναζητήσεις τους, νά προσφέρει τὴν αὔρα τοῦ οὐρανοῦ στοὺς ἀγωνιστὲς πού κινδυνεύουν ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τῆς ὕλης. Πρῶτο καί βασικὸ μέλημα ἐνὸς ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη εἶναι «*πτερῶσαι ψυχὴν, ἀρπάσαι κόσμον καὶ δοῦναι Θεῶν*» κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Ναζιανζηνό. Γι' αὐτὸ καί ἐγὼ «*οὐ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν καὶ ἀνάπαισιν τοῖς κροτάφοις μου*», «*ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν*» καί γίνῃ πραγματικότητα μέσα μας «*ὁ καινὸς ἄνθρωπος ὁ κατὰ Θεὸν κτισθείς*».

Γιὰ νά ἐπιτευχθῇ αὐτὸ τὸ τόσο μεγάλο καί ζωτικῆς σημασίας ἔργο, θὰ ἀγωνισθῶ μὲ ὅλες μου τὶς δυνά-

μεις γιὰ τὴν καλλιέργεια, τὴν βελτίωση καί τὴν ἀνύψωση τοῦ κηρύγματος, τῆς κατηχήσεως, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς Θείας Λατρείας, μὲ τὰ ὁποῖα οἰκοδομεῖται καί ἀγιαζεται ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Μὲ ἰδιαίτερη στοργὴ θὰ σκύψω ἐπάνω ἀπὸ τὰ προβλήματα καί τὶς ἀνησυχίες τῆς νέας γενιᾶς. Τὰ νιάτα, κατὰ τὸν μεγάλο παιδαγωγὸ Πεσταλότσι, «*εἶναι ἢ ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ*», ἐπομένως καί τοῦ ἀνθρώπου. Σ' αὐτὰ ἀνήκει τὸ μέλλον. Καί ἔχομε χρέος νά τὰ βοηθήσουμε νά φτάσουν ἐκεῖ πού ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νά φθάσουμε. Στὸ κτίσιμο ἐνὸς ὁμορφου κόσμου, ἐλεύθερου καί εἰρηνικοῦ. Ὁφείλομε νά προσφέρουμε ἰδανικὰ στὰ παιδιά μας καί προπάντων ὑποδείγματα ζωῆς, πέρα ἀπὸ τὶς ἐπιστημονικὲς γνώσεις καί τὶς συμβουλές μας. Καί ἀκόμα νά τὰ στηρίξουμε στὸν δύσκολο δρόμο γιὰ τὴν κοινωνικὴ καί τὴν ἐπαγγελματικὴ τους ἀποκατάσταση, ὥστε νά τὰ προστατεύσουμε ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση, τὴν ἀποχαύνωση, τὴν ἐσωτερικὴ κενότητα, πού τὰ ὀδηγοῦν σὲ ἀντικοινωνικὲς ἐνέργειες καί στὴν κόλαση τῶν ναρκωτικῶν καί νά τοὺς δώσουμε τὴν δυνατότητα νά οἰκοδομήσουν ἕνα καλύτερο ἀπὸ τὸν δικὸ μας κόσμο. «*ὦ νέοι... νά τῆς τρανῆς χαρᾶς τὸ πλήρωμα καὶ τὸ λευτέρωμα τοῦ νοῦ. Διάπλατ' ἀνοίχτε τὶς φτεροῦγες σας πρὸς τὰ γαλάζια τ' οὐρανοῦ*» (Γ. Βερίτης). Μέρимνά μας θὰ εἶναι καί ἡ περαιτέρω στήριξη τῆς οἰκογενείας, τοῦ κυττάρου αὐτοῦ τῆς ζωῆς καί τοῦ τόπου. Γνωρίζουμε ὅτι σήμερα συναντᾶ πολλὲς δυσκολίες. Θὰ ἐπιθυμοῦσαμε νά εἶμαστε σὲ θέση νά τὶς συνδράμουμε στὶς ποικιλόμορφες ἀνάγκες τῆς, νά τὴ δοῦμε νά ὀρθοφρονῇ καί νά ἀκμάζῃ. Πρωταρχικῆς σημασίας θεωροῦμε τὴ συνεργασία μας μὲ τὴν ἐκπαιδευτικὴ κοινότητα. Σχολεῖο καί Ἐκκλησία εἶναι οἱ σύγχρονοι φορεῖς ἀνθρωπιᾶς καί ἀντίστασης στὴ λογικὴ, πού θέλει τὸν ἄνθρωπο νά ζῆ μόνο «*ἐπ' ἄρῳ*». Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νά μὴν ἔχομε ἐπικοινωνία. Ἡ Λευκάδα μας ἔχει ἱστορία, εἶναι μιὰ ἐξέχουσα πόλη, μιὰ πόλη τοῦ πνεύματος. Χαιρετίζω ξεχωριστὰ τὸν πνευματικὸ κόσμο τῆς Λευκάδος, τοὺς Ἐλλογιμωτάτους Καθηγητὰς καί τοὺς διδασκάλους καί καθηγητὰς τῶν λοιπῶν βαθμίδων τῆς Ἐκπαιδεύσεως. Ἀγαπητοί μου, ἔχετε στὰ χέρια σας τὰ νιάτα μας, τὰ παιδιά μας, τὴν ἐλπίδα τοῦ τόπου μας, τῆς Πατρίδος μας. Σφραγίζετε μὲ τὴν δικὴ σας προσωπικότητα τὶς ψυχὲς τῶν νέων ἀνθρώπων. Εἶμαι πε-

πεισμένοι ότι δίδετε τὸν καλύτερο ἑαυτό σας. Πιστεύω ἀκράδαντα στὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ὑψώνω ἱκετευτικὰ τὰ χέρια μου καὶ τὴν καρδιά μου σὲ Ἐκεῖνον καὶ ζητῶ «*πάνιν καὶ πολλάκις*» τὸ ἔλεος καὶ τὴν βοήθειάν Του. Μετὰ τὸν Θεὸν ἀπλώνω τὰ χέρια μου σὲ σᾶς. Ζητῶ τὴν προσευχή σας, τὴν βοήθειά σας καὶ τὴν συνεργασία σας, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μας. Ἡ ἐπιτυχία μου θὰ εἶναι καὶ δική σας ἐπιτυχία. Ζητῶ τὴν βοήθεια τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, τῶν Ἀρχόντων, τῶν Ἐπιστημονικῶν, Ἐπαγγελματικῶν, Ἐκπολιτιστικῶν καὶ Φιλανθρωπικῶν Ὄργανώσεων, τῶν ἀγαπητῶν μου Ἐκπαιδευτικῶν, προπάντων δὲ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου. Ἐσεῖς οἱ Κληρικοί, σεβαστοὶ μου Πατέρες καὶ ἀδελφοί, εἶστε οἱ ἄμεσοι συνεργάτες μου. Εἶστε τὰ χέρια, τὰ μάτια, τὸ στόμα τοῦ Ἐπισκόπου σας.

Νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι θὰ ἔχετε ἀπέραντη τὴ στοργή, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν συμπαράστασή μου στὸ δύσκολο ἔργο σας. Ἐνα μόνο ζητῶ ἀπὸ σᾶς. Τὸ κύριο ἔργο μου καὶ ἔργο σας νὰ εἶναι ἡ κατὰ Χριστὸν σωτηρία τῶν ποιμαινομένων. Μὲ τὴν σωστή καὶ συνειδητὴ λατρεία. Μὲ τὰ ἱερὰ Μυστήρια, μὲ τὴν κατήχησι, μὲ τὸ κήρυγμα, μὲ τὴν ἀγάπη, μὲ τὴν προσευχή, μὲ τὴν ἀγρυπνία, μὲ τὸ προσωπικό μας ἐνδιαφέρον, μὲ τὴν θυσία, μὲ τὴν ἀνιδιοτέλεια ὄλων ἢ διακονία μας εἶναι αὐτόνοητα ἀναμενόμενη. Συνεπῶς ὄλων ἢ ἐργασία εἶναι ἀναγκαία. Κανείς μας νὰ μὴν εἶναι πνευματικῶς ἄνεργος. Ἐνορία χωρὶς ἔργο εἶναι Ἐνορία νεκρή.

Μὴν ξεχνάτε ὅτι ὁ σύγχρονος κόσμος περιμένει πολλὰ ἀπὸ ἐμᾶς, τοὺς διαδόχους τῶν Ἀποστόλων καὶ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς πίστεως. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἀναζητᾷ στοὺς Κληρικούς ὑποδείγματα ζωῆς. Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ὀφείλει νὰ ζητῇ γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους «*ζῶσα καὶ σιωπῶσα παραινέσις*». Ἡ ζωὴ μας μέσα στὴν κοινωνία εἶναι προέκταση τῆς λατρείας ποὺ προσφέρουμε στὸ ἱερὸ θυσιαστήριο. Εἶναι ἱεραουργία. Ὅμως γιὰ νὰ ὀδηγήσουμε τοὺς ἄλλους στὴν λύτρωση πρέπει πρῶτα ἐμεῖς νὰ εἴμαστε λυτρωμένοι «*Σοφισθῆναι καὶ οὕτω σοφίσαι· γενέσθαι φῶς καὶ φωτίσαι· Ἐγγίσει Θεὸν καὶ προσαγαγεῖν ἄλλους·... καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον καὶ εἶτα καθαῖραι*», μᾶς παραγγέλει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Ἄς ἀφοσιωθοῦμε, λοιπόν, μὲ αὐταπάρνηση στὸ ἔργο μας καὶ ὁ Θεὸς θὰ εἶναι κοντά μας.

Ἰδιαίτερη βαρύτητα καὶ εὐαισθησία ὀφείλουμε νὰ δείξουμε στὸν τομέα τῆς φιλανθρωπίας. Ὅλοι μας, Κληρικοί καὶ λαϊκοί, ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὅλο τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ νὰ στρατευθοῦμε στὸ ἔργο τῆς φιλανθρωπίας.

Ἀναφερόμενος στὸν ἱερὸ Κλῆρο, ἃς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ μνημονεύσω εὐλαβικὰ τῶν ἀοιδίμων Προκατόχων μου Σεπτῶν Ἱεραρχῶν.

Δωρόθεον Παλλαδινὸν καὶ Νικηφόρον Δεδούσην, τῶν ὁποίων τὸ ἀνάστημα καλύπτει χρυσὲς σελίδες τῆς τοπικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς Θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας. Μετὰ σεβασμοῦ μνημονεύω τοῦ ἀοιδίου Προκατόχου μου κυροῦ Δωροθέου, Ἱεράρχου θερμοῦργου πίστεως, ἐμπράκτου ἀγάπης καὶ παροιμιώδους φιλανθρωπίας, τῆς ὁποίας ἔσαι μάρτυς ἔσται τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθὲν Γηροκομεῖον τῆς Ἱεράς Μητροπόλεώς μας· Ποιμένος διδακτικοῦ, στοργικοῦ, ἀπλοῦ, κοινωνικοῦ, φιλοξένου καὶ διακατεχομένου ἐξ ἀπεράντου ἀγάπης, τόσον πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, ὅσον καὶ πρὸς τὴν ἔνδοξον Ἑλληνικὴν Πατριδα.

Ἐν εὐλαβείᾳ ὁμως καὶ εὐγνωμοσύνη πολλῇ τὴν ἱεράν αὐτὴν ὥραν στρέφω ἐπίσης τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν καὶ πρὸς τὸν ἀμέσως Προκάτοχόν μου ἀείμνηστον Ἱεράρχην Νικηφόρον «*ἄνδρα ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ πνεύματος*», κλείσαντα τὸν Μητροπολιτικὸν τοῦτον θρόνον ἐπὶ τεσσαράκοντα (40) ἔτη.

Ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης, τὸν ὁποῖον, εὐδοκία Κυρίου, ἐγνώριζον καλῶς καὶ ὁ ὁποῖος ἔτρεφεν ὄντως ἄδολον καὶ πατρικὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐλαχιστότητά μου, ἠνάλωσεν τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας, γιὰ τὸν ἐπανευαγγελισμό τοῦ ποιμνίου του καὶ τὸν ἐπιστηριγμὸν αὐτοῦ στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ. Ἱεράρχης ζωῆς πίστεως πρὸς τὸν εὐσεβῆ λαόν «*πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως*», ἀείποτε ἐκδηλουμένης· Ἦτο ἀνήρ ἀσκήσεως, προσευχῆς καὶ περισυλλογῆς, παροιμιώδους φιλοπτωχείας καὶ λιτότητος, λογιζόμενος τὴν εὐτέλειαν ὡς δόξαν, ὡς πλοῦτον τὴν πτωχεία καὶ ὡς μεγαλεῖον τὴν ἀπλότητα καὶ τὸν σεμνὸν βίον.

Τὸ φωτεινὸ παράδειγμα ἀμφοτέρων τῶν ἀοιδίμων Προκατόχων μου, θὰ ἐμπνέη πάντοτε τὴν ταπεινότητά μου στὴ νέα μου διακονία, κατὰ τὴν ἀσκήσιν τῆς ὁποίας εἶθε νὰ μὲ συνοδεύουν αἱ πατρικαὶ αὐτῶν

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λευκάδος καὶ Ἰθάκης
κ. Θεόφιλος.

εὐχαὶ καὶ εὐχόμει «ἐκ βαθέων» νὰ ἀναπαύῃ αὐτοὺς ὁ Κύριος «ἐν Χώρα ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων».

Ἀδελφοί μου, νοιώθω τὴν ἀνάγκη, προτοῦ τελειώσω, νὰ ἐκφράσω, πέρα ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν Δωρεοδότη Θεό, τίς ὀλόθερμες εὐχαριστίες καὶ τὴν βαθειὰ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς ὅλους ἐκείνους ποὺ συνεργάστηκαν μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ὠδήγησαν τὰ βήματά μου κοντὰ σας, καθὼς καὶ πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι βιώνουν μαζί μου τὴν συγκίνηση αὐτῆς τῆς ἱερῆς στιγμῆς.

Εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου τὴν Σεπτὴ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ μὲ τὴν ἀγάπην των ἀνέβασε τὴν ἐλαχιστότητά μου στὸν ὑψηλὸ καὶ περιλαμπρὸ τοῦτο θρόνο. Δικαίως καὶ ὀφειλετικῶς τώρα σὲ τούτῃ τὴν ὥρα τῆς χαρᾶς τῆς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης καὶ ἐμοῦ, ἀπευθύνομαι πρὸς Σᾶς προσωπικῶς Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμε καὶ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ ἐκφράσω τὰ πλημμυρίζοντα τὴν ψυχὴν μου συναισθήματα ἰδιαίτερης τιμῆς, υἱκῆς, ἐν Χριστῷ, ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ ἀπείρου εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν πρὸς τὸ πρόσωπόν μου ἐπιδειχθεῖσα ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη Σας. Εὐχόμει καὶ προσεύχομαι ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ Σᾶς κρατᾶ ὑγιαίνοντα καὶ μακροημερεύοντα στὸν ἱστορικὸ ἀρχιεπισκοπικὸ Θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ μεριμνᾶτε γιὰ τὰ ὅσια τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος μας.

Εὐχαριστῶ τοὺς Σεβασμιωτάτους καὶ Θεοφιλεστάτους Ἱεράρχες, ἀγαπητοὺς δὲ καὶ ἐπιποθήτους ἀδελφούς μου στὴν Ἀρχιερωσύνη, ποὺ ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακρυνὰ ἔσπευσαν νὰ μὲ πλαισιώσουν καὶ νὰ μοιρασθοῦν μαζί μου τὴν χαρὰ καὶ τὴν συγκίνηση αὐτοῦ τοῦ μεγάλου σταθμοῦ τῆς ζωῆς μου.

Ἐπίσης θὰ εἶμαι εὐγνώμων στὸ Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γρεβενῶν Κύριο Σέργιο καὶ πολυσέβαστό μοι Γέροντα, διότι, τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τοῦ ἀειμνήστου μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Σεραφεῖμ, μοῦ μετέδωσε τὸ Χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης καὶ μοῦ ἐνέπνευσε ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα. Στὸ πρόσωπό του συνάντησα καὶ συναντῶ Ἀρχιερέα μὲ μεγάλη πείρα, μὲ ἀξιοθαύμαστη σύνεση καὶ πρὸ παντὸς μὲ φιλανθρωπία καὶ ἀγάπη.

Εὐχαριστῶ τοὺς Ἐντιμοτάτους Ἀρχηγούς τῶν Πολιτικῶν Κομμάτων, τοὺς Ἐντιμοτάτους κυρίους Ὑπουργούς καὶ Βουλευτές, τοὺς ἀξιότιμους Ἡγέτες καὶ Ἐκπροσώπους τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν, Δικαστικῶν, καὶ Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, καθὼς καὶ τοὺς τοπικοὺς Ἀρχοντες καὶ μάλιστα τὸν Κύριο Νομάρχη καὶ τοὺς Κυρίους Δημάρχους καὶ Προέδρους τῶν Κοινοτήτων τῆς Μητροπολιτικῆς μου Περιφέρειας, γιὰ τὴν τιμητικὴ παρουσία τους κοντὰ μας, ἀποδεικτικὴ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τους πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Ὅπως ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ τὸν ἀγαπητό μου Κύριο Δήμαρχο Λευκάδος Βασίλειο Φέτση, γιὰ τὴν θερμὴ καὶ ἐγκάρδια ὑποδοχὴ ποὺ ὠργάνωσε γιὰ μένα καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια του, γιὰ τὴν ταπεινότητά μου.

Γιὰ τὴν συμμετοχὴ του στὴν ἀποψινὴ τελετὴ καθὼς καὶ γιὰ τοὺς συγκινητικοὺς λόγους εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας ὅλους τοὺς προλαλήσαντάς, ὡς ἐπίσης καὶ ὅλους τοὺς προσφιλεῖς μου, ἐν Χριστῷ, ἀδελφούς μου, Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς, ποὺ πρόθυμα ὑποβλη-

θήκατε στὸν κόπο νὰ ἔλθετε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο γιὰ νὰ ἐκφράσουν σὲ μένα γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ τους.

Διαβεβαιώνω, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἀρίστη συνεργασία μας ποὺ εἶχαμε ἐπὶ πολλὰ ἔτη, τὰ ὡραῖο-τερα χρόνια τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς διακονίας μου. Ἐγκάρδιες εὐχαριστίες πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδωνα, ὁ ὁποῖος ὡς Τοποτηρητὴς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης ἐκράτησε τὸ βᾶρος τῶν διοικητικῶν καὶ ποιμαντικῶν εὐθυνῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅφειλω εὐχαριστίας καὶ στὸν Γενικὸ Ἀρχιερατικὸ Ἐπίτροπο τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο π. Ἡλία Μάλφα, διότι μαζί μὲ τοὺς λοιποὺς Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τῶν Γραφείων καὶ τῶν λοιπῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας διεκπεραίωσαν μὲ προθυμία ὅλα τὰ τρέχοντα ὑπηρεσιακά, διοικητικά καὶ πνευματικά προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εὐχαριστῶ τὴν φιλαρμονική, τὸ ἄγημα τοῦ Στρατοῦ καὶ ἰδιαίτερος τὰ Ἀστυνομικὰ Ὄργανα γιὰ τὸν κόπο καὶ τὴν φροντίδα τους πρὸς τήρηση τῆς τάξεως.

Εὐχαριστῶ τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους, Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ὅλων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, ἐπωνύμους καὶ ἀνωνύμους, τοὺς συγχωριανοὺς μου ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριὸ μας τὸν Κάλαμο, μαζί μὲ τὸν Ἐντιμώτατο Πρόεδρο καὶ τὰ Μέλη τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, τὸν ἀγαπητὸν Ἐφημέριο καὶ τοὺς εὐλογημένους Χριστιανοὺς ἀπ' ὅλα τὰ νησάκια καὶ χωριά μας, τὰ ἀνήκοντα ἐκκλησιαστικῶς στὴν Ἱερὴ Μητρόπολη μας.

Δὲν λησμονῶ ὅτι καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω. Τὸ προσφιλὲς καὶ περιπόθητον πλήρωμα τῆς Ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Μοσχάτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐν ὅλῃ ψυχῇ, ὅλη καρδιά καὶ ὅλη διανοία προσέφερα ὡς πατέρας, ὡς ἀδελφὸς καὶ ὡς ἐλάχιστος διάκονος, τὶς ταπεινὲς μου ὑπηρεσίες, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγίστην ἀγάπην μου. Εἰς τὸ σημεῖον

αὐτὸ οἱ δρόμοι μας χωρίζουν· δὲν χωρίζουν ὁμῶς οἱ καρδιές μας. Οἱ ψυχές των ἐξακολουθοῦν νὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ ἱερὸν ὠμοφόριόν μου καὶ τὰ ὀνόματά των θὰ εἶναι μέριμνα καὶ ὄασις τῶν καθημερινῶν μου προσευχῶν.

Στρέφω μὲ σεβασμὸ τὴν σκέψη μου, τούτη τὴν ὥρα στοὺς εὐλαβεῖς γονεῖς μου, Θεόδωρο καὶ Αἰκατερίνα, οἱ ὁποῖοι συνευρίσκονται μαζί μου· ποτὲ δὲν μὲ ἄφησαν μόνο καὶ ὄντας συνκυρηναῖοι στὸ ἔργο τῆς διακονίας μου, τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδιάς, διότι μοῦ ἐχάρησαν τὸ ζῆν καὶ τὸ εὖ ζῆν.

Εὐχαριστῶ τοὺς κατὰ σάρκα οἰκείους μου, τὰ ἀδελφία μου μὲ τὶς οἰκογένειές τους καὶ τοὺς συγγενεῖς μου, οἱ ὁποῖοι τιμητικά καὶ ἐνισχυτικά μὲ συνοδεύουν καὶ συμπροσεύχονται αὐτὴ τὴ στιγμή γιὰ τὴν εὐόδωσιν τῆς διακονίας μου.

Ὀλόθερμες εὐχαριστίες πρὸς ὅλους τοὺς Κληρικοὺς τῆς Μητροπολιτικῆς μου Περιφέρειας, γιὰ τὴν σεμνὴ συμμετοχὴ τους στὴν ἀποψινὴ τελετή.

Εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ, τέλος, ὅλους ἐσᾶς, τὸ πιστὸ καὶ εὐλογημένον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, γιὰ τὴν θερμὴ ὑποδοχὴ ποὺ μοῦ ἐπιφυλάξατε. Νὰ εἶστε ὅλοι καλά, νὰ χαίρεστε καὶ νὰ ἀγάλλεσθε ἐν Κυρίῳ, νὰ ἔχετε τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς κυρᾶς Φανερωμένης, τῆς καὶ Πολιούχου καὶ Προστάτιδος τῆς νήσου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων μας.

Ἀνταποδίδοντάς σας αὐτὴ τὴν ἀγάπη ὑψώνω τὰ χέρια μου καὶ σᾶς ἀπευθύνω ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀρχιερατικὴ μου εὐλογία καὶ κλείνω τὴν πρῶτη ταύτη πνευματικὴ ἐπικοινωνία μου μαζί σας μὲ τὴν ἀποστολικὴ καὶ λειτουργικὴ εὐχή· «*Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν*». Ἀμήν.

**ΙΩΑΝΝΗΣ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ**
**(Ὁ πολιτικός -
μάρτυρας
τῆς Ὁρθοδοξίας
καὶ τοῦ
Ἑλληνισμοῦ)**

Τὸ πρόσωπο καὶ ἡ πολιτικὴ πράξις τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια (1766-1831) ἔχουν δεχθεῖ πολλές ἐρμηνεῖες. Σημασία ὅμως ἔχει, ὅτι κάθε ἰδεολογικὸς χῶρος ἐπιχειρεῖ νὰ τὸν ταυτίσει μαζί του. Ἄλλ' αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὴν μεγαλωσύνη του. Αὐτὸ ὅμως ποὺ φανερώνει μιὰ σφαιρικὴ προσέγγισή του εἶναι, ὅτι ὅλη ἡ δράση του ἀπέρρεε ἀπὸ τὴν βιωματικὴ σχέση του μὲ τὴν παράδοση τοῦ Γένους του. Ἔτσι, μπορεῖ μὲν νὰ ὀνομασθεῖ «εὐρωπαϊστὴς», διότι εὐεργέτησε τὴν Εὐρώπη ποικιλοτρόπως, ἢ εὐρωπαϊκὴ ὅμως πολιτικὴ του καὶ οἱ συναφεῖς μὲ αὐτὴν στόχοι του, ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἀπέβλεπε στὴν Εὐρώπη τοῦ Καρλομάγνου ἢ τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ Μέττερνιχ, τῆς κληρονομικῆς-φεουδαρχικῆς (ρατσιστικῆς) ὀλιγαρχίας, ἀλλὰ σὲ μιὰν Εὐρώπη, ποὺ προσδιοριζόταν ἀπὸ τὸ ἑλληνορθόδοξο φρόνημά του. Ἡ εὐρωπαϊκὴ δράση του ἀναπτυσσόταν παράλληλα μὲ τὴν ἑλληνικὴ πολιτικὴ του*. Αὐτὸ ὅμως σημαίνει, ὅτι ἦταν ἐνιαία καὶ ἀδιάτμητη προσωπικότητα, μιὰ δὲ ἀπλὴ σύγκριση μὲ τὴ συνέχεια τοῦ πολιτικοῦ μας βίου πείθει, ὅτι ὁ Καποδίστριας ὑπῆρξε ὁ ΜΟΝΟΣ πολιτικὸς μας ἡγέτης βαπτισμένος ὀλόκληρος στὴν πατερικὴ Ὁρθοδοξία, ποὺ ὑπῆρξε ἄλλωστε καὶ ἡ παράδοση τῆς ἀρχαίας Ἑνωμένης Εὐρώπης μέχρι τὸ σχίσμα (1054).

Αὐτὴ τὴν προσέγγιση τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ Ἄνδρος θὰ ἐπιχειρήσουμε στὴ συνέχεια, μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς Ἑλληνορθοδοξίας (Ρωμηοσύνης).

1. Στὶς 2 Ἀπριλίου 1827 ἢ Γ' Ἑθνικὴ Συνέλευση τῶν Ἑλλήνων ψήφισε τὸν Καποδίστρια πρῶτο Κυβερνήτη τῆς ἐλευθέρως μικρᾶς Ἑλλάδος. Καὶ ἐκεῖνος, ἔχοντας συνείδηση, ὡς διπλωμάτης καριέρας, τῆς περιπέτειας, στὴν ὁποία ἐκούσια στρατευόταν, ἔγραφε στὸν πιστὸ φίλο του Ἐυνάρδο: «Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἄρω τὸν οὐρανὸθεν ἐπικαταβαίνοντά μου σταυρόν»¹. Μὲ προφητικὴ ἐνόραση διέβλεπε, ὅτι ἡ ἀνάληψη τῆς ἀποστολῆς τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος δὲν ἦταν παρὰ μαρτυρικὴ πορεία καὶ θυσία. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πρόσκληση τῆς Πατρίδος. Τὴν συγκατάνευσή του ἔβλεπε ὡς «ὀφειλὴν εἰς ἱερὰν ὑπόθεσιν» τῆς². Τὸ μέγεθος ὅμως τῆς θυσίας του ἦταν εἰς θέση νὰ ἐκτιμήσουν οἱ ἄλλοι. Ἔτσι, ὁ αὐστριακὸς διπλωμάτης καὶ ἱστορικὸς Πρόκος Ὅστεν σημειώνει στὴν Ἱστορία του, ὅτι, ὅπως ἦταν τότε ἢ Ἑλλάδα, πιθανώτερο ἦταν νὰ στηρίξει ὁ Καποδίστριας τὴν Ἑλλάδα, παρὰ ἢ Ἑλλάδα τὸν Καποδίστρια³. Καὶ πράγματι, ὁ Καποδίστριας ἀποτελεῖ μοναδικὴ περίπτωση, ἴσως ὄχι μόνο στὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία, πολιτικοῦ, ποὺ ἀρνήθηκε κάθε «χρηματικὴν χορηγίαν», διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνει τὸ δημόσιο Ταμεῖο⁴. Δὲν ζήτησε, οὔτε πῆρε τίποτε ἀπὸ τὴν Πατρίδα, ἀλλὰ ἔδωσε τὰ πάντα στὴν Πατρίδα.

* Βλ. π. Γ. Δ. Μεταλληνῶ, Ὁ «εὐρωπαϊστὴς» Καποδίστριας - Ἑρμηνευτικὴ προσέγγιση, στό: Ἑλληνισμὸς Μαχόμενος, Ἀθήνα 1995, σ. 69-84.

1. Ι. Α. Καποδίστρια, Ἐπιστολαί, Ἀθήναι, 1841, τόμ. Α', σ. 102.

2. Στὸ ἴδιο, σ. 135, 137 κ.ά.

3. Βλ. Ε. Γ. Προποψάλτη, Ὁ Καποδίστριας ὡς θρησκευτικὴ προσωπικότης, περιοδ. ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ, ἀρ. 248, Δεκέμβριος 1976, σ. 3.

4. Ἐλ. Κούγκου, Ἰωάννης Καποδίστριας, Ὁ ἄνθρωπος - ὁ ἀγωνιστής, περιοδ. ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ, ὅπ.π., σ. 10.

Τὸ Ἔθνος προσέβλεψε μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν μεγάλο αὐτὸν Ἑλληνα πολιτικό, γνωστὸ ἤδη στὴν Εὐρώπη καὶ τὸν κόσμο, καὶ στήριξε σ' αὐτὸν τὶς ἐλπίδες του. Ὑπακούοντας στὸ κέλευσμα τοῦ ἄλλου μάρτυρα τῆς ἐλευθερίας μας Ρήγα Βελεστινλή: «καὶ τῆς Πατρίδος ἕνας νὰ γένη ἀρχηγός», δὲν στράφηκε σὲ κανένα ξένο, οὔτε κἂν ζήτησε εὐρωπαϊὸ βασιλέα, ἀλλὰ ἐφάρμοσε τὸ γραφικό: «Ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου καταστήσεις ἐπὶ σεαυτὸν ἄρχοντα: οὐ δυνήσῃ καταστήσαι ἐπὶ σεαυτὸν ἄνθρωπον ἀλλότριον, ὅτι οὐκ ἀδελφός σου ἐστίν» (Δευτ. 17, 15). Ὡς ἐκλεκτὸς τοῦ Ἔθνους ἦλθε νὰ κυβερνήσῃ ὁ Καποδίστριας, διὰ νὰ μεταβάλῃ τὸ χάος, ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν Ἑλλάδα, σὲ τάξη, δημιουργώντας ἀπὸ αὐτὸ κράτος σύγχρονο καὶ βιώσιμο. Κατανοώντας δὲ τὴν ἐκλογή του, ὡς τοῦ «ἐνὸς ἀνδρὸς ἀρχήν», θέλησε μὲν νὰ συγκεντρώσῃ στὰ χέρια του ὅλες τὶς ἐξουσίες, ἀλλὰ, κατὰ τὴ δική μας τοῦλάχιστον ἐκτίμησι, ὄχι λόγω τῶν ἀπολυταρχικῶν φρονημάτων του, διότι ἦταν φύση δημοκρατικὴ καὶ λαϊκὴ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πραγματώσῃ τοὺς στόχους του, ποὺ ἦταν ἡ σύγκρασι τῶν συγχρόνων εὐρωπαϊκῶν πολιτειολογικῶν δεδομένων μὲ τὴν παράδοσι τοῦ Γένους, τὴν ἑλληνορθοδοξία. Ὁ Καποδίστριας ἤθελε σύγχρονο κρατικὸ μηχανισμό, ἀλλὰ μέσα στὸ σκεῦος τῆς ρωμαϊκῆς παραδόσεως. Ἔτσι δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ σὲ σύγκρουσι μὲ τὶς δυνάμεις ἐκείνες, ἐγχώριες καὶ ξένες, ποὺ ἐπεδίωκαν τὸν ἐξευρωπαϊσμὸ τῆς μικρῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀποσύνδεσή της, δηλαδή, ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς ὑπόλοιπης Ρωμηοσύνης, ποὺ ἐκφραζόταν μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὡς Ἐθναρχία, καὶ τὴν πολιτικὴ καὶ πολιτιστικὴ σύνδεσή της μὲ τὴν ὑπόλοιπὴ Εὐρώπη, γιὰ νὰ δεθεῖ τελικὰ στὸ ἄρμα τῆς δυτικῆς διπλωματίας.

2. Ὁ Καποδίστριας, ὡς πολιτικὸς σπουδασμένος στὴ Δύση (Πάντοβα), ἀσκημένος στὰ δυτικὰ ἀνακτοβούλια, καὶ συνεπῶς εὐρωπαϊὸς, ἔγινε δεκτὸς ἀρχικὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες δυνάμεις, μολοντί συγκρατημένα ἀπὸ μερικές, ὅπως ἡ Ἀγγλία. Παρακολουθοῦσαν ὁμως τὴν ἐκδίπλωσι τοῦ προγράμματός του γιὰ νὰ διαπιστώσουν τοὺς ἀδηλοὺς στόχους του. Ὄταν, ἔτσι, διαπιστώθηκε ἡ ρωμαϊκὴ –ἑλληνορθόδοξη δηλαδή– γραμμὴ πλεύσεώς του, ἐπιστρατεύθηκαν ὅλα τὰ διατιθέμενα ἀπὸ τὴ διπλωματία μέσα γιὰ τὴν ἐξόντωσή του. Ἡ Ἀγγλία, κυρίως, ὀργάνωσε μυστικὴ ἐκστρα-

τεία ἐναντίον του, χρησιμοποιώντας τὰ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὄργανά της. Τὰ Ἀρχεῖα τοῦ Foreign Office καὶ τοῦ Colonial Office (στὸ Kew Gardens τοῦ Λονδίνου) προσφέρουν πληθῶρα στοιχείων, ποὺ ἀποκαλύπτουν τὴν κίνησι τῶν νημάτων τῆς ἀντικαποδιστριακῆς διμαγωγίας ἀπὸ τὰ ἀγγλοκρατούμενα Ἑπτάνησα⁵.

Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο ἐνοχλητικὸς γινόταν ὁ Καποδίστριας γιὰ τὴν φράγκικὴ καὶ μόνιμα ἀντιστρατευόμενὴ τὴν Ὁρθοδοξία Εὐρώπη. Θρεμμένος μὲ τὶς ἑλληνορθόδοξες παραδόσεις τῆς ἡπειρωτίσσης μητέρας του (Ἀδαμαντίας), ἦταν δεμένος μὲ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, βλέποντάς το ὡς κιβωτὸ συνόλης τῆς ζωῆς καί, συνεπῶς, ὡς «περιέχον» καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ τὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ Ἔθνους/Γένους. Τὸ γεγονὸς μάλιστα, ὅτι δύο ἀπὸ τὶς ἀδελφές του ἔγιναν ὀρθόδοξες μοναχές, τί ἄλλο φανερώνει ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικότητά της οἰκογενείας του; Ἔτσι, καὶ ἂν ἀκόμη κατὰ τὴν παραμονή του στὴν Εὐρώπη, ὡς εὐφυῆς καὶ ἱκανὸς διπλωμάτης, κατόρθωνε νὰ συγκαλύπτῃ τὸ ἀληθινὸ φρόνημά του, ὅταν ἀνέλαβε τὰ ἡνία τῆς ἀνοργάνωτης ἑλληνικῆς πολιτείας, δὲν εἶχε λόγος νὰ ἀποκρύψει τοὺς ἀληθινούς στόχους του. Ἦδη ἡ πρώτη προκήρυξή του πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαὸ ἄρχισε μὲ τὴ φράσι: «Ἐὰν ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν».

Ἦταν γνωστὴ, ἄλλωστε, ἡ ἀντίθεσι τοῦ Καποδίστρια πρὸς τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι (1789) καὶ κυρίως τὶς ἀντιθηρησκευτικὲς ἀρχές της. Καὶ αὐτὸ δὲν φαίνεται νὰ τὸ λαμβάνουν σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν ὅλοι ἐκείνοι ποὺ ἐπιμένουν, ὅτι ὑπῆρξε «τέκτων κανονικός»⁶, χωρὶς βέβαια ἐπάρκειά στοιχείων, λησιμονώντας, ὅτι ὡς διπλωμάτης ὁ Καποδίστριας συνανατρεφόταν τοὺς πάντας, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ἀνήκει ὀλόκληρος στὴν Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία διεκδικεῖ «μοναδικότητα» καὶ «ἀποκλειστικότητα» στὴ συνείδησι καὶ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως ἐπίσης δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἀρνητικὴ στάσι του ἀπέναντι στὴ Μασονία καὶ κάθε μυστικὴ ὀργάνωσι κατὰ τὴ διάρ-

5. Κατὰ τὴν ἔρευνα, ποὺ κάμναμε ἐκεῖ, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1982, συγκεντρώσαμε ἕνα ἀριθμὸ σχετικῶν ἐγγράφων, ποὺ ἔχουμε παρουσιάσει –καὶ παρουσιάζουμε– σὲ διάφορες εὐκαιρίες.

6. Βλ. Παν. Γ. Κρητικοῦ, Ὁ Ἱ. Καποδίστριας τέκτων κανονικός, Ὁ Ἑρμισθὴς 3 (1965), σ. 124-144.

κεια τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐξουσίας του⁷. Ὁ Καποδίστριας ἔβλεπε ζυμωμένη τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Ἑθνους μὲ τὴν Ὁρθοδοξία, τὴν ζωτικὴ πνοὴ καὶ ἀναστάσιμη δύναμή του: «Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία (ὡς Ὁρθοδοξία) –ἔλεγε– ἐσυντήρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ γλῶσσαν καὶ πατρίδα καὶ ἀρχαίας ἐνδόξους ἀναμνήσεις καὶ ἐξαναχάρισεν εἰς αὐτοὺς τὴν πολιτικὴν ὑπαρξιν, τῆς ὁποίας εἶναι στύλος καὶ ἐδραῖωμα»⁸.

3. Τὸ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημά του ὑπαγόρευσε καὶ σύνολη τὴν πολιτικὴ του. Καὶ αὐτὸ φαίνεται κατ' ἐξοχὴν στὴν ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ πολιτικὴ του. Ἀκολουθώντας τὴν παράδοσιν τοῦ ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, θεωροῦσε καὶ αὐτὸς τὴν παιδεία ἀχώριστη ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ ἀπέκρουε τὴν μονομερῆ ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος χωρὶς τὴν χριστιανικὴ διάπλασιν τῆς καρδίας. «Τὰ ἄθεα γράμματα» ἦταν καὶ γιὰ τὸν Καποδίστρια, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς λαϊκοὺς διδάχους τοῦ ἸΘ' αἰῶνος, Φλαμιάτο καὶ Παπουλάκο, ἀναίρεση τῆς ἑλληνορθοδόξου παραδόσεως καί, συνεπῶς, δὲν εἶχαν θέση στὴν ζωὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Μιὰ ἀπὸ τὶς βασικότερες ἐναντίον του κατηγορίες, πού διετύπωναν οἱ προτεστάντες Μισσιονάριοι, οἱ ὁποῖοι ἐπέπεσαν στὴν Ἑλλάδα ἀμέσως μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν γιὰ τὴν ἐκφράγησίν της, ἦταν ὅτι τὰ σχολεῖα τοῦ Καποδίστρια εἶχαν μοναστηριακὴ ὀργάνωσιν καὶ συνεδύαζαν καθημερινὰ παιδεία καὶ λατρεία, προσφέροντας ὡς ἀναγνώσματα στὴν τράπεζα Βίους Ἁγίων!

Τὴν μόνιμη δυσπιστία ἀπέναντί του ὄλων τῶν δυτικῶν, πού ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ φιλελληνισμοῦ ἐργάζονταν γιὰ τὴν ἀποορθοδοξοποίηση καὶ ἐκφράγησιν τῶν Ἑλλήνων, δείχνει ἓνα γράμμα τοῦ Κορκ (ἐπὶ Βαυαρῶν θὰ ἀναλάβει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος) στοὺς δυτικούς προϊσταμένους του: «Ὁ Καποδίστριας ἔδωσε μὲν στὸν Anderson τὴν ἄδεια νὰ ἰδρύσῃ σχολεῖα, κάτι πού ἦταν γιὰ ὄλους μιὰ εὐνοϊκὴ ἀπόδειξιν τῶν φιλελευθέρων φρονημάτων του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν συζήτησίν μας φάνηκε νὰ κατέχεται ἀπὸ ἀνησυχία, ὥστε νὰ περιορίσῃ τὴν ἄδεια πού παραχωροῦσε, μὲ τὸ νὰ ἐπιμένει ἔντονα

στὸ νὰ μὴ ἐπιτραπῇ νὰ διδάσκηται τίποτε σ' αὐτὰ τὰ σχολεῖα χωρὶς νὰ ἔχει λάβει προηγουμένως γνώσιν ἢ Κυβέρνησιν»⁹. Ὁ ἴδιος ὁ Κορκ μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι ὁ Καποδίστριας προέβαλλε συχνὰ ἀντιρροήσεις στὴν κυκλοφορία προτεστάντικῶν φυλλαδίων, πού προσέβαλλαν τὴ θρησκευτικὴ παράδοσιν τοῦ λαοῦ¹⁰. Ἐξ ἄλλου, ὁ Καποδίστριας ἔγραφε στὸν ἀμερικανὸ μισσιονάριο Rufus Anderson, ὅτι «οἱ Ἕλληνες θὰ δέχονταν εὐχαρίστως σχολεῖα καὶ ἄλλα, βιβλία, εἰκόνες, καὶ τέλος κάθε τι, πού δὲν θὰ τοὺς ἀποσποῦσε ἢ δὲν θὰ ὑπονόμευε τὴν πίστιν τους στὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἑθνους τους»¹¹. Ἐπεδίωξε, μάλιστα, νὰ λάβει δάνειο ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀμερικανικὴ ἱεραποστολικὴ Ἐταιρεία A.B.C.F.M., πού εἶχε καταρτίσει ἐκπαιδευτικὸ πρόγραμμα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, «γιὰ νὰ ὀργανώσῃ δικό του σύστημα ἐθνικῆς παιδείας». Ἡ Ἐταιρεία, βέβαια, παρὰ τὸν διατυμπανιζόμενον φιλελληνισμό της, ἀπέρριψε τὴν πρότασίν της¹², διότι σκοπὸς της ἦταν νὰ εἰσαγάγῃ τὸν Προτεστάντισμὸν στὴν Ἑλλάδα μέσῳ τῆς παιδείας, ὅπως καὶ ἔγινε ἄλλωστε. Ὁ Καποδίστριας, λόγῳ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως καὶ τῆς διεθνοῦς θέσεως τῆς Ἑλλάδος, οὔτε νὰ ἀποκρούσῃ τοὺς δυτικούς μποροῦσε, οὔτε νὰ ἀρνηθῇ τὴν προσφορὰ τους, λόγῳ τῆς ἐλλείψεως, ἄλλωστε, μέσων. Προσπαθοῦσε ὅμως νὰ τοὺς κρατῇ ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν της¹³. Στὸ Ἀρχεῖο τοῦ συνεργάτου του Ἀνδρέα Μουστοξύδη (στὴν Κέρκυρα) ἐπισημάναμε πολλὰ ἀποδείξεις γι' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ καὶ τῶν δύο αὐτῶν Κερκυραίων.

4. Ἡ ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ τοῦ Καποδίστρια ἔβαινε παράλληλα πρὸς τὴν εὐρύτερη ἐκκλησιαστικὴ πολιτικὴ του¹⁴. Παιδεία καὶ Ἐκκλησία ἦταν τὰ βασικὰ

9. Γρ. Κορκ ἀπὸ 20.11.1829 στὴν Church Missionary Society τοῦ Λονδίνου, στοῦ Γ. Δ. Μεταλληνοῦ, Τὸ ζήτημα τῆς Μεταφράσεως τῆς Ἀγ. Γραφῆς εἰς τὴν Νεοελληνικὴν, κατὰ τὸν ἸΘ' αἰῶνα, Ἀθήνα 2004², σ. 397.

10. Στὸ ἴδιο.

11. James F. Clarke, Bible Societies; American missionaries and the national revival of Bulgaria, N. York 1971, σ. 232.

12. Στὸ ἴδιο.

13. Γ. Δ. Μεταλληνοῦ, Τὸ ζήτημα... ὅπ.π., σ. 399 ἔ. Πρβλ. Τοῦ Ἰδιοῦ, Παράδοσιν καὶ ἀλλοτρίωσιν, Ἀθήνα 20015, σ. 279 ἔ.

14. Βλ. Α. Γερομιχαλοῦ, Ἰδρυσις καὶ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὴν ΕΕΘΣΠΘ, ἀρ. 11 (1967), σ. 346 ἔ.ἔ. Ε. Κωνσταντινίδου, Ἰ. Καποδίστριας καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ του πολιτικὴ, Ἀθήνα 1977. Charles A. Frazee, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Ἑλληνικὴ Ἀνεξαρτησία, 1821-1852. Ἀθήνα 1987, σ. 97 ἔ.ἔ.

7. Ν. Ι. Φιλίππου, Ἑλληνικὸς Ἀντιμασσοπισμὸς, Ἀθήνα 1972, σ. 14.

8. Ἐ. Πρωτοψάλτη, ὅπ.π., σ. 4.

ένδιαφέροντά του, για την πνευματική συνέχεια του Έθνους, όπως και η δικαιοσύνη, για την εκσυγχρονισμένη οργάνωσή του. Φρόντισε για την ανακαίνιση των έρειπωμένων εκκλησιών, για την μόρφωση του Κλήρου, ιδρύοντας εκκλησιαστική σχολή στον Πόρο¹⁵, σχεδίαζε δὲ ἀκόμη καὶ τὴν ἴδρυση «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας», καὶ συνέστησε εἰδικὸ Ὑπουργεῖο, τὴν «Γραμματεῖαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Παιδείας», ὅπου, ὅπως ὁ ἴδιος ἐξηγοῦσε, «συνηνώθησαν δύο ὑπηρεσίαι ἀχώριστοι, καὶ πρὸς ἓνα συντρέχουσαι σκοπὸν, τὴν ἠθικὴν τῶν πολιτῶν μόρφωσιν, ἣτις εἶναι ἡ βᾶσις τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τοῦ ἔθνους ἀνορθώσεως»¹⁶. Ὁ Καποδίστριας θεμελιώνει, ἔτσι, τὴν συνύπαρξιν «Παιδείας καὶ Ἐκκλησίας» (ὄχι: Θρησκευμάτων), σὲ ἓνα Ὑπουργεῖο, γιὰ τὴν παράλληλη πολιτικὴ διακονία, δύο περιοχῶν, πὸν παραδοσιακὰ συνδέονται μεταξύ τους ἀδιάρηκτα στὴ ζωὴ τοῦ Γένους.

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Καποδίστρια ὡς «τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου Κυβερνήτου, πὸν ἀγάπησε καὶ ἐνδιεφέρθη εἰλικρινῶς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος»¹⁷ δὲν εἶναι ὑπερβολή. Πιστεύοντας στὴν ἀναγεννητικὴ ἀποστολὴ καὶ δύναμιν τοῦ Κλήρου, ἐργάσθηκε γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνοδο καὶ τὴν σχολικὴν κατάρτισή του. Εἶναι ὁ μόνος πολιτικὸς μας, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρθηκε εἰλικρινᾶ γιὰ τὴν ἀξιοποίηση, καὶ ὄχι ἀπλῶς τὴν «δήμηση» καὶ ἀπαλλοτριώση, τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἀξιοποίηση ὑπὲρ τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας (μισθοδοσία τοῦ κλήρου καὶ συντήρηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχολείου). Ἀποπειράθηκε, ἐπίσης, νὰ καταπολεμήσει τὴν ὑπάρχουσα ἀταξία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, τὶς καταχρήσεις ὀλίγων κληρικῶν καὶ νὰ ἐπιβάλλει τὸν περιορισμὸ τοῦ κλήρου στὰ ἐκκλησιαστικὰ ἔργα του, ἀλλὰ καὶ τὴν τήρησιν ἐκκλησιαστικῶν λογιστικῶν βιβλίων, χωρὶς ὅμως, στὸ τελευταῖο αὐτό, ἐπιτυχία...

5. Τὸ σημαντικότερο ὅμως μέρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς του, πὸν συνιστοῦσε τὴν μεγαλύτερη πρόκληση γιὰ τοὺς δικούς μας Εὐρωπαῖστὲς καὶ τὶς

Μεγάλες Δυνάμεις, ἦταν ἡ προσπάθειά του νὰ ἀποκαταστήσει τὶς σχέσεις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν πνευματικὴ τῆς Μητέρα, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, πὸν ἦταν ἀκόμη καὶ Ἐθναρχικὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Κέντρο¹⁸. Μὲ τὴν ἐκρηξὴ τῆς Ἐθνεγεροσίας, ὅπως ἦταν φυσικὸ, διεκόπη ἡ ἐπικοινωνία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, χωρὶς ὅμως ἡ διακοπὴ αὐτὴ, καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ Ἀγῶνος, νὰ λάβει τὸν χαρακτήρα πραξικοπηματικῆς ἀνεξαρτητοποιήσεως. Τὰ δικαιώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου οὔτε ἀπορρίφθηκαν ποτέ, οὔτε καὶ λησμονήθηκαν. Ἀντίθετα ἡ Γ' Ἐθνικὴ Συνέλευση, αὐτὴ πὸν ἐξέλεξε καὶ τὸν Καποδίστρια ὡς Κυβερνήτη, διεκήρυξε: «Ἐπειδὴ πάντες ἡμεῖς [...] οὐκ ἐγνωρίσαμεν ἄλλην μητέρα, εἰμὴ τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, οὔτε ἄλλον Κυριάρχην, εἰμὴ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, καθ' ἃ καὶ ὁ μεγάλωφρον αὐτῆς Πατριάρχης Γρηγόριος πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐθυσιάσθη ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως καὶ ὑπὲρ πατρίδος, διὰ τοῦτο οὐκ ἐφείται ἡμῖν ἀποσπασθῆναι ἀπ' αὐτῆς καὶ ἀποσκιρτῆσαι». Ὁ κύκλος ὅμως τῶν Διαφωτιστῶν, μὲ πρῶτο τὸν Κοραῆ, ποτισμένος ἀπὸ τὸ δυτικὸ πνεῦμα καὶ προσκολλημένος στὴν δυτικὴ ἀρχὴ τῶν ἐθνοτήτων καὶ στὶς δυτικογενεῖς προκαταλήψεις γιὰ τὸ Βυζάντιο καὶ τὴ Ρωμηοσύνη, ἔγινε ὁ προπαγανδιστὴς τῆς αὐτονομίσεως τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

* * *

Στὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ λεχθεῖ, ὅτι οἱ Ἑλληνες Εὐρωπαϊζοντες εὐθυγραμμίζονταν μὲ τὴν πολιτικὴ τῶν Μ. Δυνάμεων γιὰ τὸ νεότευκτο Ἑλληνικὸ Κράτος, ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή». Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ συνοψισθεῖ στὰ ἀκόλουθα: λύση τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος μὲ τὴ δημιουργία μικρῶν ἐθνικῶν βαλκανικῶν κρατῶν, σὲ μόνιμη σύγκρουση ἢ ἀντίθεση μεταξύ τους, γιὰ τὴν ἐμπόδιση κοινοῦ ἀγῶνος ἐκ μέρους των πρὸς ἀνασύστασιν τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Ρωμανίας/Βυζαντίου. Ὁ διαμελισμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας συνδέθηκε μὲ τὴν δικαιοδοσιακὴ συρρίκνωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα-

15. Βλ. Ι. Κωνσταντινίδου, Ὁ Ἱ. Καποδίστριας θεμελιωτὴς τῆς ἐκκλησ. ἐκπαιδεύσεως, ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ, ὅπ.π., σ. 20-24.

16. Γεν. Ἐφημ. τῆς Ἑλλάδος, 1829, ἀρ. 73, 74.

17. ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ, ὅπ.π., σ. 1.

18. Γιὰ τὰ παρακάτω βλ. Γ. Δ. Μεταλληνῶ, Τὸ Ἑλλαδικὸ Αὐτοκέφαλο. Προϋποθέσεις καὶ συνέπειες, στό: Παράδοση καὶ Ἀλλοτριώση, ὅπ. π., σ. 227 ἔ.ἔ.

τριαρχείου, με τὴ δημιουργία ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ σ' αὐτὸ βοήθησε ἡ ἐξάπλωση τοῦ ἐθνικοῦ καί, κατ' οὐσίαν ἐθνικιστικοῦ, πνεύματος στους λαοὺς τῆς Βαλκανικῆς. Οἱ Ἕλληνες θὰ ἔχουμε τὸ θλιβερὸ πρόνομο νὰ ἡγηθοῦμε τὸ 1833 σ' αὐτὴν τὴν προσπάθεια ἀποσυνθέσεως τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐθναρχίας.

Ὁ Καποδίστριας γνώριζε καλὰ τὰ σχέδια αὐτά. Ὡς ἐνσυνείδητα ὁμως Ρωμηὸς-Ὁρθόδοξος, γνώριζε, ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος, ἡ διακοπὴ τοῦ δογματικοῦ καὶ κανονικοῦ δεσμοῦ τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο νὰ προκαλέσει κυριολεκτικὰ διάλυση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐλευθέρου καὶ ἀλυτρώτου. Ἐξ ἄλλου, ἦταν καὶ βαθὺς γνώστης τῆς σημασίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γιὰ τὸν Ἑλληνισμό καὶ τὴν ὀρθόδοξη οἰκουμένη, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ σχετικὴ ἀλληλογραφία του. Ἄλλωστε, ἤδη τὸ 1819, εὐρισκόμενος στὴν Κέρκυρα, εἶχε ἐκδώσει ἐπώνυμα Ὑπόμνημα, ὑποστηρίζοντας τὴν ἀναβολὴ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὴ θεμελίωση τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας «οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐθνότητος, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς εὐρείας καὶ ζωσῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»¹⁹. Τί ἄλλο δείχνει αὐτὸ ἀπὸ τὴν θέληση τοῦ Καποδίστρια νὰ ἀναστηθεῖ «τὸ ρωμαϊκόν», τὸ ὁποῖο συνεχιζόταν μετὰ τὴν Ἐθναρχικὴ ὑπόσταση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; *Μετὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ ὄχι τὴν Εὐρώπη* συνέδεε ὁ Καποδίστριας τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Δὲν εἶναι περίεργο, λοιπόν, ὅτι ὁ Κυβερνήτης συνῆψε ἀλληλογραφία μετὰ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Κωνσταντῖο τὸν Α' (1830-1834), μετὰ σκοπὸ νὰ ρυθμισθεῖ ἡ σχέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν Μητέρα Ἐκκλησία μέσα στὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως καὶ τῆς ιστορικοκανονικῆς τάξεως. Στὴ συνάφεια δὲ αὐτὴ εἶναι ἐνδεικτικὴ τῶν προθέσεων καὶ τοῦ φρονήματος τοῦ Καποδίστρια μία πολύτιμη μαρτυρία τοῦ Κ. Οἰκονόμου, πὺ δημοσιεύσαμε ἤδη²⁰. Ὁ Οἰκονόμος, στενὸς φίλος τοῦ Ρέοντος καὶ Πραστοῦ καὶ μετέπειτα Κυνοῦρίας Διονυσίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ ἔλαβε ἀσφαλῶς τὶς σχετικὲς πληροφο-

ρίες, ἀναφέρει, ὅτι ὁ Καποδίστριας ἀνέθεσε στὸν Διονύσιο εἰδικὴ ἀποστολὴ στὴν Πόλη, γιὰ νὰ διευθετηθεῖ τὸ ταχύτερο τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, «ἵνα μὴ – ὅπως ἔλεγε (ὁ Καποδίστριας), *πέση ἡ ὑπόθεσις εἰς Φράγκων χεῖρας, καὶ τότε ἐχάθημεν!*» Μέσα στὴ φράση αὐτὴ κλείνεται ἡ προφητικὴ πρόβλεψη τοῦ Καποδίστρια γιὰ τὸ βαυαρικὸ αὐτοκέφαλο καὶ τὶς ἐπιπτώσεις του στὴ ζωὴ τοῦ Ἔθνους μας, ἀλλὰ καὶ στὴν ὅλη πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ὁμως δὲν ἤθελε ἡ Εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ. Τὴν ὁμαλοποίησι τῶν σχέσεων τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος μετὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν συνέχισι τῆς ἐνότητος τοῦ Ρωμαϊκοῦ, πὺ μπορούσε νὰ ὀδηγήσει στὴν ἀνάστασι τοῦ Βυζαντίου/Ρωμανίας, δηλαδὴ τῆς Ὁρθοδόξης Αὐτοκρατορίας. Ἐνῶ ὁ Ρέοντος καὶ Πραστοῦ Διονύσιος ἐτοιμαζόταν γιὰ τὴν μετάβασί του στὸ Πατριαρχεῖο, οἱ δολοφονικὲς σφαῖρες ἔκοβαν τὴ ζωὴ τοῦ Κυβερνήτη καὶ ματαίωσαν τοὺς σκοποὺς του. Οἱ δυνάμεις ἐκεῖνες, πὺ τροφοδοτοῦσαν καὶ κατηύθυναν τὴν ἐναντίον του ἀντιπολίτευσι, ὅπλισαν καὶ τὰ χεῖρα τῶν ἀφελῶν δολοφόνων του. Ὅπως, συνήθως, συμβαίνει στὴν ιστορικὴ πορεία ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, οἱ προσωπικὲς δυσσαρέσκειες καὶ ἀντιθέσεις, ἐνισχυόμενες ἀπὸ τὶς ἐπιβουλὲς τῶν ξένων, μεγιστοποιοῦν τὶς ὀποιοσδήποτε ὑπερβάσεις καὶ ἀστοχίες, χάνοντας τὴ συνείδησι τῆς καθολικότητος καὶ τοῦ οὐσιώδους καὶ ἐν προκειμένῳ τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Κυβερνήτη.

6. Τὸ τραγικὸ στὴν περίπτωσι τοῦ Καποδίστρια εἶναι, ὅτι, βέβαιος γιὰ τὸν ἐθνωφελεῖ χαρακτήρα τοῦ ἐπιτελουμένου ἔργου του, δὲν πίστευε, ὅτι θὰ βρεθοῦν ἀδελφοί του Ἕλληνες, πὺ θὰ θελήσουν νὰ τὸ καταστρέψουν: «Οἱ Ἕλληνες –γράφει– δὲν θὰ φθάσουν ποτὲ μέχρι τοῦ σημείου νὰ με δολοφονήσουν. Θὰ σεβασθοῦν τὴν λευκὴ κεφαλὴ μου [...]. Ἄλλωστε εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τὴν θυσιάσω. Ἐὰν οἱ Μαυρομιχαλαῖοι θέλουν νὰ με δολοφονήσουν, ἄς με δολοφονήσουν. Τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτούς. Θὰ ἔλθῃ κάποτε ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ Ἕλληνες θὰ ἐννοήσουν τὴν σημασίαν τῆς θυσίας μου»²¹.

19. Χρ. Παπαδοπούλου, Ἡ Ἐκκλησία Κων/λεως καὶ ἡ Μεγάλῃ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, ΘΕΟΛΟΓΙΑ, ΚΑ (1950), σ. 316.

20. Κων. Οἰκονόμος πρὸς Τιτῶφ (στὸν τιμητικὸ Τόμο τοῦ καθηγ. Κων. Μπόνῃ (Φίλια... Θεσσαλονίκη 1989, σ. 355-383. Βλ. Ἑλληνισμὸς Μαχόμενος, ὅπ. π., σ. 189-225.

21. Ἐπιστολαί, ὅπ. π., τόμ. Δ', σ. 300 ἔ.

Λόγια προφητικά, αλλά συνάμα και ένδεικτικά της ολοκληρωτικής άφοσιώσεως του έρημίτη πολιτικού στη διακονία της Πατρίδος και του Γένους. Στις 27 Σεπτεμβρίου 1831 έφυγε από τὸ ταπεινὸ Κυβερνεῖο τοῦ Ναυπλίου, γιὰ νὰ λειτουργηθεῖ, ὅπως ἔκανε σ' ὅλη τὴ ζωὴ του, ὡς πιστὸς Ὁρθόδοξος. Τὸ γεγονός, ὅτι τὰ φονικά βόλια τὸν βρῆκαν λίγο μετὰ τὴς 6.30 τὸ πρωῖ, δὲν πρέπει νὰ μείνει ἀπαρατήρητο. Δὲν ἦταν ὁ πολιτικὸς τῶν δοξολογιῶν καὶ τῶν πανηγύρεων. Ἦταν ἕνας Ρωμηός, ὅπως ὅλος ὁ ἅπλος καὶ εὐσεβὴς Λαός, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ὁποῖου ἀνάλωνε τὴ ζωὴ του. Καὶ γι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸ λαὸ ἀπὸ τὸν Ὁρθρο συμμετεῖχε στὴ σύναξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ἡ δολοφονία του ἀνέκοψε τὴν πορεία τοῦ Ἔθνους γιὰ τὴν ὀλοκλήρωσή του μέσα στὰ ὄρια τῆς ἔλληνορθόδοξης παραδόσεώς του. Ἐπηρέασε ὅμως δυσμενῶς τὴν πορεία καὶ ὅλης τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολῆς, ἀνα-

τρέποντας τὰ σχέδια γιὰ τὴν ρωμαίικη ἀποκατάστασή της.

* * *

Ὁ πιστὸς φίλος τοῦ Καποδίστρια Ἐυνάρδος μπόρεσε νὰ συνειδητοποιήσει πολὺ ἔνωρὸς τὴ σημασία τῆς δολοφονίας τοῦ ἀληθινοῦ Πατέρα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος: «Ὁ θάνατος τοῦ Κυβερνήτου –ἔγραφε– εἶναι συμφορὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶναι δυστύχημα δι' ὅλην τὴν Εὐρώπην [...]. Τὸ λέγω μὲ διπλὴν θλίψιν: ὁ κακοῦργος, ὅστις ἐδολοφόνησε τὸν κόμητα Καποδίστρια, ἐδολοφόνησε τὴν πατρίδα του»²². Τὸ εἶπαμε ὅμως παραπάνω: Τὸ δολοφονικὸ χέρι κατευθυνόταν ἀπὸ τὴς δυνάμεις ἐκεῖνες, ποὺ ἐνήργησαν στὴ δολοφονία, ὡς ἠθικοὶ αὐτουργοί, πραγματοποιώντας ἔτσι τὸν σκοπὸ τους: τὴν ἀνακοπὴ καὶ ἀνατροπὴ ἑνὸς μεγάλου πατριωτικοῦ ἔργου, ποὺ ἐρχόταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ συμφέροντά τους.

22. Γεν. Ἐφημ. τῆς Ἑλλάδος, ἀρ. 88, 14.11.1831.

**Ὁ ἅγιος
Νεομάρτυρας
Νικήτας, ὁ ἐκ
Κερκύρας ἢ
Ἡπείρου
καταγόμενος
καὶ ἐν Σέρραις
ἀθλήσας,
ὁ Ἀγιαννανίτης**

Ἡ ἅγια τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δοξάζεται, χαίρεται καὶ καυχᾶται ὡς φιλόστοργη μητέρα, ὄχι μόνο μὲ τοὺς παλαιοὺς μάρτυρες τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς νέους, τοὺς λεγομένους Νεομάρτυρες. Ἡ μεγαλύτερη τιμὴ ποὺ γίνεται στοὺς Νεομάρτυρες κατὰ τὸν Ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἁγιορείτη εἶναι ἡ μίμηση τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ὑπομονὴ στοῦ μαρτύριου γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. «*Τιμὴ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος*» λέει ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀνταποκρινόμενος στοῦ Εὐαγγελικὸ χωρίο «*ὁς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ, εὕρήσει αὐτήν*»¹. Οἱ Νεομάρτυρες μὲ τὸ μαρτύριό τους ἀπέδειξαν ἔμπρακτα τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη τους στὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρικοῦ τους θανάτου εὐαρέστησαν τὸν Χριστό, παρηγόρησαν τοὺς ἐν θλίψει ἀδελφούς, λύπησαν τοὺς ἀλλοθρήσκους καὶ χαροποίησαν τὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία στερεώθηκε μὲ τὸ αἷμα τους. Τὰ λείψανά τους, ἀποκτώμενα μὲ διαφόρους τρόπους ἀπὸ τὸν λαό, φυλάσσονταν ὡς κειμήλια σὲ τόπους ἱερούς καὶ λιτανεύονταν σὲ κάθε εὐκαιρία γιὰ τὴν στήριξή του, ἐκζητώντας τὴν μεσιτεία τους καὶ τὸν ἀνακαινισμό ὅλης τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Οἱ Νεομάρτυρες, ἂν καὶ ἀνήκουν στὸν συνήθη τύπο τῶν χριστιανῶν, παρουσιάζουν ἀκέραιο χαρακτήρα, ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα, πίστη σταθερὴ στὸν Θεό, θαρραλέα ὁμολογία ἐνώπιον τῶν διωκτῶν τους καὶ διαπρῦσια διακήρυξη τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ². Ἐπεδείκνυαν ἀξιοθαύμαστη εὐψυχία κατὰ τὴν διάρκειά τῶν ἐξαντλητικῶν ἀνακρίσεων ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν τους, ἀλλὰ καὶ καρτερικότητα ἀπέναντι στὰ σκληρὰ βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα προκαλοῦσαν τὸ θαυμασμὸ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν. Γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστη τους στοῦ Χριστοῦ ὑπομένουν μὲ χαρὰ «*δεσμοτήρια καὶ δεσμὰ καὶ συκοφαντίας καὶ ἐξορίας καὶ ἄλλας τλαιπωρίας ἀπάσας*»³.

Ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία τῶν Σερρῶν στὰ πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους 2008, ὡς ἔτους τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Νικήτα τοῦ ὁμολογητοῦ, μὲ ἀφορμὴ τὴν συμπλήρωση διακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς μαρτυρικῆς κατὰ Θεὸν τελειώσεώς του στὴν πόλη τῶν Σερρῶν τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου (4 Ἀπριλίου) τοῦ 1808, πραγματοποιεῖ, καθ' ὅλο τὸ ἔτος, σειρά πνευματικῶν καὶ λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων, ἀνάμεσα στίς ὁποῖες ἐξέχουσα θέση κατέχουν τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Κειμηλιαρχείου τῆς «Ψυχῆς Ἄκος» καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ περιλάμπρου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικήτα τοῦ Νέου στὴν πόλη τῶν Σερρῶν, ποὺ πραγματοποιήθηκαν ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴ πλειάδος Σεβασμιωτάτων ἁγίων Ἀρχιερέων, στίς 13 Ἀπριλίου καὶ 3 Μαΐου ἀντίστοιχα. Ἔργο, ἐπίσης, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου ἀποτελεῖ ἡ σύσταση καὶ λειτουργία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Ἐπικοινωνιακὸ καὶ Μορφωτικὸ Ἰδρυμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρί-

Τοῦ

Ἀλέξανδρου Ἀναγνωστόπουλου,
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Μητροπό-
λεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης, Ὑπο-
ψηφίου Διδάκτορος Θεολογίας

1. Ματθαῖος, 16, 25.

2. «Ἐγὼ χριστιανὸς γεννήθηκα καὶ χριστιανὸς θά πεθάνω». Παπαδόπουλος, «Θεολογία ἀρχαίων καὶ νέων μαρτυρολογίων», σ. 118.

3. Ἰωάννης Χρυσόστομος, Ὁμιλία εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολήν, PG, 60, στ. 549.

της ὁ Ἅγιος Νικήτας ὁ Νέος», ἡ ἀφιέρωση τοῦ ἐγκολπίου ἡμερολογίου στὸν Ἅγιο Νικήτα καὶ ἡ ἔκδοση παιδικοῦ εἰκονογραφημένου λογοτεχνικοῦ βιβλίου μὲ τίτλο «ὁ Ἅγιός μας».

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυρας Νικήτας ἔγινε γνωστός τὸ 1940, ὅταν ὁ Σερραῖος στὴν καταγωγή Δημοσθένης Μέλφος ἐντόπισε τὸ ὑπ' ἀριθμ. 5713 (206) χειρόγραφο στὴν ἀθωνικὴ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ ἐξέδωσε τὸ μαρτύριο καὶ τὴν ἀκολουθία τοῦ ἁγίου. Ἀργότερα, ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος Καρδαμένης (1967-1984) σὲ ἀλληλογραφία πού εἶχε μὲ τὸν Ἡγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ μὲ τὸν Δικαῖο τῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννης ζητοῦσε ὡς εὐλογία καὶ μόνιμη ἁγιαστικὴ παρουσία ἀπότμημα τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ ἁγίου Νικήτα, τὸ ὁποῖο καὶ τοῦ προσφέρθηκε τὸ 1970, ὡς εὐλογία διηνεκῆς τῆς χριστωνύμου ποιμνῆς, ὡς φυλακτήριο καὶ ἁγιαστήριο ψυχῶν καὶ σωμάτων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν. Τὸ ἱερὸ αὐτὸ Λείψανο φυλασσόταν σὲ ἀργυρὴ λειψανοθήκη στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ἐνῶ σήμερα βρίσκεται στὸν Ἱερὸ Ναὸ ἁγίου Νικήτα τοῦ Νέου. Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Μάξιμος (1984-2003) ἴδρυσε τὸ 1994 νέα ἐνορία στὴν πόλη τῶν Σερρῶν, ἀναδεικνύοντας τὸν ἅγιο Νικήτα συμπολιτοῦχο καὶ προστάτη τῆς, καθιέρωσε ἀπὸ τὸ 1987 νὰ ἐορτάζεται ἡ μνήμη του τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ καὶ ξεκίνησε ἐργασίες ἀνεγέρσεως νέου μεγαλοπρεποῦς καὶ περιλάμπρου Ἱεροῦ Ναοῦ, ὡς εὐλαβικὴ ἀφιέρωση ὅλης τῆς περιοχῆς στὸν ἅγιο του τόπου.

α) Οἱ ἀκολουθίες τοῦ ἁγίου

Πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Νικήτα ἔχουν συνταχθεῖ δύο ἀκολουθίες. Ἡ παλαιότερη ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Νικήτα εἶναι ποίημα τοῦ φημισμένου ὑμνογράφου μοναχοῦ Ἰακώβου τῆς Νέας Σκήτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, συντάχθηκε περίπου στὰ 1840-1850 καὶ παρατίθεται στὸ χειρόγραφο 6383 (876) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος στίς σελίδες 65-79⁴. Στὸ κείμενό της καὶ συγκεκριμένα στὸ τρίτο στιχηρὸ τροπάριο τῶν αἴνων, μᾶς δίνεται ἡ πληροφορία γιὰ τὴν καταγωγή του, ὅτι δηλαδή ὁ Νικήτας ἦταν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, πού

μόναζε στὴν Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης Ἁγίου Ὁρους καὶ μαρτύρησε στίς Σέρρες. Οἱ πατέρες τῆς Μονῆς Παντελεήμονος τιμοῦσαν τὸν Νεομάρτυρα Νικήτα μὲ πανηγυρικὸ ὄρθρο, κατὰ τὸν ὁποῖο ἀναγίνωσκαν καὶ τὸ μαρτύριό του, θεία Λειτουργία καὶ δοξολογία. Ἡ δεύτερη ἀκολουθία, περισσότερο πλήρης καὶ ἀκριβῆς, εἶναι ποίημα τοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἄριστος γνώστης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμνογραφίας καὶ μουσικῆς ὁ μοναχὸς Γεράσιμος, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του τὴν παλαιότερη ἀκολουθία τοῦ Ἰακώβου καὶ συνθέτει νέα τροπάρια. Μεταξὺ τῶν δύο ἐκδόσεων τῆς ἀκολουθίας ὑπάρχουν ἀρκετὲς διαφορές. Αὐτὲς ἀφοροῦν σὲ δευτερεύοντα στοιχεῖα, ὅπως στὸ ἂν συντέμνονται ἢ παρατίθενται πλήρεις οἱ στίχοι, ἂν προστίθενται ἢ ἀφαιροῦνται προσόμοια καὶ ἂν παρατίθεται ὀλόκληρο τὸ κείμενο τῶν Παλαιοδιαθηκικῶν καὶ Καινοδιαθηκικῶν ἀναγνωσμάτων τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας.

β) Τὸ Μαρτύριο τοῦ ἁγίου

Τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Νικήτα μᾶς παραδίδεται οὐσιαστικὰ σὲ δύο πηγές: στὸ χειρόγραφο 5713 (206) καὶ στὸ χειρόγραφο 6383 (876) τῆς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος Ἁγίου Ὁρους⁵. Τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ τὰ δύο χειρόγραφα σώζονται στὸν χώρο τῆς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος Ἁγίου Ὁρους δὲν εἶναι τυχαῖο, καθὼς στὴν ἐν λόγῳ ἀθωνικὴ Μονὴ ὁ Νικήτας ἐγκαταβίωσε. Τὸ μαρτύριο συνέταξε ὁ προηγούμενος τῆς Παναγίας τῆς Ἡλιόκαλλης⁶ ἱερομόναχος Κωνστα-

4. Λάμπρου, *Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἑλληνικῶν κωδίκων*, τ. 2, ἐν Κανταβρυγία 1900, σ. 450^b. Σκαλτσῆς, «Μηνύματα ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Νικήτα τοῦ Νέου», ὁ Ἅγιος Νικήτας, 20, Ἄπρ. 1992, σ. 72-73· Γλαβίνας, ὁ.π., σ. 13.

5. Λάμπρου, *Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἑλληνικῶν κωδίκων*, σ. 329^a, 450^b, 447^a. Στὴν βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος ὁ Λάμπρου ἐντόπισε καὶ περιέγραψε τὸ χειρόγραφο 6369 (862), στὸ ὁποῖο ἀναγράφονταν τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Νικήτα. Τὸ χειρόγραφο αὐτὸ δὲν κατάφερε νὰ βρεῖ ὁ Γλαβίνας, ὁ.π., σ. 14.

6. Ὁ Ναὸς τῆς Παναγίας Ἡλιόκαλλης ἢ Λιόκαλλης βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη τῶν Σερρῶν καὶ ἀποτελεῖ μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Εἰκοσιφοινίσσης Παγγαίου. Ὁ ναὸς καταστράφηκε τὸ 1913 ἀπὸ τοὺς Βούλγαρους καὶ στὴν θέση του τὸ 1938 ἀνεγέρθηκε μεγάλο παρεκκλήσιο.

νίνος⁷, όπως υπογράφεται στο τέλος του, κατόπιν, προφανώς, προτροπής των πατέρων της Μονής Άγιου Παντελεήμονος. Για το λόγο αυτό δεν παραθέτει την βιογραφία του Νικήτα, που θα ήταν ασφαλώς γνωστή στους πατέρες της Μονής Παντελεήμονος, ενώ ένας άλλος λόγος που δεν παραθέτει τον βίο του, ίσως και ο πιθανότερος, είναι ότι δεν γνώριζε περισσότερα στοιχεία για τον Νικήτα, αφού στην συνάντησή τους στο Ναό της Ήλιοκάλλεως ο Κωνσταντίνος τον ρωτά πώς τον λένε και από που είναι.

Καθώς γνωρίζουμε την ακριβή ημερομηνία του μαρτυρίου, μπορούμε να υποθέσουμε ότι, με δεδομένη την προβλεπόμενη από το ισλαμικό δίκαιο τριήμερη προθεσμία μεταμέλειας μέχρι της έκτελέσεως της θανατικής ποινής, η ημέρα εμφάνισης και παραδόσεως του Νικήτα στις Όθωμανικές αρχές, και επομένως και η εκ των προτέρων προσδοκωμένη ημερομηνία θανατώσεώς του μετά τριήμερον, είχαν καταλλήλως προεπιλεγεί από τον πνευματικό του πατέρα, με την συγκυρία μάλιστα της έορτης του Άγιου Νικήτα του Όμολογητού (3 Άπριλίου) και του Πάσχα του 1808 (5 Άπριλίου). Έτσι, ο γέροντας του Νικήτα τον συμβούλευσε να παρουσιαστεί στον Τουρκο δικαστή την Μεγάλη Τρίτη 31 Μαρτίου 1808, προκειμένου να μαρτυρήσει την Μεγάλη Παρασκευή 3 Άπριλίου, ημέρα μνήμης του άγιου Νικήτα του Όμολογητού ή την Κυριακή του Πάσχα 5 Άπριλίου.

Σύγχυση υπάρχει σχετικά και με τον τόπο καταγωγής του Νικήτα. Κάποιοι από τους έρευνήτες διατυπώνουν την άποψη ότι καταγόταν από της «Άρβανιτιάς τὰ μέρη»⁸, ενώ κάποιοι άλλοι δέχονται ως τόπο

καταγωγής του τον Πόντο⁹. Έχουμε την γνώμη ότι ο Νικήτας καταγόταν από την περιοχή της Άλβανίας ή της Ήπειρου, όπως ο ίδιος αναφέρει στον μωδερσίση και συγκεκριμένα από τους Κορφούς, δηλαδή την νήσο Κέρκυρα, όπως ήταν τότε αυτή γνωστή. Οί πληροφορίες που έχουμε για την ζωή του χάνονται στην άγλη των αιώνων, αφού δεν υπάρχουν άλλες κύριες πηγές, πέραν του μαρτυρίου του, που να μάς πληροφορούν πού και πότε γεννήθηκε, πότε εγκατέλειψε τὰ έγκόσμια και ήρθε στο Άγιον Όρος και συγκεκριμένα στη Μονή του Άγιου Παντελεήμονος¹⁰. Εκεί έκαμρη μοναχός και άργότερα χειροτονήθηκε και ιερέας. Άγνωστο όμως παραμένει πότε πηγαίνει για άσκησή του στην Σκήτη της Άγίας Άννης και διαβιώνει στο κελλί της Άγίας Τριάδος, όπως διαπιστώνεται από δύο Όμολογα¹¹ που έντοπίστηκαν στην

9. Την γνώμη αυτή διατύπωσε ο μακαριστός Μητρ. Σεργών και Νιγρίτης Μάξιμος, ύποστηρίζοντας ότι ο Νικήτας έδωσε ψευδή στοιχεία όσον άφορὰ τον τόπο καταγωγής του προς άποφυγή άντιποίνων των Τουρκων στους συντοπίτες του. Στην άκολουθία που συνέταξε ο μοναχός Ίάκωβος από την Νέα Σκήτη περίπου το 1840-50, σύμφωνα και με την μαρτυρία του μοναχού Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, στον βίο του αναφέρεται ότι κατάρχεται από την περιοχή των Λαζών και συγκεκριμένα της Τραπεζούντας. Επίσης, σε άργυρη λειψανοθήκη του 1875, όπου φυλάσσεται τμήμα του ιεροϋ λειψάνου του, αναγράφεται ή έπιγραφή «του άγιου ιερομάρτυρος Νικήτα του Λαζού». Σύμφωνα, τέλος, με προφορική μαρτυρία, που είναι πολύ διαδομένη στην Σκήτη της Άγίας Άννης, όταν ήλθε στο Άγιον Όρος το 1929 ο Άνθιμος Ζαφειρόπουλος, πνευματικός της Σκήτης, γνώριζε ο γέροντάς του τον μοναχό Νικήτα της καλύβης των Άρχαγγέλων, ο όποιος έφερε το όνομα του άγιου Νικήτα και διέσωσε την μαρτυρία ότι καταγόταν από τον Πόντο, βλ. Μάξιμος Εϋδας Μητρ. Σεργών, ό.π., σ. 10-11, 15.

10. Ο ιερομόναχος Άζαριάς Άγιαννανίτης, «Ο νέος ιερομάρτυς Νικήτας ο Άγιαννανίτης», σ. 33-36, δέχεται ότι ο Νικήτας ήρθε στο Άγιον Όρος και μόνασε πρώτα στην Μονή του Παντελεήμονος και έπειτα πήγε στη Σκήτη της Άγίας Άννης. Αντίθετη άποψη έχει ο Μητρ. Μάξιμος, ό.π., σ. 16, ο όποιος ύποστηρίζει έσφαλμένα ότι πρώτα ήρθε στη Σκήτη της Άγίας Άννης, όπου μόνασε κάτω ύπό την πνευματική καθοδήγηση του γέροντα της καλύβης των Άρχαγγέλων και στην συνέχεια προσήλθε στην Μονή του Άγιου Παντελεήμονος, όταν αυτή είχε μετατραπεί σε κοινοβιακή και οι άνάγκες για επάνδρωση ήταν μεγάλες.

11. Η Ίερά Μονή στην όποία άνήκει ένα κελλί, όταν σε αυτό πρόκειται να διαμείνει κάποιος μοναχός, εκδίδει ένα παραχωρητήριο έγγραφο, το λεγόμενο «Όμολογο». Δύο τέτοια «Όμολογα» έντόπισε ο Ίερομόναχος Άζαριάς Άγιαννανίτης, ό.π., σ. 34,

7. «Έν Ύτει Σωτηρίω χιλιοστῶ όκτακοσιοστῶ έννάτω: φευρουαρίου: δεκάτη έννάτη: Κωνσταντίνος Ίερομόναχος και προηγούμενος της ήλιοκάλλεως ύποβεβαιω: ότι άληθής έστιν ή άνω καθασρωθεισα έξιστόρησις». φ. 53β.

8. Την άποψη ότι καταγόταν από την Ήπειρο ύποστηρίζουν οι: Δουκάκης, *Συναξαριστής, Β'*, σ. 329· Σωφρόνιος Εϋστρατιάδης, Μητρ. Λεοντοπόλεως, *Άγιολόγιον*, σ. 353· Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Άρχιεπ. Άθηνών, *Οί Νεομάρτυρες*, Άθήνα 1970, σ. 111· Μαθαίου, *Μέγας Συναξαριστής της Όρθόδοξης Εκκλησίας*: Σιωμόπουλος, *Ήπειρωτικά*, Ίωάννινα 1975, σ. 19· *Συναξαριστής Νεομαρτύρων*, έκδ. «Όρθόδοξος κυψέλη»: Γλαβίνας, ό.π., σ. 10. Την καταγωγή του από την Άλβανία έπιβεβαιώνει ή έπιγραφή στο ειλητάριο στην τοιχογραφία του παρεκκλησίου της Άγίας Σκέπης της Μονής Άγιου Παντελεήμονος.

Μονή τῆς Μεγίστης Λαύρας, πού βρίσκεται πλησίον τοῦ Κυριακοῦ τῆς Σκήτης. Τὸ μόνο πού γνωρίζουμε εἶναι τὸ ὄνομά του καὶ ὁ τόπος καταγωγῆς του. Γιὰ τὴν οἰκογένειά¹² του δὲν ἔχουμε ἐπίσης κάποιες συγκεκριμένες πληροφορίες ἀπὸ τίς πηγές. Διαφωνία ὑπάρχει στοὺς συναξαριστὲς καὶ γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνία τοῦ μαρτυρίου τοῦ Νικήτα, ἀφοῦ ὀρισμένοι δέχονται σωστὰ ὡς ἡμερομηνία μαρτυρίου του τὴν 4ῃ Ἀπριλίου 1808, ἐνῶ κάποιοι ἄλλοι τὴν 19ῃ Φεβρουαρίου 1809¹³ ἢ τὸ 1810¹⁴, λαμβάνοντας ὑπόψιν ὡς ἡμερομηνία τοῦ μαρτυρίου τὴν ἡμερομηνία σύνταξης τῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ τὸν προηγούμενο τῆς Ἡλιοκάλλεως Κωνσταντῖνο¹⁵. Ἀδιαμφισβήτητη, ὡστόσο, μαρτυρία γιὰ τὴν καταγωγή, τὸν τόπο καὶ τὴν χρονολογία μαρτυρίου τοῦ ἁγίου προσφέρει ἡ σλαβονικὴ ἐπιγραφή στοῦ ἐνεπίγραφο εἰλητάριο πού κρατᾶει ἀνεπτυγμένο ὁ Νεομάρτυρας σὲ ὁλόσωμη ἀπεικόνισή του στοῦ πα-

στοῦ ἀρχεῖο τῶν «Ὁμολόγων» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὸν ἅγιο Νικήτα, κάτοχο τοῦ κελ-λίου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Στὸ πρῶτο, μὲ ἡμερομηνία 29 Ἀπριλίου 1808, 25 ἡμέρες δηλαδή μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Νικήτα, ἀναφέρεται ὅτι «δεδώκαμεν τὴν Καλύβην τοῦ ἐν αἰοιδίμοις μακαρίου Ὁσιομάρτυρος παπᾶ κυρ-Νικήτα, τὴν ἐπ' ὀνόματι τιμωμένην τῆς Ἁγίας Τριάδος πρὸς τὸν πανοσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις παπᾶ κυρ-Γρηγόριον», καὶ στοῦ δευτέρου ὅτι τὸ κελλὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος παραχωρεῖται «τὴν Καλύβην τοῦ μακαρίου Ὁσιομάρτυρος παπᾶ κυρ-Νικήτα πρὸς τὸν ὁσιώτατον ἐν μοναχοῖς Ἐφραίμ». Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ὁμολόγια καθίσταται φανερό ὅτι ὁ Νικήτας χαρακτηρίζεται ἀμέσως ὡς μάρτυς καὶ ὅτι τὸ κελ-λὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος φέρει τιμητικῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου.

12. Ὁ Μητρ. Μάξιμος ὑποστηρίζει ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ Νικήτα ἦταν κρυπτοχριστιανοὶ τοῦ Πόντου, δεχόμενοι μάλιστα καὶ τὴν περιτομή, προκειμένου νὰ μὴν κινοῦν τὴν ὑποψία τῶν μουσουλμάνων. Μάξιμος Ξύδας, Μητρ. Σερρών, ὁ.π., σ. 15· Γλαβίνας, ὁ.π., σ. 8.

13. «Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῶ ὀκτακοσιωστῶ ἐννάτῳ, Φεβρουαρίου δεκάτῃ ἐννάτῃ». Ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ παραδίδεται στοῦ τέλος τοῦ μαρτυρίου καὶ ἀφορᾷ στὴν ἡμέρα συγγραφῆς τοῦ χειρογράφου ἀπὸ τὸν προηγούμενο τῆς Ἡλιοκάλλεως Κωνσταντῖνο.

14. Τὴν χρονολογία αὐτὴ δέχονται λανθασμένα ὁ Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης καὶ ὁ Ἄνθιμος Ἀγιαννανίτης, ἀφοῦ, ὅπως διαπιστώνεται ἀπὸ τὰ δύο Ὁμολόγια, τὸ κελλὶ ὅπου μόνον εἶχε παραχωρηθεῖ ἀμέσως μετὰ τὸ μαρτύριό του σὲ ἄλλο μοναχό, βλ. Ἀζαρίας Ἀγιαννανίτης, ὁ.π., σ. 35.

15. Ὁ Δημοσθένης Μέλφος στὴ δημοσίευση πού ἔκανε τὸ 1940 ὑποστήριξε ὅτι συντάκτης τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου Νικήτα ἦταν ὁ Νικόλαος Σεϊανός, «Νικόλαος Σεϊανός, καὶ τέκνον γνήσιον τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας μαρτυρῶ», φ 53^β.

ρεκλήσιο τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Μονῆς Ἁγίου Πατελεήμονος Ἁγίου Ὁρους (εἰκ. 2).

Τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Δευτέρας στίς 30 Μαρτίου τοῦ 1808, ὁ Νικήτας ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἀγιώνυμο Ὁρος στὴν πόλη τῶν Σερρών καὶ πηγαίνει στὴν Παναγία τὴν Ἡλιοκάλλη. Ὅταν προσέρχεται στοῦ καθολικοῦ γιὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου ὁ προηγούμενος συναντᾷ τὸν Νικήτα καὶ τὸν ὀδηγεῖ στοῦ ἱερὸ Βῆμα, ὅπου τὸν ρωτᾷ ἀπὸ ποῦ εἶναι. Ὁ Νικήτας λέει ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆς «Ἀρβαντιᾶς τὰ μέρη» καὶ ἦρθε στὴν Λιόκαλλη γιὰ νὰ παραστῆ στὴν ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα θὰ πάει στὴν Δράμα προκειμένου νὰ συναντήσῃ ἕναν ἀδελφό του. Ὁ προηγούμενος τὸν ρωτᾷ ἂν εἶναι ἱερέας ἢ ἱερομόναχος καὶ ποῖο εἶναι τὸ ὄνομά του καὶ ἐκεῖνος ἀπαντᾷ πὼς εἶναι ἱερομόναχος καὶ ὀνομάζεται Νικήτας καὶ ἀπόφασή του εἶναι νὰ δώσει τὸ αἷμα του γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ γλυκυτάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ σταθερὴ αὐτὴ ἀπόφαση τοῦ Νικήτα προέρχεται ἀπὸ τὴν βαθειὰ καὶ ἀκλόνητη πίστη του στὸν Χριστό, ἡ ὁποία εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ἀφ' ἑνὸς τὴν περιφρόνηση τοῦ μαρτυρίου του καὶ τὴν προσδοκία τῆς αἰωνίου ζωῆς ὡς ἔκφραση τοῦ ἀναίμακτου μαρτυρίου καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐξάλειψη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τῆς περιτομῆς. Ἀφοῦ ἐξομολογήθηκε στὸν προηγούμενο Κωνσταντῖνο, τὸ πρῶτὸ τῆς ἐπομένης ἡμέρας κοινώνησε τῶν Ἀχράντων μυστηρίων, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμος γιὰ τὸ μαρτύριο. Ζήτησε μάλιστα ἀπὸ αὐτὸν νὰ τελέσουν καὶ ἱερὰ παράκληση γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐνίσχυσή του καὶ ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν Ἡλιοκάλλη, ἀκολουθώντας τὸν δρόμο πρὸς τὸν κατεστραμμένο ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τὸ τζαμί τοῦ Ἀχμέτ Πασᾶ, τὸ ὁποῖο βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνατολικά τείχη τῆς πόλεως.

Σὲ αὐτὸ τὸ τζαμί διέμενε ἕνας μουδερῆσης, πού διακρινόταν γιὰ τὴν εὐλάβειά του καὶ ἡ γνώμη του ἦταν σεβαστὴ ἀπ' ὅλους τοὺς ὁμοθρήσκους του. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν του ἦταν καὶ ἕνας νέος, πού ἦταν χωλὸς καὶ στὰ δύο του πόδια. Ὁ Νικήτας τὸν πλησίασε καὶ τοῦ πρότεινε ἕναν μοναδικὸ τρόπο θεραπείας, πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ νὰ πιστέψῃ στὸν Χριστό, τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, διαβεβαιώνοντάς τον πὼς ἀμέσως θὰ γίνῃ καλά καὶ δὲν θὰ κουτσαίνει. Ὁ νεαρὸς ὀθωμανὸς μαθητὴς ἀμέσως πῆγε στὸν δάσκαλό του, ὅπου τοῦ ἀφηγήθηκε ὅλα ὅσα τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Νικήτας. Τότε

ὁ μουνδερίσης ζήτησε νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του ὁ Νικήτας καὶ τὸν ρώτησε ἀπὸ ποῦ εἶναι καὶ γιατί ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια στὸν μαθητὴ του. Ὁ Νικήτας τοῦ ἀπάντησε ὅτι «εἶμαι ἀπὸ τοὺς κορφοὺς καὶ ἐβγήκα ἐπὶ ταυτοῦ καὶ περιπατῶ διὰ νὰ κηρύξω τὴν πίστην τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ αὐτὴ μόνη εἶναι ἡ ἀληθὴς πίστις καὶ εἰς αὐτὴν ὅποιος πιστεύσει ἐκεῖνος ὄχι μόνον σώζεται καὶ πηγαίνει μετὰ θάνατον εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀπολαμβάνει κάθε χάριν ἀπὸ τὸν Χριστόν». Τὴν ὁμολογία αὐτὴ τοῦ Νικήτα ποὺ συναντοῦμε στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅτι κατάγεται ἀπὸ τοὺς «Κορφοὺς», δηλαδή τὴν Κέρκυρα, ὅσο καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ μαρτυρίου πρὸς τὸν προηγούμενο Κωνσταντῖνο ὅτι κατάγεται ἀπὸ τῆς «Ἀρβανιτιᾶς τὰ μέρη», θὰ πρέπει νὰ τὶς λάβουμε σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ δεχθοῦμε ὅτι πράγματι ἡ καταγωγή του εἶναι ἀπὸ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Ἡπείρου, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Τραπεζούντα, ὅπως τὸν θέλει ἡ ἀγιορειτικὴ παράδοση καὶ ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ τὸν συγγέει μὲ τὸν ἄλλον Νικήτα, ποὺ μόνασε λίγα χρόνια ἀργότερα στὸ κελλι

τῶν Ἀρχαγγέλων. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ὁμολογία πίστεως τοῦ Νικήτα πρὸς τὸν Τοῦρκο δάσκαλο, αὐτὸς διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν δέσμιος στὸν βοεβόδα τῶν Σερρών, τὸν Ἰσοῦχ μπέη, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ τὸν κλείσουν στὴν φυλακὴ καὶ ἐνημέρωσε τὸν νομοδιδάσκαλο Σεκσαλὴ γιὰ τὰ ὅσα ἔλεγε ὁ Νικήτας.

Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, Μεγάλῃ Πέμπτῃ 2 Ἀπριλίου, ὁ Σεκσαλὴς τὸν ρωτᾷ γιὰ ποιὸ λόγο διδάσκει τοὺς Τούρκους νὰ ἀφήσουν τὴν πίστη τους καὶ νὰ πιστέψουν στὸν Χριστὸ καὶ ἂν παρακινήθηκε ἀπὸ κάποιους γιὰ τὴν πράξη του αὐτῆ. Ὁ Νικήτας ἀπάντησε ὅτι ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ ζήλος τῆς ἀληθινῆς πίστεως ἦταν ποὺ τὸν ὤθησαν νὰ κηρύξει στὸν χωλὸ μαθητὴ καὶ τώρα καὶ σὲ αὐτοὺς ποὺ τὸν δικάζουν, προτρέποντάς τους μάλιστα νὰ ἀφήσουν τὴν πλανεμένη πίστη τους καὶ νὰ πιστέψουν στὸν Χριστό, ποὺ εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Ὁ Σεκσαλὴς ἀνέφερε ὅλα ὅσα ἐλέχθησαν ἀπὸ τὸν Νικήτα στὸν Ἰσοῦχ μπέη καὶ αὐτὸς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακὴ, ὅπου ἔμεινε ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ μέχρι τὸ Μεγάλο Σάββατο.

Τὸ Μεγάλο Σάββατο ὁ Νικήτας ζήτησε νὰ δεῖ τὸν Ἰσοῦχ μπέη καὶ αὐτὸς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν φέρουν μπροστά του, ἐλπίζοντας πὼς θὰ εἶχε μεταμελήσει γιὰ τὰ λεγόμενά του. Ἀλλὰ ἀντίθετα, ὁ Νικήτας, μὲ ἀπαράμιλο θάρρος, τοῦ λέει: «τί μὲ κρατεῖς μάταια μέσα στὴ φυλακὴ καὶ χάνωμεν τὸν καιρόν; ἐσὺ τὴν γνώμην μου τὴν κατάλαβες, λοιπὸν κάμε ἓνα ἀπὸ τὰ δύο αὐτά, ἢ θανάτωσέ με ἢ ἐλευθέρωσέ με διὰ νὰ πηγαίνω καὶ ἐγὼ νὰ συνορτάσω αὔριο μὲ τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς μου χριστιανούς τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ὁ Ἰσοῦχ μπέης, ὀργισμένος μὲ τὴν ἀπάντησιν ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Νικήτας, ζήτησε ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακες νὰ τὸν σύρουν καὶ πάλι στὴν φυλακὴ, ὅπου συνέχισαν τὶς σωματικὲς καὶ ἠθικὲς πιέσεις. Ὅπως βεβαίωσε ἓνας χριστιανὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πρόσβαση στὴν αὐλὴ τοῦ Ἰσοῦχ μπέη καὶ ἓνας φίλος του Ἀλβανὸς μπουλούκμπασης¹⁶, ὁ Νικήτας εἶχε ὑποστῆ πολλὰ βασανιστήρια. Τοῦ ἔβαλαν σιδερένιο στεφάνι στὸ κεφάλι, τοῦ τρύπησαν τὰ νύχια μὲ αἰχμηρὲς ἀκίδες, τὸν κρέμασαν ἀνάποδα καὶ τοῦ ἔκαψαν τὰ ἀπόκρυφα μέλη.

16. Μπουλούκμπασης: τουρκικὸ στρατιωτικὸ ἀξίωμα.

“Όλα αυτά τὰ μαρτύρια τὰ ὑπέμεινε καρτερικὰ καὶ μὲ ἀνδρεία.

Τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ὁ Ἰσοῦχ μπέης ἔδωσε διαταγὴ νὰ θανατωθεῖ ὁ Νικήτας. Οἱ δεσμοφύλακες τὸν ἔσυραν χτυπώντας τον συνεχῶς στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, ποῦ ἦταν γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Τζεχιάρ παζάρ¹⁷. Ἔβαλαν τὴ θηλιά στὸ λαιμὸ του καὶ ὁ Νικήτας ἄφησε τὸ πνεῦμα του, δίνοντας τὴν ζωὴ του τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου 4 Ἀπριλίου τοῦ 1808. Κοντὰ στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου βρισκόταν ὁ ναὸς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ δυτικὸ τεῖχος τῶν Σερρών, ἐκεῖ ὅπου σήμερα βρίσκεται ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Τὴν νύχτα τοῦ μαρτυρίου ὁ διάκονος τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, βγήκε ἀπὸ τὸ κελλὶ ποῦ ἔμενε δίπλα στὸν ναὸ καὶ εἶδε ἓνα δυνατὸ φῶς νὰ λάμπει στὴ γύρω περιοχὴ.

Τὸ σῶμα τοῦ ἱερομάρτυρα Νικήτα ἔμεινε κρεμασμένο τρεῖς ἡμέρες, μέχρι τὴν Τρίτη τῆς Διακαινησίμου, χωρὶς νὰ ἀλλοιωθοῦν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἢ νὰ ἀναδίδει δυσάρεστη ὀσμή. Μόνο ἦταν λίγο ὠχρό. Τὸ πρόσωπό του ἦταν στραμμένο

πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ τὸ σῶμα του γυμνὸ, ἐπειδὴ οἱ δεσμοφύλακες, ὅταν τὸν κρέμασαν τὸν ἀπογύμνωσαν. Τὸ πρωὶ τῆς Τρίτης τῆς Διακαινησίμου, ἀπὸ τὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ τοῦ Νικήτα ἄρχισε νὰ τρέχει αἷμα ἀπὸ μία πληγὴ ποῦ εἶχε καὶ πότιζε τὸν τόπο ὅπου μαρτύρησε. Πολλοὶ ἦταν οἱ χριστιανοὶ ποῦ προσέρχονταν ἐκεῖ εὐλαβικά, προκειμένου νὰ συλλέξουν τὸ ἐμποτισμένο μὲ τὸ αἷμα τοῦ μάρτυρα χῶμα, πρὸς χάριν εὐλογίας. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου, ὁ μπέης ἔδωσε ἄδεια στοὺς χριστιανούς νὰ κατεβάσουν τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ Νικήτα καὶ νὰ τὸ θάψουν μὲ εὐλάβεια. Τὸ ἔθαψαν πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου¹⁸, ὁ ὁποῖος βρισκόταν κοντὰ στὸ νοσοκομεῖο.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Νικήτα τοῦ Νέου, ποῦ μαρτύρησε στὴν πόλη τῶν Σερρών τὸ Μεγάλο Σάββατο 4 Ἀπριλίου τοῦ 1808 καὶ προβάλλει ἐνώπιόν μας ὡς ὁ ἐνθερμος πρεσβευτὴς ὄλων μας πρὸς τὸν Κύριο καὶ ὡς τὸ ἀξεπέραστο πρότυπο τοῦ κατὰ Χριστὸν ἀγωνιζομένου ἀνθρώπου, ποῦ ἐπισφραγίζει μὲ τὴν θυσία του τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν Χριστό.

17. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὡς τόπος μαρτυρίου ἐπιλέγεται συνήθως κάποιον κεντρικὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς, προκειμένου νὰ παραδειγματιστοῦν οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν τύχη τοῦ μάρτυρος. Κατὰ τὸν Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη «οἱ νέοι οὗτοι μάρτυρες εἶναι δόξα μὲν, καὶ καύχημα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἔλεγχος δὲ τῶν κακοδόξων», Νικόδημος Ἀγιορείτης, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, σ. 12.

18. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνα στὴν πόλη τῶν Σερρών μαρτυρεῖται ἡ ὑπαρξὴ πέντε ναῶν ἀφιερωμένων στὸν ἅγιο Νικόλαο. Ἐνας βρισκόταν κοντὰ στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ἓνας δεύτερος ἔξω ἀπὸ τὸ δυτικὸ τεῖχος, γνωστὸς μὲ τὴν ἐπωνυμία «ὄρφανοτρόφος», ὁ τρίτος τῶν «μποσταντζήδων» στὴν περιοχὴ τῶν λαχανοκήπων, τέταρτος εἶναι ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν Ἀκρόπολη καὶ πέμπτος ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου κοντὰ στὸ παλιὸ νοσοκομεῖο, ποῦ κτίστηκε τὸ 1795. Αὐτὸς ὁ Ναὸς μπορεῖ ἴσως νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ποῦ ἀναφέρεται στὸ μαρτύριο καὶ ποῦ βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὸ παλαιὸ νοσοκομεῖο καὶ κοντὰ στὸ Ναὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ. Σήμερα ἀπὸ τοὺς Ναοὺς αὐτοὺς δὲν σώζεται κανένας, παρὰ μόνον ὁ βυζαντινὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀκροπόλεως, ποῦ ἀναστηλώθηκε ἀπὸ τὸ 1935 μέχρι τὸ 1948. Γιὰ τοὺς ναοὺς αὐτοὺς, βλ. Παπακυριακού, *Ναοὶ τῆς πόλης τῶν Σερρών καταστραφέντες καὶ μὴ ἐπανεγερόθεντες*, σ. 9-47, ἰδιαιτέρως σ. 17-18.

**“ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ
ΜΑΡΤΥΡΙΑ”**

**ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΝ**

Ἡ ἐποχή μας εἶναι ἐποχή τῆς Κινητικότητας. Οἱ ἄνθρωποι μετακινούνται ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, εἴτε ἀτομικὰ εἴτε ὁμαδικὰ. Πρόκειται γιὰ τὸ φαινόμενο τῆς περιηγήσεως ἢ τοῦ Τουρισμοῦ, ὅπως συνήθως στὶς ἡμέρες μας λέμε. Εἶναι ἓνα φαινόμενο μὲ παγκόσμιες διαστάσεις πὺ ἐπηρεάζει ἑκατομμύρια ἀνθρώπους.

Ἡ χώρα μας βρίσκεται στὸ ἐπίκεντρο τοῦ σύγχρονου αὐτοῦ «νομαδισμοῦ». Ὅπως γνωρίζουμε, κάθε χρόνο ἐπισκέπτονται τὴν Ἑλλάδα πλέον τῶν 20.000.000 περίπου ξένων περιηγητῶν ἢ τουριστῶν. Χιλιάδες ἐπίσης Ἑλληνες ταξιδεύουν εἴτε στὸ Ἑσωτερικὸ εἴτε στὸ Ἐξωτερικὸ.

Ἐνας ἐπίσης μεγάλος ἀριθμὸς Ἑλλήνων ἀπασχολοῦνται μὲ τὰ λεγόμενα «Τουριστικὰ Ἐπαγγέλματα» καὶ ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς δέχεται τὶς ἐπιπτώσεις καὶ ἐπιδράσεις τοῦ φαινομένου, ὅταν ληφθεῖ ὑπ’ ὄψη ὅτι σὲ ἓνα ἢ τὸ πολὺ δύο Ἑλληνες ἀντιστοιχεῖ ἓνας ξένος, ιδίως τὴν περίοδο τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ὁ Τουρισμὸς, σὰν φαινόμενο τῆς σύγχρονης ἐποχῆς θέτει πολλὰ προβλήματα, ἀλλὰ δημιουργεῖ καὶ δυνατότητες τῆς χριστιανικῆς παρουσίας καὶ ὀρθοδόξου μαρτυρίας. Ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπο ν’ ἀσχοληθοῦμε καὶ μὲ τὸ σύγχρονο αὐτὸ φαινόμενο, πὺ ἐπηρεάζει καὶ τὴν προσωπικὴ ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ καὶ πολιτιστικὴ μας ζωὴ καὶ δράση.

Ἡ σύγχρονη ζωὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ ἄνευ προηγουμένου κινητικότητα τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας κινοῦνται χάρις στὰ ἄφθονα μεταφορικὰ μέσα, καὶ μετακινοῦνται συνεχῶς.

Κινοῦνται καθημερινὰ γιὰ νὰ πᾶνε στὴν ἐργασία τους γιὰ νὰ κάνουν τὰ ψώνια τους, γιὰ νὰ λύσουν ζητήματά τους στὶς Δημόσιες Ὑπηρεσίες· γιὰ θέματα ὑγείας στὰ Νοσοκομεῖα· γιὰ ψυχαγωγία στὶς ἄλλες χῶρες, γιὰ νὰ γνωρίσουν ἄλλους πολιτισμούς, συνήθειες, ἔθιμα, ἱστορία, κινοῦνται σὲ Κέντρα καὶ Αἶθουσες Θεαμάτων κ.λπ.

Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι μετακινοῦνται ἐπίσης κάθε Σαββατοκύριακο, στὶς ἀργίες τῶν μεγάλων ἑορτῶν (Χριστούγεννα, Πάσχα, Πεντηκοστή), στὶς ἐτήσιες θερινὲς διακοπὲς κ.λπ.

Οἱ ἄνθρωποι σήμερα ταξιδεύουν στὶς ἄλλες χῶρες γιὰ ἐργασία, γιὰ σπουδές, γιὰ ψυχαγωγία.

Ὁ περιηγητὴς ιδίως εἶναι ἓνας κοσμοπολίτικος οἰκουμενικὸς τύπος ἀνθρώπου. Τὸ σπουδαῖο δὲ εἶναι, ὅτι ἡ παρουσία του σ’ ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς Ὑδρογείου ἔχει δημιουργήσει μιὰ ἀντίστοιχη ἀτμόσφαιρα. Ὁ ὅποιοσδήποτε ἄνθρωπος, γνωρίζοντας μιὰ τουλάχιστον ξένη γλῶσσα, μπορεῖ νὰ ταξιδεύσει σ’ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, συναντώντας παντοῦ τὸ ἴδιο κοσμοπολίτικο καὶ οἰκουμενικὸ περιβάλλον καὶ νιώθοντας σὰν στὸ σπίτι του. Ἔτσι γίνεται κάθε μέρα πὺ βέβαιον ὅτι ὁ πλανήτης μας ἔχει γίνει μιὰ μικρὴ γειτονιά. Ποιὸ ὅμως εἶναι τὸ νόημα τοῦ «σημείου» αὐτοῦ;

Τοῦ

Ἀρχιμ. **Σπυρίδωνος Κατράμαδου**,
Γραμματέως τοῦ Συνοδικοῦ
Γραφείου Προσκυνηματικῶν
Περιηγήσεων τῆς Ἱεράς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τις προ-άστικες γενεές της ανθρωπότητας χαρακτηρίζει η έν-ρίζωση και η στατικότητα. Οί παλαιότεροι άνθρωποι ήσαν περισσότερο ριζωμένοι στον τόπο τους και δεμένοι με την ιδιαίτερη πατρίδα τους.

Μερικοί μάλιστα λαοί, όπως οί Κινέζοι, είχαν κτίσει και ψηλά τείχη (τὸ Σινικὸ Τείχος, γιὰ νὰ μὴν ἐπικοινωνοῦν με ἄλλους λαούς. Ἡ ἀπομόνωση αὐτή, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, δημιουργοῦσε μία καχυποψία πρὸς τοὺς ἄλλους και μία ἐχθρότητα. Γι' αὐτὸ και οί συγκρούσεις μεταξὺ τῶν γειτονικῶν κυρίως λαῶν ἦσαν συνεχεῖς.

Ἡ κινητικότητα της τελευταίας πενηνταετίας, και ιδιαίτερα της ἐποχῆς μας, και ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν λαῶν ἐξουδετέρωσε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν καχυποψία, τὴν ἐχθρότητα και τὶς πολεμικὲς συγκρούσεις, ἔφερε κοντύτερα τοὺς ἀνθρώπους, δημιούργησε ὅμως νέες μορφὲς ἐντάσεως τῶν λαῶν με τὸ φαινόμενο της μεταναστεύσεως κ.λπ.

Εἶναι ὅμως γεγονός ὅτι ἡ σύγχρονη πολυκινητικότητα συμβάλλει στὴ συνδιαλλαγή μεταξὺ τῶν λαῶν και ἀπεργάζεται τὸ πέρασμα της ἀνθρωπότητας στὴ φάση της ὑπερεθνικότητας, στὴν ἐποχὴ της Οἰκουμενικότητας και στὴν Παγκοσμιοποίηση.

Ἡ σημερινὴ πολυκινητικότητα και ἡ ἐπικοινωνία, με ἄλλα λόγια, ἀναφέρονται στὸ Σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς παγκόσμιας κοινότητας. Τὰ προβλήματα ὄλων τῶν λαῶν ξεπερνοῦν πιά τὰ σύνορά τους και τοὺς ὑποχρεώνουν σὲ μία διεθνή και παγκόσμια συνεργασία.

Ὁ ὑπερπληθυσμὸς, ἡ ἄνιση κατανομὴ τῶν ἀγαθῶν και τῶν διαφόρων προϊόντων, οί συνέπειες τοῦ φυσικοῦ κακοῦ (λοιμοί, λιμοί, σεισμοί, κ.λπ.) καθὼς και τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ (βία, ἐγκληματικότητα) ὀδηγοῦν τοὺς λαοὺς στὴ δημιουργία μεγάλων συνασπισμῶν και παγκοσμίων ὀργανισμῶν.

Κάτω ἀπὸ τὸ πρῶμα αὐτὸ ἡ κινητικότητα και ἐπικοινωνία τῶν λαῶν μοιάζει με ἓνα κάρβουνο πού ἀναψε ὁ Θεὸς και ἔθεσε σὲ κίνηση τὴν ἀτμομηχανὴ της ἀνθρωπότητας με σκοπὸ νὰ ὀδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους στὴν παγκόσμιο κοινότητα.

Βέβαια, ἡ κοινότητα αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἡ «καινὴ Ἱερουσαλήμ» δὲν εἶναι βέβαια ἡ πραγματικότητα τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ παγκόσμια κοινότητα θὰ εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ

της γῆς γιὰ τὴν ἐπικράτηση της ὁποίας προσεύχονται οί Χριστιανοί ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ.

Ἡ παγκόσμια κοινότητα εἶναι ἡ μεγάλη ἐκείνη χρονικὴ περίοδος της ἱστορίας της ἀνθρωπότητας γιὰ τὴν ὁποία μιλάει ἡ Ἀποκάλυψη (κεφ. Κ'). Ἡ χιλιετὴς βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴν ὁποία κάνει λόγο ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι μία μακροχρόνια ἱστορικὴ περίοδος της ἀνθρωπότητας. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ θὰ ὀλοκληρωθεῖ ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστιανισμοῦ με τὴν παγκόσμια διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου και με τὴν καθολικὴ ἐπικράτηση της χριστιανικῆς ἀγάπης.

Βρισκόμαστε σίγουρα στὰ πρόθυρα της παγκόσμιας κοινότητος παρὰ τὶς ἀνατινάξεις πού κάνει ὁ διάβολος στὰ γεφύρια της ἱστορικῆς πορείας της ἀνθρωπότητας σὲ σχέση με τὴν κοινὴ συμβίωση τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ της γῆς, ἡ παγκόσμια αὐτὴ προσπάθεια θὰ ὀλοκληρωθεῖ με τὴν ἴδρωση της παγκόσμιας κοινότητος τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ Θετικὰ και τὰ Ἀρνητικὰ στοιχεῖα

α) *Τὰ θετικὰ στοιχεῖα:* Ὁ Τουρισμὸς ἀναπτύχθηκε ὄχι μόνο διότι με τὰ σύγχρονα μέσα μεταφορᾶς (αὐτοκίνητο, ἀεροπλάνο) διευκολύνθηκε ἡ μετακίνηση τῶν ἀνθρώπων. Ἡ βασικὴ προϋπόθεση ἀναπτύξεως τοῦ τουρισμοῦ εἶναι και ἡ κατάκτηση τοῦ ἐλεύθερου χρόνου. Κανονικὲς ἄδειες, οί ἐτήσιες διακοπὲς ἀπὸ τὴν ἐργασία, εἶχαν και συνεχίζουν νὰ ἔχουν σὰν φυσικὴ συνέπεια και τὴ δυνατότητα της κινητικότητος τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, τὸν τουρισμὸ. Ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ τουρισμὸς εἶναι ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐλεύθερου χρόνου τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων.

Μέσα στὰ πλαίσια πάλι τοῦ ἐλεύθερου χρόνου, ὁ Τουρισμὸς ἢ καλύτερα οί περιηγήσεις ποικίλου χαρακτήρα, εἶναι μία εὐκαιρία γιὰ ψυχοσωματικὴ ἀνάπαυση τοῦ σύγχρονου ἐργαζομένου ἀνθρώπου.

Ἡ διακοπὴ ἀπὸ τὴν ἐργασία, ἡ ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς εἶναι μία εὐκαιρία γιὰ τὸν ἐργαζόμενο ἀνθρώπο νὰ ἀνανεώσει τὶς σωματικὲς και πνευματικὲς του δυνάμεις, νὰ δώσει νόημα και σκοπὸ στὸν ὀλοένα και αὐξανόμενο ἐλεύθερο χρόνο του.

Ἡ μετακίνηση τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων ἀπὸ χώρα σὲ χώρα ἀνοιξε νέες προοπτικὲς γιὰ τὴ γνωριμία και ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν λαῶν. Ὁ Τουρισμὸς

κατήγγησε τὰ σύνορα καὶ δημιουργεῖ ὁλοένα καὶ πιὸ στενοὺς δεσμοὺς μεταξύ τῶν διαφόρων λαῶν.

Ἔτσι λαοὶ ποὺ ἄλλοτε θεωροῦνταν «ἐχθροί» καὶ χωρίζονταν μὲ τείχη ἀντιπάθειας καὶ φυλετικοῦ μίσους, τώρα ἐπικοινωνοῦν ἐλεύθερα, ἀλληλογνωρίζονται καὶ δημιουργοῦν φιλικές σχέσεις μεταξύ τους.

Ἡ ἐπικοινωνία αὐτὴ συμβάλλει ὅπωςδήποτε στὴν ἐδραίωση τῆς διεθνοῦς καὶ παγκόσμιας εἰρήνης. Ἡ γνωριμία μεταξύ τῶν λαῶν διευκολύνει ἀσφαλῶς τὴν μείωση τῆς ἐχθρας καὶ τῆς ἐντάσεως καὶ διευκολύνει τὴ δημιουργία φιλικῶν σχέσεων, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνονται ὁλοένα καὶ πιὸ εἰλικρινεῖς.

Ὁ Τουρισμὸς καὶ γενικότερα οἱ ἐναλλακτικὲς μορφές του εἶναι ἐπίσης πηγὴ οἰκονομικῆς ὠφέλειας γιὰ τὰ διάφορα κράτη. Τὸ ξένο συνάλλαγμα, ὅπου αὐτὸ πλέον ὑπάρχει καὶ ποὺ φέρνει ὁ τουρισμὸς στὴν Ἑλλάδα εἶναι κάθε χρόνο καὶ περισσότερο. Οἱ κάτοικοι τῶν τουριστικῶν τόπων ἢ τῶν προσκυνημάτων (νησιῶν, ἀρχαίων πόλεων, ἱερῶν Μονῶν, Προσκυνημάτων κ.λπ.) ἔχουν σημαντικὰ αὐξήσει τὰ οἰκονομικά τους, ἐξ αἰτίας τῆς τουριστικῆς κινήσεως.

β) Ἀρνητικὰ στοιχεῖα: Ἡ μετακίνηση ὅμως τόσων χιλιάδων ἢ καλύτερα ἑκατομμυρίων συνανθρώπων μας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ παρουσιάζει καὶ μειονεκτήματα. Ὅλοι μιλοῦν γι' αὐτά.

Ἡ εἴσοδος καὶ στὴ Χώρα μας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων διαφόρων λαῶν, διαφόρων θρησκευμάτων καὶ ποικίλων ἠθῶν καὶ ἐθίμων δημιουργεῖ τὸν κίνδυνο τῆς ἀλλοιώσεως, τῆς πολιτιστικῆς, ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ταυτότητας τοῦ λαοῦ μας.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ τουρισμὸς δημιουργεῖ μιὰ φανερὴ καὶ χειροπιαστὴ πρόκληση στὸ ἑλληνορθόδοξο ἦθος. «Δὲν φέρνει βέβαια μόνο ὁ τουρισμὸς τὴν διαφθορά. Αὐτὴ ταξιδεύει πολὺ γρηγορότερα μὲ τὸν κινηματογράφο, τὸ ἀκατάλληλο ἔντυπο, τὴν τηλεόραση, τὰ mms καὶ κυρίως τὶς πικάντικες καὶ ἀκατάλληλες ἰστοσελίδες στὸ παγκόσμιο διαδίκτυο».

Ὁ Τουρισμὸς ἴσως σήμερα νὰ τὴν ἐπιταχύνει καὶ νὰ τὴν χειροτερεῖ κατὰ τοῦτο: ὅτι τὸ ζωντανὸ πρότυπο μὲ τὴ μίμηση ποὺ προκαλεῖ, ὀδηγεῖ, τοὺς νέους ἰδίως, σὲ «ἀπολήξεις», ὅπου μόνοι τους θὰ ἔφταναν, ἄλλα πολὺ ἀργότερα καὶ ὕστερα ἀπὸ μεγάλη ὠριμότητα (Ἐφημερίδα «Βῆμα»).

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι γιὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ ἀρχικὸ καὶ τὸ ἔσχατο πρόβλημα τοῦ τουρισμοῦ ἢ τῶν ἀπρόσεκτων περιηγήσεων: ἡ πρόκληση στὰ ἦθη, τὸ ψεύτισμα τῆς ζωῆς, ἡ ἀλλοτρίωση τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἀξιῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδιαίτερα τῶν νέων ἀπὸ τὸν παραδοσιακὸ ἑλληνορθόδοξο πολιτισμικὸ τρόπο ζωῆς.

Αὐτὴ ἢ χωρὶς σύνορα παντοκρατορία τῆς σάρκας, εἴτε στὴν ἠπια μορφή της, εἴτε στὶς ἀκραῖες ἐκδηλώσεις της, πιὸ πολὺ, ἀντιπροσωπεύει ἕναν ἔξαλλο ὑπερτονισμὸ τοῦ ζωικοῦ καὶ χωματένιου στοιχείου τῆς ὑπάρξεως καὶ ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς νέες μορφές εἰδωλολατρίας.

Ὁ Τουρισμὸς, ἐξάλλου, σὲ ὅλο τὸν κόσμο συμβάλλει σὲ μιὰ ἔξαρση τοῦ φαινομένου τῆς ἐγκληματικότητας καὶ ἰδιαίτερα τῆς νεανικῆς.

Βασικὸς συντελεστὴς τόσο τῆς ἐγκληματικότητας ὅσο καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν χρηστῶν ἠθῶν εἶναι καὶ ἡ ἀνωνυμία. Ὁ σημερινὸς μαζικὸς τουρισμὸς, μὲ τὰ ἀνώνυμα ξενοδοχεῖα, κάμπινγκς, σπίτια, δωμάτια κ.λπ. εἶναι τὸ πιὸ κατάλληλο ἔδαφος γιὰ τὴν κυκλοφορία κάθε εἴδους παρανομίας καὶ ἀνηθικότητας.

Τελικὰ ἐπισημαίνομε τὸν κίνδυνο ἂν δοῦμε μόνο τὴν θάλασσα καὶ τὸν ἥλιο τῆς πατρίδας μας σὰν τὴν μετατροπὴ τῆς τουριστικῆς κινήσεως σὲ κερδοσκοπικὴ καὶ μόνο σκοπιμότητα. Τὸ μειονέκτημα αὐτὸ ἔχει δύο πλευρές: τὴν πρώτη, ἀντιπροσωπεύει ὁ τουρίστας, ποὺ διαθέτει χρῆμα καὶ νομίζει πὼς μὲ αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀγοράσει τὰ πάντα. Καὶ τὴν ἄλλη τὴν συναντᾶμε στοὺς δικούς μας συνανθρώπους.

Ὁ τουρίστας, στὰ μάτια μας σχεδὸν ἀπὸ κανένα φορέα δὲν ἀντιμετωπίζεται πιά σὰν ἄνθρωπος-εἰκόνα Θεοῦ-ψυχοσωματικὴ ὄντοτητα, ἀλλὰ κυρίως ὡς οἰκονομικὸς δείκτης, ἀριθμὸς, σὰν πορτοφόλι. Ὁ ἀνθρώπινος διπλὸς παράγοντας ἀγνοεῖται ὁλοτέλα. Ὅλα παίρνουν τὴν κερδοσκοπικὴ τους σκοπιμότητα, ποὺ μερικὲς φορὲς καταλήγει νὰ εἶναι καθαρὴ κλεψιά!

Θὰ κλείσουμε τὸν κατάλογο αὐτὸ τῶν μειονεκτημάτων τοῦ τουρισμοῦ μὲ κάτι ποὺ ἔγραψε μιὰ Ἀγγλίδα δημοσιογράφος: «Ἐπάρχει σοβαρὸς φόβος, ὅτι οἱ πατροπαράδοτοι ἀρετές, ἀρχές καὶ διαχρονικὲς πολιτισμικὲς ἀξίες καὶ ἦθη τῶν Ἑλλήνων ὅπως ἡ ἀγαθότητα, ἡ φιλοξενία καὶ ἡ γενναιοδωρία θὰ ὑποχωρή-

σουν ἢ ὑποχωροῦν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μπροστὰ στὶς συμφεροντολογικὲς ἀναγκαιότητες τῆς τουριστικῆς βιομηχανίας καὶ στὶς ἐναλλακτικὲς σύγχρονες μορφές του»!

Α) *Εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις*: Ὁ Τουρισμὸς δὲν προσφέρει μόνον μία εὐκαιρία γιὰ οἰκονομικὴ ὠφέλεια, ἀλλὰ δημιουργεῖ εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις. «Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τουρίστες μὲ τὰ βλέμματά τους, ποὺ δὲν εἶναι πάντα ὑποπτα καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ βλέπουμε ἔτσι, ὡς χριστιανοί, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς εἶναι καὶ φιλικὰ καὶ εἰρηνικὰ καὶ ἀδελφικὰ κάτι θέλουν νὰ μᾶς ποῦν.

Ἄραγε σκεπτόμαστε νὰ τοὺς κοιτάξουμε καὶ ἐμεῖς στὰ μάτια μὲ κάποια κατανόηση καὶ ἀγάπη καὶ μὲ αἴσθημα γνωριμίας ἀληθινῆς ἢ φεύγουμε συνήθως ἀπὸ κοντὰ τους ἀπὸ προκατάληψη, μεμψιμοιρία, ὀλιγογραμματοσύνη καὶ δικαιολογημένο ἀπὸ ἀνασφάλεια καὶ ἄγνοια ὅσων ἐμεῖς κατέχουμε φόβο;

Τοὺς ξένους ἐπισκέπτες μας, ὅπου καὶ ἂν αὐτοὶ περιηγοῦνται, δὲν πρέπει νὰ τοὺς παραβλέπουμε οὔτε νὰ τοὺς περιφρονοῦμε. Χρειάζονται καὶ αὐτοὶ εἰδικὴ πνευματικὴ μεταχείριση κατανόησης καὶ χριστιανικῆς ἀποδοχῆς καὶ ἀγάπης.

Ἐδῶ, ἅς ξαναθυμηθοῦμε τὴ διακονικὴ καὶ ὑπηρετικὴ λειτουργία τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν χριστιανῶν στὸ σύγχρονο κόσμον μας. Χρειάζεται βέβαια ἔμπνευση καὶ πρωτοβουλία γιὰ νὰ ὑποδεχθεῖ κανεὶς κάποιον ξένο καὶ νὰ τοῦ μεταδώσει κάτι ἀπὸ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ παράδοση, κουλτούρα, ἱστορία καὶ πλούσια πνευματικὴ καὶ θρησκευτικὴ κληρονομιά.

Ἡ ἐπαφὴ μας μὲ τοὺς ξένους ποὺ σήμερον μὲ τὴν κατάργηση τῶν συνόρων εἶναι παρὰ ποτὲ ἐπιβεβλημένη καὶ ἀναγκαία δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται μόνον σὲ μία ψυχρὴ καὶ φαινομενικὴ ἐξωτερικὴ ξενάγηση ἢ σὲ μία οἰκονομικὴ καὶ μάλιστα τοῦ χειρίστου εἶδους συναλλαγὴ. Ἀλλὰ ὀφείλει νὰ ἀπλώνεται καὶ σὲ ἄλλα πολὺπλευρα ἐπίπεδα καὶ νὰ ἀναφέρεται καὶ σὲ θέματα οὐσιαστικότερης πνευματικῆς καὶ λοιπῆς ἐπικοινωνίας μας.

β) *Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ καλοῦ*: Μία μορφή χριστιανικῆς διακονίας τοῦ λαοῦ μας στὰ θέματα τοῦ τουρισμοῦ εἶναι νὰ τὸν μάθουμε καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας νὰ μὴ δίνει σημασία στὰ ἔξαλλα καὶ στὰ προκλητικὰ, ἀλλὰ νὰ διαλέγει ὅ,τι καλὰ βρῖσκει στοὺς ξένους καὶ εἶναι

περισσότερα αὐτὰ ἀπὸ τὰ κακά. Ὁ μιμητισμὸς μας δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρεται στὴν κακέκτυπη ἀντιγραφή τῶν κακῶν παραδειγμάτων τῶν λίγων ἢ τῶν πολλῶν ξένων.

Ἐμεῖς ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ συμπατριῶτες μας πρέπει νὰ μάθουμε νὰ ἀνακαλύπτουμε καὶ νὰ μιμούμαστε τὶς καλὲς πλευρὲς τῶν ἐπισκεπτῶν μας.

Πρέπει νὰ βοηθήσουμε ὥστε νὰ καλλιεργηθεῖ στὸ λαὸ μας τὸ πατερικὸ καὶ παραδοσιακὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως, ποὺ εἶναι κύριο γνώρισμα τῶν ὄριμων πνευματικῶν ψυχῶν ποὺ χωρὶς φόβους καὶ ἐνδοιασμοὺς μποροῦμε νὰ σταθοῦμε στὰ πόδια μας.

Ὄφειλουμε θεσμικὰ νὰ συντελέσουμε ὥστε νὰ δοθοῦν στοὺς ἀνθρώπους τῶν χωριῶν, ὅσοι ἔχουν ἀκόμη μείνει σὲ αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ τῶν πόλεων, καὶ τῶν προσκυνημάτων καὶ τῶν ἱερῶν μονῶν μας, ἀξίες καὶ φίλτρα πνευματικὰ τέτοια, ποὺ θὰ καθορίζουν ὅ,τι διακινεῖ καὶ μεταφέρει τὸ πλούσιο τουριστικὸ ποτάμι καὶ στὴ χώρα μας καὶ στὶς ψυχές μας.

Ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ μὲ κάθε μέσο ὀφείλουμε ἀπὸ τὶς μικρὲς ἡλικίες νὰ καλλιεργήσουμε τὴν ἰδέα ὅτι ὁ τουρισμὸς μὲ τὶς ποικίλες μορφὲς καὶ σύγχρονες εἰκόνες του, εἶναι μία μορφή χαρᾶς, ξεκούρασης καὶ πνευματικῆς ἀνατάσεως καὶ γνωριμίας μὲ ἀρχὲς καὶ ἀξίες διαχρονικὲς καὶ ὄχι μία ἀφορμὴ ἀποχαλινώσεως καὶ ξεδιαντροπιᾶς.

Οἱ ξένοι μας ἐπίσης ὀφείλουν νὰ μάθουν, ἂν ἤδη δὲν τὸ γνωρίζουν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν παύει νὰ εἶναι ἄνθρωπος καὶ ὅταν φεύγει ἀπὸ τὴ χώρα του καὶ ἔρχεται ἄγνωστος σὲ κάποιον ἄλλο τόπον. Καὶ οἱ δικοὶ μας ὁμως πρέπει νὰ διδαχτοῦν ὅτι, ὅταν κανεὶς ἀποκτᾶ πρόσκαιρες καὶ ἐφήμερες ἡδονιστικὲς “φιλίες καὶ δεσμούς περιστατικούς”, ἢ ἠθικὴ καλλιέργεια καὶ ἢ ἠθικὴ καταξίωση τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς δὲν διακόπτεται καὶ δὲν ἐξαφανίζεται.

Ἄν συνεχίζουμε νὰ δείχνουμε στοὺς ξένους μας τὸν “mousaka” ἢ τὸ σουβλάκι καὶ τὸ συρτάκι” ἢ τὴν ἀχαρκτηριστὴ συμπεριφορὰ τῶν ὁδηγῶν τῶν ταξί καὶ τῶν ἄλλων μέσων ἐπικοινωνίας ἢ τὰ ἄλλα πρόσκαιρα καὶ χωρὶς ἤθη καὶ ἀξίες θέματα ποὺ δὲν μᾶς τιμοῦν καὶ δὲν φέρνουν καὶ τὰ ἐπιθυμητὰ ἀποτελέσματα, θὰ εἰσπράττουμε τὸ μὴ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀπαξίωση ἀπὸ τοὺς κατὰ ἑκατομμύρια κάθε χρόνο ἐπισκέπτες μας.

Ίδιαίτερα ὁ φιλότιμος κατὰ τὰ ἄλλα ἀκόμα λαός μας, κυρίως τῶν τουριστικῶν περιοχῶν καὶ προσκυνημάτων, πρέπει νὰ μάθει νὰ εἶναι ψυχραίμος, συνεισότης, φιλόξενος καὶ ιδιαίτερα πιστὸς καὶ τίμιος σὲ ὅλα.

Ίδιαίτερη ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ ἡ πνευματικὴ φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας μας. Χρειάζεται εἰδικὴ ποιμαντικὴ καὶ σχετικὴ παιδεία καὶ κατῆχηση καὶ γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν οἱ κάτοικοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι τῶν τουριστικῶν καὶ πολιτισμικῶν μνημείων καὶ περιοχῶν ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῆς κερδοσκοπικῆς ἀπληστίας.

Ὑπάρχουν οἰκογένειες ποὺ βγάζουν ἀπὸ χίλιες δυὸ πηγές χρήματα καὶ παράλληλα δὲ διστάζουν νὰ στέλνουν τὰ μικρὰ παιδιά τους –ἀγόρια καὶ κορίτσια– σὲ ἐργασίες, πού, γιὰ λίγα περισσότερα χρήματα, θέτουν ὀπωσδήποτε σὲ πειρασμὸ καὶ σὲ δοκιμασία τὴν ἠθικὴ τους ὑπόσταση. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο γίνεται ἕνα ξεπούλημα ἀθῶων ψυχῶν «ἀντὶ πινακίου φακῆς».

γ) *Μορφές ὀρθόδοξου μαρτυρίας:* Ἡ Ἑλλάδα μας εἶναι ὁ χώρος ὅπου ὑπάρχει καὶ ὁ πλοῦτος τῆς μοναδικῆς ὀρθόδοξης ζωῆς καὶ κληρονομιάς, ὅπως αὐτὸ φαίνεται σὲ κάθε προσκύνημα. Κάθε γωνιὰ τῆς ἐλληνικῆς γῆς εἶναι καὶ ἕνας ἅγιος τόπος, καθγιασμένος μὲ τὴν προσευχὴ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ μὲ τὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων τῆς Ὀρθοδοξίας μας.

Μεγάλη σημασία ἔχει ἡ δημιουργία εὐκαιριῶν ἐλεύθερης πνευματικῆς συζητήσεως καὶ ἐπικοινωνίας γύρω ἀπὸ τρέχοντα ἢ θεμελιώδη προβλήματα τῆς ζωῆς. Δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλουμε οὔτε νὰ ἔχουμε τὸν παραμικρὸ ἐνδοιασμὸ ὅτι ὑπάρχει δίψα καὶ μάλιστα μεγάλη πάνω σὲ θέματα πνευματικὰ καὶ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ὠραίες καὶ πρωτότυπες ιδέες στοὺς σημερινούς ξένους μας καὶ γενικότερα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν Ὀρθόδοξη Ἑλληνικὴ Χώρα μας.

Ίδιαίτερη βοήθεια προσφέρουν τὰ ξενόγλωσσα βιβλία καὶ ἔντυπα, τὰ ὁποῖα μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἐτοιμάζονται καὶ νὰ προσφέρονται στοὺς ξένους μας στοὺς διάφορους χώρους ὀρθόδοξης ζωῆς, ὅπως εἶναι οἱ Ναοί, οἱ Μονές, τὰ Προσκυνηματα κ.λπ.

Εἰδικές μορφές χριστιανικῆς μαρτυρίας στὴν τουριστικὴ κίνηση εἶναι ἐπίσης τὰ συνέδρια μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ ιδιαίτερα τῶν νέων ἀνθρώπων τῶν διαφόρων χωρῶν μας σὲ εὐρωπαϊκὸ ἢ διεθνὲς καὶ διαθρησκειακὸ ἐπίπεδο, καθὼς καὶ τὰ σωστὰ ὀργα-

νωμένα ἀπὸ τοὺς ἐπίσημους φορεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας ἱερὰ προσκυνήματα-ἱεροαποδημίες στοὺς καθιερωμένους ἁγίους τόπους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὀφείλουμε νὰ ἐπισημάνουμε καὶ τὶς πρωτοβουλίες ὀρισμένων Ἱερῶν Μητροπόλεων, ποὺ ὀργανώνουν ταξίδια ἢ Κατασκηνώσεις γιὰ ἑλληνόπουλα τῆς Ὀμογένειάς μας τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ θαυμάσιες εὐκαιρίες οὐσιαστικῆς προσφορᾶς σὲ παιδιά καὶ νέους ποὺ ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας, τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς τῶν γονέων τους ἢ τῶν ἰδίων τῶν παιδιῶν.

Σημαντικὲς τὰ τελευταῖα χρόνια εἶναι καὶ οἱ ποιμαντικὲς κινήσεις τῆς Ποιμαίνουσας Ἐκκλησίας μας μὲ τὴν θεσμοθέτηση Εἰδικοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου ἀναπτύξεως τῶν προσκυνηματικῶν περιηγήσεων, δημιουργίας Ἡμερίδων καὶ Σεμιναρίων μὲ θέματα τὸν Θρησκευτικὸ Τουρισμὸ καὶ διεξαγωγὴ σὲ ἐπίπεδο Πανελλήνιο ἢ Πανευρωπαϊκὸ, μαθητικῶν διαγωνισμῶν ποὺ ἀναδεικνύουν θρησκευτικούς δρόμους καὶ προσκυνηματικὲς περιηγήσεις, ὅπως τὰ Βήματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οἱ Παναγίες τῶν νησιῶν μας κ.λπ. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν τεράστια περιθώρια βοήθειας, συνεργασίας καὶ πνευματικῆς διακονίας καὶ προσφορᾶς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ποὺ σημειώθηκαν φανερόνουν πὼς ὁ τουρισμὸς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, πέρα καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα, ἔχει τὸ κατ' ἐξοχὴν νόημα τῆς ἐπαφῆς τῶν ξένων μὲ τὴν Ὀρθόδοξη, ὄχι μόνο σὰν μία ἀφηρημένη ἔννοια, ἢ μόνο σὰν φολκλορικὲς ἀκατανόητες ἐκδηλώσεις, τὴν κουλτούρα, τὰ ἥθη τὰ ἔθιμα καὶ γενικότερα τὴν ζωὴ τῆς. Ὁ Τουρισμὸς στὴν Ἑλλάδα σημαίνει ὅλο καὶ πιὸ ἔντονα τὴν «ῶρα τῆς Ὀρθοδοξίας - τὴν ῶρα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Τὸ πρόβλημα ὑφίσταται καὶ παραμένει σοβαρὸ ἂν ἐμεῖς, οἱ σημερινοὶ ὀρθόδοξοι πιστοὶ-Μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας, μπορούμε νὰ γίνουμε οἱ φορεῖς αὐτοῦ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς παραδόσεως τῆς Ὀρθοδοξίας τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς τοὺς ἀδελφούς ξένους ἐπισκέπτες μας.

Δ) Προϋποθέσεις

Γιὰ μία θετικὴ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ξένους ἀδελφούς μας χρειάζονται διάφορες ἐκ μέρους μας, τῶν Στελεχῶν καὶ τῶν Συνεργατῶν τῆς Ἐκκλησίας, σημα-

ντικές προϋποθέσεις. Πρωταρχική σημασία έχει η γνώση μιᾶς ξένης γλώσσας. Χωρίς την προϋπόθεση αυτή, δὲν μπορεί νὰ γίνεται λόγος γιὰ ἐπικοινωνία μας. Καὶ ὅσοι ἀπὸ τοὺς νέους μας σπουδάζουν, ὀφείλουν, καὶ ὄχι μόνο αὐτοί, ὅπωςδήποτε στὸ θέμα αὐτὸ νὰ βοηθήσουν ἀποτελεσματικά, μαθαίνοντας μία ἢ δύο ξένες γλώσσες.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ εἶχαν τὸ χάρισμα τῆς «γλωσσολαλίας» (Α΄ Κορ. ιβ΄ 10, ιδ΄ 2-1B), μιλοῦσαν δηλαδὴ ξένες γλώσσες μὲ τὴν ἔμπνευση καὶ καθοδήγηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, ἐκδηλώθηκε ἀμέσως, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, σὰν ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς ἀνθρωπότητας καὶ τὴν ἐνοποίηση τοῦ κόσμου μας, πὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Βαβέλ ἦταν διηρημένος.

Τώρα βέβαια τὸ χάρισμα αὐτὸ ἀποκτᾶται μὲ κόπο καὶ προσπάθεια μεγάλη. Ἀξίζει ὅμως τὸν κόπο νὰ μάθει κανεὶς μιὰ τουλάχιστον ξένη γλώσσα –στὴν ἐποχὴ τῆς ἐπικοινωνίας– ὄχι μόνο γιὰ τὴ διακίνηση τοῦ ἐμπορίου ἢ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐπιστήμης, ἢ γενικότερα τῆς οἰκονομίας σήμερα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ μετάδοση καὶ τὴν ἐπιβεβλημένη διάδοση τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος.

Ἐπάρχει πάντοτε βέβαια καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ νομίσματος. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μας πηγαίνουν ἢ θὰ πᾶνε κάποτε στὸ ἐξωτερικό, σὰν τουρίστες ἢ γιὰ τὶς σπουδὲς κ.λπ. Πῶς φαντάζεται κανεὶς τὴ στάση ἑνὸς ὀρθοδόξου μέσα στὸ περιβάλλον μιᾶς ξένης χώρας ἄθρησκης, εἰδωλολατρικῆς, ἑτερόδοξης;

Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι γενικὰ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει μεγάλο πλεόν πνευματικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν χώρα μας, ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἥλιο τῆς καὶ τὶς ἐκπληκτικὲς ὄντως παραλίες τῆς, πὺ σήμερα βρίσκει καὶ ἄλλοῦ κανεὶς τέτοιες καὶ μὲ φθηνότερο οἰκονομικὸ κόστος, ἀλλὰ οἱ συνάνθρωποι μας ξένοι ἐνδιαφέρονται καὶ γιὰ πολιτισμὸ καὶ γιὰ ἀνακάλυψη τρόπων ζωῆς ἀλλὰ καὶ εἰδικότερα γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πολλοὶ πλεόν ἀπὸ τοὺς νέους μας μετὰ τὶς πτυχιακὲς σπουδὲς τοὺς παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ γιὰ ἄλλες γενικότερα προοδευμένες ἐπι-

στημονικὰ χώρες καὶ ἀγωνίζονται νὰ διακριθοῦν σὲ γνώσεις, σὲ ἐργασία κ.λπ.

Ὅταν στὸ περιβάλλον τὸ ἐργατικὸ, τὸ φοιτητικὸ, τὸ ἐπιστημονικὸ μαθευτεῖ ὅτι ὑπάρχουν ἀνάμεσά τους καὶ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι σίγουρα θὰ ἀντιμετωπιστοῦν μὲ ἓνα κλίμα ἐνδιαφέροντος. Οἱ ξένοι θὰ πλησιάζουν καὶ θὰ ζητοῦν νὰ τοὺς ἀναφέρουμε γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν πατρίδα μας, γιὰ τὶς συνήθειές μας, γιὰ τὶς δυνατότητες ἐπισκέψεώς τους στὰ ἱστορικὰ μνημεῖα καὶ τὰ προσκυνήματά μας, γιὰ τὸ τί κοινὸ ὑπάρχει καὶ πὺ ὑπάρχουν διαφορετικὲς ἀντιλήψεις καὶ προσεγγίσεις πάνω στὰ σημερινὰ θέματα καὶ προβλήματα κ.λπ. Ἡ εὐθύνη μας εἶναι μεγάλη καὶ σὲ προσωπικὸ ἀλλὰ καὶ σὲ ἐθνικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ ἐπίπεδο.

Ἔτσι μὲ τὰ ὅσα πὺ πάνω εἶπαμε ἔγινε ἰδιαίτερα ἀντιληπτὸ ὅτι χρειάζεται ἀπὸ ὅλους μας καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τοὺς φορεῖς πὺ ἐμπλέκονται ἐνεργὰ σὲ θέματα τέτοια, καὶ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ Πολιτεία, τὰ Προσκυνήματα γενικότερα ἢ Ἐκπαίδευση σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς, μιὰ προετοιμασία, ὄχι τόσο θεωρητικὴ, ἀλλὰ οὐσιαστικὴ, ὥστε νὰ μεταφέρουμε ἔργους καὶ λόγους στοὺς ξένους ἐπισκέπτες μας, κάτι οὐσιαστικὸ καὶ ζωτικὸ ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴν ὀρθόδοξη ζωὴ καὶ ἱστορικὴ Παράδοση τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας.

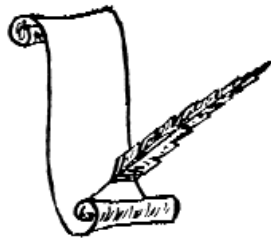
Ἄλλωστε σήμερα παρὰ ποτὲ οἱ ἄνθρωποι ὅλης τῆς γῆς ἀγωνίζονται νὰ κρατήσουν τὰ στοιχεῖα τῆς ἱστορικῆς τους ταυτότητος, ὥστε νὰ μὴν χαθοῦν ἢ χυλοποιηθοῦν στὴ χοάνη τῆς κακῶς νοούμενης παγκοσμιοποίησης. Οἱ ἐπισκέπτες μας ξένοι περιηγητὲς δείχνουν νὰ ἔχουν πολὺ περισσότερα πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ ὅ,τι ἐμεῖς νομίζομε.

Ἐνδιαφέροντα γιὰ τὴν καλὴ βυζαντινὴ τέχνη, σὲ ὅλες τὶς μορφὲς καὶ τοπικὲς παραδόσεις τῆς, γιὰ τὴν μουσικὴ μας, τὶς τοπικὲς εἰδικὲς παραδόσεις, τὰ ἔθιμα, τὴν ἀγιογραφία, τὴ ναοδομία, τὴν ἀγιολογία, τὰ ἱερὰ σκηνώματα, τὶς ἱερὲς καὶ θαυματουργὲς εἰκόνες, τὰ βεβαιωθέντα θαύματα, τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἢ μοναστηριακὴ κουζίνα, τοὺς παραδοσιακοὺς δρόμους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κρασιοῦ, γιὰ τὴν ὀρθόδοξη λατρεία σὲ ὅλες τὶς μορφὲς καὶ ἐκφάνσεις τῆς κ.λπ. καὶ χρειάζεται καὶ ἡ ἀνάλογη ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὰ Στελέχη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἄλλων Φορέων εἰδικὴ καὶ συστηματικὴ καὶ σὲ βάθος πολὺπλευρὴ κατάρτιση.

Τὸ θέμα τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς ἐνότητας τῶν λαῶν εἶναι καὶ θέμα πὸν ξεπερνάει τὶς ἀνθρώπινες δυνατότητες. Χρειάζεται ἡ χάρη καὶ ἡ δύναμη καὶ τοῦ Θεοῦ. Χρειάζεται καὶ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πὸν συγκροτεῖ τὸν θεσμὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ καλεῖ σὲ ἐνότητα ὄλο τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ πᾶσα ψυχὴ καὶ γλῶσσα, πὸν ἐνώνει καὶ κατευθύνει τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων πὸν ἀποτελοῦν ἀνεπανάληπτες ἅγιες εἰκό- νες Θεοῦ. Χρειάζεται ἔτσι καὶ ἐκ μέρους πάντων προ- σευχὴ ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως.

Τὸ προαιώνιο Σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν παγκόσμια κοινωνία τῶν ἀνθρώπων θὰ πραγματοποιηθεῖ ὅπως- δήποτε. Ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, ἡ Ἁγία Γραφή, ἡ Πίστη μας, οἱ παραδόσεις μας καὶ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα «σημεῖα τῶν καιρῶν» μᾶς βεβαιώνουν

γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ πραγματικότητα τοῦ μέλλοντος. Σὲ αὐτὴν τὴν μεγάλη πραγματικότητα δὲν μπορεῖ παρὰ ὁ ὑγῆς τουρισμὸς, οἱ ἐπισκέψεις τῶν συναν- θρώπων μας καὶ οἱ προσκνηματικὲς περιηγήσεις πὸν καθημερινὰ αὐξάνουν πρὸς τὰ Μνημεῖα, ἀλλὰ καὶ γενικότερα τὰ σεβάσματα τῆς Ἀνθρωπότητας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ σὲ κάθε εὐλογημένο τόπο νὰ ἐνισχύ- ουν τὸ προαιώνιο σχέδιο τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πὸν ἀποτελοῦμε τὶς εἰκόνας του. Μὴ λησμονοῦμε τέλος, ὅπως καὶ σὲ ἄλλες ὁμιλίες καὶ ἄρθρα μας ἔχουμε ἐπαναλάβει, τὸν λόγο τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τὸ βίωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη- σίας καὶ ζωῆς μας ὅτι, “τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλή- ρωμα αὐτῆς”.

**ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΣ
ΑΠΟ ΤΟ
ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ**

Τοῦ
Παναγιώτου Ἰ. Μπούμη
Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Παν/μίου
Ἀθηνῶν

Α. Ἡ πρώτη σχετική ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας

Πρὸ ἡμερῶν τὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων (ΥΠΕΠΘ) ἐξέδωσε καὶ ἀπέστειλε τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 91109/Γ2 - 10.7.2008 Ἐγκύκλιο πρὸς τὶς διάφορες ἐκπαιδευτικὲς Διευθύνσεις, ὅπου μεταξὺ ἄλλων περιελάμβανε τὰ ἐξῆς: «Ὑστερα ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ ἐρωτημάτων σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν μαθημάτων ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, σᾶς κάνουμε γνωστὸ ὅτι γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ αὐτὴ ἀπαιτεῖται ὑπεύθυνη δήλωση τοῦ κηδεμόνα τοῦ μαθητῆ ἂν εἶναι ἀνήλικος ἢ τοῦ ἴδιου ἂν εἶναι ἐνήλικος, στὴν ὁποία θὰ ἀναφέρεται ἡ ἐπιθυμία ἀπαλλαγῆς, χωρὶς νὰ δηλώνεται ὁ λόγος τῆς συγκεκριμένης ἐπιλογῆς».

Α. Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ διευκρινισθεῖ ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν σὲ μεγάλο βαθμὸ σήμερα, ἐφ' ὅσον ἔχει ἐπικρατήσει ὁ νηπιοβαπτισμός, ἀντικαθιστᾷ καὶ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀναδόχους στὴν ὑποχρέωσή τους νὰ διδάξουν καὶ νὰ μεταδώσουν τὶς χριστιανικὲς ἀλήθειες στὰ νέα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ παιδιά τους ἢ βαπτιστήρια τους. Καὶ τοῦτο γίνεται ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ αὐτοὶ γονεῖς καὶ ἀνάδοχοι δὲν εἶναι σὲ θέση ἢ δὲν ἔχουν τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ νὰ ἐκπληρώσουν τὸ καθῆκον τους αὐτό.

Ἐπομένως καὶ διὰ τὸ λόγο αὐτὸ γνώμη καὶ δικαίωμα στὴν ὁποιαδήποτε διαδικασία καὶ μεταβολὴ ὡς πρὸς τὴ διδασκαλία τῶν χριστιανικῶν αὐτῶν γνώσεων ἀσφαλῶς ἔχουν καὶ τὰ μέλη αὐτὰ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἀνάδοχοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀναδεχθεῖ καὶ ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωση αὐτὴ τῆς διδασκαλίας τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν. Συνεπῶς δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ δήλωση τοῦ ἐνὸς κηδεμόνα ἢ μόνο τοῦ πατέρα ἢ μόνο τοῦ ἐνήλικου μαθητῆ, ἀλλὰ, ἀπαιτεῖται ἡ γραπτὴ συγκατάθεση καὶ τῶν δύο γονέων.

Ἐπιπλέον εἶναι ἀπαραίτητη καὶ ἡ σύμφωνη γνώμη καὶ τοῦ ἀναδόχου (νονοῦ), ὁ ὁποῖος κατὰ τὴ βάπτισι ἀνέλαβε τὴ σημαντικὴ αὐτὴ ὑποχρέωση καὶ εὐθύνη. Γιατὶ ἀλλιῶς καὶ ἐὰν ἐγνώριζε τὴ δυσμενῆ αὐτὴ ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων ἐνδεχομένως δὲ θὰ ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωση αὐτὴ, καὶ δὲν θὰ ἐπαυεπαύετο στὴν ἐκπλήρωση αὐτῆς ἀπὸ τὴν Πολιτεία.

Ἐκτὸς αὐτῶν λέμε ὅτι ἔχουν λόγο καὶ οἱ γονεῖς-ἀνάδοχοι, ἐπειδὴ αὐτοὶ καὶ φορολογοῦνται καὶ γιὰ τὴν ὑποχρέωση καὶ προσφορὰ αὐτὴ τῆς Πολιτείας.

Ὅτι ἡ Πολιτεία εἶναι ὑποχρεωμένη καὶ δευσιμευμένη νὰ ἐκπληρώσει τὴν ὑποχρέωσή της αὐτὴ, ὑποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας τοῦ 1975/1986/2001 (ἄρθρο 16, παρ. 2), ὅπου ὀρίζεται: «Ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴ ἀποστολὴ τοῦ κράτους καὶ ἔχει σκοπὸ τὴν ἠθικὴ, πνευματικὴ καὶ φυσικὴ ἀγωγή τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς διάπλασής τους σὲ ἐλεύθερους πολίτες».

Μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ διακηρύσσεται πλέον ἢ σαφῶς ἡ ὑποχρέωση, τὴν ὁποία ἔχει καὶ ἀναλαμβάνει τὸ κράτος γιὰ τὴν ὑποστήριξη καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν ἐλληνοπαίδων καὶ τῶν Ἑλλήνων γενικῶς. Ἐπίσης ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπισημανθεῖ ὅτι λόγος γίνεται περὶ ἀναπτύξεως τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ὄχι τῆς ἀθρήσκου - ἀθέου ἢ τῆς θρησκευολογικῆς συνειδήσεως, χωρὶς βεβαίως νὰ ἀποκλείεται καὶ ἡ διὰ τῆς συγκριτικῆς

θηρσκειολογίας ανάπτυξη της θρησκευτικής αυτής συνειδήσεως.

Άκόλουθος έρχεται και ό σχετικός νόμος 1566/1985, ό όποιος διασαφηνίζει και διαφωτίζει άκόμα περισσότερο τά πράγματα. Αύτός λέει, ότι τó σχολείο όφείλει νά «ύποβοηθεϊ τούς μαθητές» νά γίνονται έλεύθεροι, ύπεύθυνοι και δημοκρατικοί πολίτες «και νά διακατέχονται άπό πίστη πρός τήν πατρίδα και τά γνήσια στοιχεία τής όρθόδοξης χριστιανικής παράδοσης» (άρθρο 1 παρ. 1α). Έτσι και ό νόμος αύτός α) προβλέπει και ύπαγορεύει τήν ύποχρέωση τού κράτους και τού σχολείου «νά ύποβοηθεϊ τούς μαθητές... νά διακατέχονται άπό πίστη πρός... τά γνήσια στοιχεία τής όρθόδοξης χριστιανικής παράδοσης», β) έξειδικεύει και διευκρινίζει, τί έννοει ανάπτυξη τής θρησκευτικής συνείδησης, και γ) ύποδεικνύει ότι αύτή έπιτυγχάνεται με τήν πίστη στά γνήσια και άυθεντικά στοιχεία «τής όρθόδοξης χριστιανικής παράδοσης».

Άκόμη έχουμε τίς διατάξεις τού Καταστατικού Χάρτου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, ό όποιος έχει ψηφισθεϊ άπό τήν Έλληνική Βουλή και έχει καταστει και αύτός νόμος (Ν. 590/1977) τού Κράτους. Στο 2ο άρθρο του όρίζεται: «Η Έκκλησία τής Ελλάδος συνεργάζεται μετά τής Πολιτείας, προκειμένου περιθμάτων κοινού ένδιαφέροντος, ως τά τής χριστιανικής άγωγής τής νεότητας». Έπογραμμίζουμε τήν έκφραση «τά τής χριστιανικής άγωγής τής νεότητας».

Άλλά και άν ύποθέσουμε, ότι τά έν λόγω μέλη τής Έκκλησίας, γονείς και άνάδοχοι άδιαφορήσουν ή και συμφωνήσουν στήν άπαλλαγή ένός παιδιού τους άπό τή διδασκαλία τών χριστιανικών άληθειών, είναι ύποχρεωμένη νά έλθει και νά έχει λόγο ή ποιμαίνουσα και διακονούσα Έκκλησία.

Η Έκκλησία τής Ελλάδος υιοθέτησε και καθέρωσε τó νηπιοβαπτισμό, έπειδή είχε ύπ' όψη τής τήν έν λόγω ύποχρεωτική διαδικασία και διδασκαλία. Έάν όμως ή έν λόγω διαδικασία και τακτική καταργηθεϊ και κανείς δέν διδάξει τά νέα μέλη τής τής χριστιανικές άλήθειες είναι ύποχρεωμένη ή νά άντιδράσει και νά ανατρέψει τή δυσάρεστη αύτή εξέλιξη ή νά διδάξει αυτές τής χριστιανικές άλήθειες εκ τών ύστέρων, μετά τó νηπιοβαπτισμό. Δηλ. είναι ύποχρεωμένη νά δημιουργήσει κατηχητικές σχολές, όπως στους χρόνους τής πρώτης Έκκλησίας ή νά ένισχύσει τά

ύπάρχοντα κατηχητικά τής σχολεία, στά όποια θά είναι ύποχρεωμένα τά νέα μέλη τής, τά όποια θά έχουν βαπτισθεϊ χωρίς νά κατηχηθοϋν, νά φοιτήσουν σ' αύτά, προκειμένου νά άπολαμβάνουν τά προνόμια ένός μέλους τής Έκκλησίας.

Αυτό συνεπάγεται ότι δέν θά μπορούν τά μέλη τής, τά όποια δέν θά έχουν διδαχθεϊ τó μάθημα τών θρησκευτικών έπαρκώς στό σχολείο ή δέν θά έχουν φοιτήσει και άποφοιτήσει έπιτυχώς (κατόπιν έξετάσεως) άπό τά κατηχητικά σχολεία νά συμμετέχουν ενεργώς στή ζωή τής Έκκλησίας. Π.χ. δέν μπορούν (και νά άπαιτοϋν) νά γίνονται άνάδοχοι, νά βαπτίζουν παιδιά, έφ' όσον και οι ίδιοι δέ θά γνωρίζουν έπαρκώς τά τής χριστιανικής πίστεως. Επίσης δέν θά μπορούν νά ύπανδρεύονται - νυμφεύονται εκκλησιαστικώς με τó μυστήριο τού γάμου, έφ' όσον προηγουμένως δέν θά είναι ένήμερωμένοι και κατηχημένοι σχετικώς και έπαρκώς με τά τελούμενα στό μέγα μυστήριο (Έφεσ. 5,22 έξ.). Βεβαίως εκτός τών δύο αύτών περιπτώσεων μπορεί κάποιος νά αναφέρει και άλλες άνάλογες.

Άλλιώς: Τό άποτέλεσμα θά είναι νά έχουμε δύο τάξεις μέσα στήν Έκκλησία: Μία τών κατηχηθέντων πιστών και μία τών μη κατηχηθέντων... με άνιση αντιμετώπιση και μεταχείριση.

Β. Άλλ' εκτός άπό τή διαφορετικότητα - άνισότητα αύτή μεταξύ τών μελών τής Έκκλησίας και κατ' έπέκταση τής Έλληνικής κοινωνίας και Πολιτείας, με τήν παράδοση και έλλειμματική και άτελή αύτή διάταξη, δημιουργείται και μία άλλη άνισότητα μεταξύ τών πολιτών - μαθητών:

Όταν κάποιος μαθητές παρακολουθοϋν ένα μάθημα λιγότερο άπό τούς άλλους συμμαθητές τους και παρ' όλα ταϋτα άποκτοϋν τόν ίδιο τίτλο σπουδών (ένδεικτικό - άπολυτήριο) αύτό σημαίνει ότι έχουν προνομιακή μεταχείριση. Αυτό γίνεται κατανοητό περισσότερο, εάν λάβουμε ύπ' όψη ότι τίς ώρες πού θά παρακολουθοϋν οι άλλοι ένα μάθημα τού Γυμνασίου - Λυκείου αυτοί θά έχουν μερικές ώρες έλεύθερες ή για νά καταρτισθοϋν σέ κάποια άλλα μαθήματα, τά όποια θά τούς χρειασθοϋν, για νά εισαχθοϋν σέ άνώτατα ιδρύματα ή άκόμη και για νά ξεκουρασθοϋν άπό τó φόρτο τών άλλων μαθημάτων.

Φυσικά θά μπορούσε κανείς νά ισχυρισθεϊ ότι ή άνισότητα αύτή μπορεί νά θεραπευθεϊ με τήν είσα-

γωγὴ ἑνὸς ἄλλου μαθήματος ὑποχρεωτικοῦ γιὰ τοὺς ἀπέχοντες ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Αὐτὸς ὁμοῦς ὁ ἰσχυρισμὸς, μήπως ὑποκρύπτει καὶ ὑποδηλώνει διάθεση ἢ τάση ὑποβαθμίσεως καὶ καταργήσεως τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἄρα καταστρατηγήσεως καὶ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων, τοὺς ὁποίους ἀναφέραμε προηγουμένως;

Βεβαίως ὑπάρχει καὶ μία λύση, γιὰ νὰ θεραπευθεῖ ἡ ἔν λόγω ἀνισότης: νὰ μποροῦν οἱ μαθητὲς, οἱ ὁποῖοι θὰ συμμετέχουν καὶ θὰ διδάσκονται τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, νὰ ζητοῦν τὴν ἀπαλλαγὴ τους κατὰ τὴν προτίμησή τους ἀπὸ ἓνα ἄλλο μάθημα π.χ. μαθηματικά ἢ ξένη γλῶσσα, καὶ μάλιστα «χωρὶς νὰ δηλώνεται ὁ λόγος τῆς συγκεκριμένης ἐπιλογῆς» τους. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ ἴσως ἔχουν κάποια ἀδυναμία στὰ μαθηματικά ἢ κάποια ἀπέχθεια πρὸς τὴ συγκεκριμένη γλῶσσα, πράγματα ποὺ ἀνήκουν στὰ προσωπικὰ δεδομένα καὶ μάλιστα τὰ αὐστηρῶς, ὅπως καὶ κάθε ἀδυναμία ἢ ἀσθένεια.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλα κρίνεται ἡ ἔν λόγω Ἐγκύκλιος κατ' ἀρχὰς ὡς πρόχειρη, ἐσπευσμένη καὶ βεβιασμένη ἔν μέσω θερινῶν διακοπῶν καὶ ἔν τέλει ἀδόκιμη, ἐπιζήμια καὶ ἀντισυνταγματική.

Β. Οἱ «κατὰ συρροήν» ἐγκύκλιοι τοῦ Ἐπιτελείου Παιδείας γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 91109/Γ2 - 10.7.2008 Ἐγκύκλιο, ἡ ὁποία μεταξὺ ἄλλων περιελάμβανε τὰ ἐξῆς: «Ὑστερα ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ ἐρωτημάτων σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν μαθητῶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, σὰς κάνουμε γνωστὸ ὅτι γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ αὐτὴ ἀπαιτεῖται ὑπεύθυνη δήλωση τοῦ κηδεμόνα τοῦ μαθητῆ ἂν εἶναι ἀνήλικος ἢ τοῦ ἰδιοῦ ἂν εἶναι ἐνήλικος, στὴν ὁποία θὰ ἀναφέρεται ἢ ἐπιθυμία ἀπαλλαγῆς, χωρὶς νὰ δηλώνεται ὁ λόγος τῆς συγκεκριμένης ἐπιλογῆς», τὸ Ἐπιτελεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἐξαπέστειλε τὴν ὑπ' ἀριθμ. 104071/Γ2-4.8.2008 ἐγκύκλιο.

Αὐτὴ διαλαμβάνει τὰ ἐξῆς:

«Σὲ συνέχεια τῆς ὑπ' ἀριθμ. 91109/Γ2-10.7.2008 ἐγκυκλίου μας καὶ προκειμένου νὰ ἀποσαφηνισθοῦν τυχὸν παρερμηνεῖες ποὺ δημιουργήθηκαν μὲ ἀφορμὴ

τὴ διαδικασία ἀπαλλαγῆς κάποιων μαθητῶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, διευκρινίζονται τὰ ἐξῆς:... β) γιὰ τοὺς γονεῖς τῶν ἀνήλικων ἢ τοὺς ἰδίους τοὺς μαθητὲς, ἐὰν εἶναι ἐνήλικοι, ποὺ γιὰ λόγους συνείδησης δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ παρακολουθήσουν τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἢ αἰτιολόγησι τῆς ἄρνησης στὴν ὑπεύθυνη δήλωση ποὺ ἀπαιτεῖται. Διαδικασία ἄλλωστε ποὺ ἀκολουθεῖται στὴν πρωτοβάθμια ἐκπαίδευση γιὰ πάρα πολλὰ χρόνια».

Δὲν ἀρκέστηκε ὁμοῦς τὸ ΥΠΕΠΘ σ' αὐτὲς τὶς δύο Ἐγκυκλίους. Ἀλλὰ ἀκολούθως καὶ μετὰ προφανῶς ἀπὸ σχετικὲς ἀντιδράσεις ἐκκλησιαστικῶν, θεολογικῶν καὶ ἄλλων παραγόντων ἐξεδωσε καὶ τρίτη ἐγκύκλιο: Τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. Φ12/977/109744/Γ1-26.8.2008. Αὐτὴ μᾶς λέει τὰ ἐξῆς:

«Σὰς ἐνημερώνουμε ὅτι οἱ μὴ Ὁρθόδοξοι μαθητὲς δηλ. οἱ ἀλλόθρησκοι ἢ ἑτεροδόξοι, οἱ ὁποῖοι σύμφωνα μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 104071/Γ2/4.8.2008 ἐγκύκλιο τοῦ ΥΠΕΠΘ ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν γιὰ λόγους συνείδησης, κατὰ τὴν ὥρα διδασκαλίας τοῦ συγκεκριμένου μαθήματος παρακολουθοῦν ὑποχρεωτικὰ τὴ διδασκαλία διαφοροτικοῦ διδακτικοῦ ἀντικειμένου σὲ ἄλλο τμῆμα τῆς ἴδιας τάξης.

Στὴν περίπτωσι, ποὺ ἡ συγκεκριμένη τάξι λειτουργεῖ μόνο μὲ ἓνα τμῆμα, οἱ μαθητὲς αὐτοὶ παρακολουθοῦν ἐκπαιδευτικὸ πρόγραμμα ποὺ καθορίζεται γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἀπὸ τὸ Σύλλογο Διδασκόντων τοῦ Σχολείου. Γιὰ μὲν τοὺς ἄλλοδαποὺς τὸ πρόγραμμα ἀφορᾷ στὸ μάθημα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, γιὰ δὲ τοὺς ὑπόλοιπους μάθημα ἀνάλογο μὲ τὶς μαθησιακὲς τους ἀνάγκες».

Ἐν πρώτοις θὰ εἶχαμε νὰ παρατηρήσουμε ὅτι ὅπως «Ἐν τῇ πολυλογίᾳ οὐκ ἐκφεύξει ἁμαρτίαν (=σφάλμα)» ἔτσι καὶ «στὴν παλλιλογία δὲν θὰ ἀποφύγεις τὶς ἀντιφάσεις ἢ ἔστω ἀσάφειες».

Εἰδικότερα θὰ εἶχαμε νὰ παρατηρήσουμε τὰ ἐξῆς:

1) Ἡ 1η καὶ ἡ 2η Ἐγκύκλιος δὲν κάνουν διάκρισι μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ ἀλλοθρήσκων ἑτεροδόξων. Ἄρα εἶναι γενικὲς. Ἀναφέρονται προφανῶς σὲ ὅλους τοὺς μαθητὲς.

2) Ἡ 3η Ἐγκύκλιος κάνει διάκρισι. Ἀναφέρεται μόνο στοὺς ἀλλόθρησκους - ἑτεροδόξους. Ἀφήνει ὁμοῦς ἔξω τοὺς Ὁρθοδόξους. Δὲν κάνει λόγο γι' αὐτούς. Ἄρα εἶναι εἰδικότερη.

3) Ἡ 3η Ἐγκύκλιος, λοιπόν, λέει ὅτι οἱ ἀλλόθρησκοι - ἑτερόδοξοι θὰ πάρουν καὶ θὰ παρακολουθήσουν ὑποχρεωτικὰ ἄλλο μάθημα ἀντὶ τῶν θρησκευτικῶν. Γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους δὲν κάνει λόγο. Τί θὰ γίνεται μ' αὐτούς;

4) Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μὲ τὴν 3η Ἐγκύκλιο θέλει νὰ διευκρινίσει, ὅτι καὶ στὴν 1η καὶ στὴ 2η Ἐγκύκλιο κάνει λόγο γιὰ τοὺς ἀλλόθρησκους - ἑτεροθρήσκους. Οἱ Ὁρθόδοξοι, ὑπονοεῖ ἴσως, δὲν μποροῦν νὰ μὴν παρακολουθοῦν θρησκευτικά.

5) Ὅμως ὅταν στὴ 2η Ἐγκύκλιο μιλάει ἀορίστως περὶ ἀπαλλαγῆς κάποιων μαθητῶν καὶ ὄχι συγκεκριμένως ποιῶν (π.χ. ἀλλόθρησκων - ἑτερόδοξων) ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, τὰ πράγματα ἀντὶ νὰ διευκρινίζονται, συγχέονται. Μπορεῖ εὐκόλα νὰ ἰσχυρισθεῖ ἓνας ἄλλος ὅτι μέσα στό «κάποιοι» ὑπάγονται καὶ Ὁρθόδοξοι μαθητῆς.

6) Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ 3η Ἐγκύκλιος ἀναφέρεται μόνο στὴ 2η Ἐγκύκλιο καὶ ὄχι στὴν 1η, πράγμα πὺ μπορεῖ νὰ σημαίνει ὅτι δὲν θέλει νὰ θίξει τὴν 1η πὺ ἀναφέρεται γενικὰ χωρὶς προσδιορισμὸ σ' ὅλους τοὺς μαθητῆς (Ὁρθοδόξους - ἑτεροδόξους).

7) Ἡ ἐντύπωση αὐτὴ περὶ γενικώτερης καὶ γιὰ Ὁρθοδόξους μαθητῆς ἰσχύος τῆς διαδικασίας ἀπα-

λαγῆς κατὰ τὴν 1η Ἐγκύκλιο ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι στὴ 2η Ἐγκύκλιο, θέλοντας νὰ ἐνισχύσει τὴ θέση τῆς 1ης γράφεται:

«Ἡ ἀνωτέρω Ἐγκύκλιος (ἡ 1η) μᾶς ἐναρμονίζει μὲ τὶς ἀποφάσεις (ποιές;) τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῶν ἀνεξαρτήτων ἀρχῶν τῆς χώρας μας».

8) Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐὰν μὲ τὴν 2η καὶ 3η Ἐγκύκλιο θέλει νὰ διευκρινίσει ὅτι (καὶ στὴν 1η) ἀναφέρεται μόνο στοὺς ἀλλόθρησκους - ἑτερόδοξους, τότε θὰ πρέπει τὸ ΥΠΕΠΘ νὰ γνωρίζει ὅτι αὐτὸ γινόταν καὶ μὲ τὶς παλαιότερες Ἐγκυκλίους του (π.χ. ἐπὶ Μ. Γιαννάκου). Τί χρειαζόταν ἡ Ἐγκύκλιος τῆς 10.7.2008;

9) Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων χρειάζεται δυστυχῶς καὶ ἄλλη Ἐγκύκλιος τοῦ ΥΠΕΠΘ διευκρινιστικῆ.

Συναφῶς θὰ πρέπει νὰ γνωρίζει ὁ ἀρμόδιος τοῦ ἐν λόγω Ὑπουργείου Παιδείας ὅτι «σοφὸν τὸ σαφές». Βεβαίως τὰ παραπάνω φαινόμενα ὀφείλονται καὶ στό βεβιασμένο καὶ ἐσπευσμένο ἐντὸς τοῦ καλοκαιριοῦ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐν λόγω ἐγκυκλίων. «Ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει».

10) Μέχρι, λοιπόν, τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐπομένης, ἀναγκαίας καὶ ἐπείγουσας, Ἐγκυκλίου ἰσχύουν ὅσα σημειώσαμε στὴν προηγούμενη γνωμοδότηση.

Κανονισμὸς περὶ συστάσεως καὶ λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου «Βουηκάνου» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΑΝΔΡΩΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ «ΒΟΥΛΚΑΝΟΥ»

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Προοίμιον

ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἐν ἔτει δισχιλιοστῶ ὀγδόῳ, τῇ 29ῃ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, ἑορτῇ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κασσιανοῦ τοῦ Ρωμαίου, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐν τῷ Καθολικῷ τελειοθείσης Θείας Λειτουργίας, εὐλογίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας Κυρίου Χρυσσοστόμου, προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, ἀφορῶντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, τὴν διοίκησιν, τὸν πνευματικὸν βίον καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βουηκάνου, συμφώνως πρὸς τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς μοναχικὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 1

Ἡ σήμερον ὑπάρχουσα Ἱερὰ Μονὴ φέρεται ἰδρυθεῖσα τὸν 16ον αἰῶνα. Ὑφίσταται ὁμως καὶ ἡ παλαιὰ Ἱερὰ Μονή, τοῦ «Καθολικοῦ» ἢ «Ἐπανωκαστρίσης», ἰδρυθεῖσα τὸν 8ον αἰῶνα ἐπὶ Αὐτοκράτορος Λέοντος Γ' τοῦ Ἰσαύρου, εἰς τοποθεσίαν τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἰθωμάτα Διὸς ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους Ἰθώμη, ἐκ τῆς ὁποίας κατήλθον οἱ πατέρες καὶ ἀνωκοδόμησαν τὴν σημερινὴν Ἱερὰν Μονήν, ἥτις οὐδέποτε ἐρημώθη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι: Ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις καὶ σωτηρία τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς διὰ τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καὶ πραγματώσεως τῶν Ἱερῶν Μοναχικῶν Ἀρετῶν, ἥτοι τῆς ὑπακοῆς, τῆς παρθενίας καὶ τῆς ἀκτημοσύνης καὶ ἐν γένει τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῆς μοναχικῆς πολιτείας κατὰ τὸ ὑπόδειγμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἄρθρον 3

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπόλιν Μεσσηνίας, τελεῖ ὑπὸ τὴν Κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι τὸ ὄρατὸν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ κεῖται εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ. Εἰς τὸν Ἐπίσκοπον ἡ Ἀδελφότης ὀφείλει ὑπακοὴν καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδίδῃ τὴν πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμὴν καὶ τὸν προσήκοντα σεβασμὸν. Ὁ Ἐπίσκο-

πος ἔχει καὶ ἀσκεῖ συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐξῆς Κανονικὰ Δικαιώματα καὶ τὰς κατωτέρω δικαιοδοσίας:

1. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως τῇ κανονικῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξει.

2. Ἐγκαθιδρύει δι' εἰδικῆς τελετῆς-χειροθεσίας τὸν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλεγέντα Ἠγούμενον.

3. Παρέχει τὴν εὐλογίαὶν αὐτοῦ διὰ τὴν κουρὰν τῶν δοκίμων, ὡς Μοναχῶν, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

4. Τελεῖ τὰς χειροτονίας τῶν Κληρικῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῇ προτάσει τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, ἐφ' ὅσον τὴν ἀποδέχεται.

5. Ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν, πατρικὴν καὶ προστατευτικὴν, ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ παρακολουθεῖ τὴν ὁμαλὴν κατὰ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας λειτουργίαν αὐτῆς.

6. Ἔχει τὴν κανονικὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἀσκεῖ τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον κατὰ παντὸς παρεκτρεπομένου Ἱερομονάχου ἢ Μοναχοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, φροντίζων διὰ τὴν ἄμεμπτον διαγωγὴν τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβιούντων.

7. Ἀσκεῖ τὸν ἔλεγχον τῆς νομιμότητος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 39 παρ. 6 τοῦ Νόμου 590/1977.

8. Χορηγεῖ ἐγγράφους ἀδείας διὰ τὰς ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀπουσίας τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, καθὼς καὶ οἰασδήποτε ἀδείας διαρκείας πέραν τοῦ μηνός.

9. Λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, τῇ συνδρομῇ καὶ τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν, προκειμένου νὰ διαφυλάξη τὴν Ἱερότητα τῶν χώρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ παντὸς μοναστηριακοῦ καθιδρύματός της, ἀπὸ τυχὸν ἀνευλαβεῖς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἀπογορεύσῃ τόσον ἐντὸς τῶν χώρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὅσον καὶ πηλοσίων αὐτῆς.

10. Θεωρεῖ τὰ τηρούμενα παρὰ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου βιβλία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

11. Ἐγκρίνει τὰς τροποποιήσεις τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

12. Ἐγκρίνει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου διὰ τὴν μετάπεψιν Ἀδελφοῦ τινὸς εἰς ἑτέραν Ἱερὰν Μονὴν καὶ διὰ τὴν ἐγκαταβίωσιν Ἀδελφοῦ ἐτέρας Μονῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ἄρθρον 4

Ἔργα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

1. Ὁ Ἠγούμενος.
2. Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον.
3. Ἡ σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ἄρθρον 5

Ὁ Ἠγούμενος

Ὁ Ἠγούμενος, ὡς ποιμὴν καὶ κεφαλὴ τῆς Ἀδελφότητος, ὀφείλει νὰ εἶναι ἐκφραστὴς τοῦ Ὁρθοδόξου ἠθους καὶ δόγματος, τηρητῆς ἀπαρέγκλιτος τῶν μοναχικῶν θεσμῶν καὶ τῶν παραδόσεων, νὰ συγκεντρῶνῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας, τῆς διακρίσεως καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, προκειμένου νὰ διακονῇ καὶ ἐν αὐτοθυσίᾳ νὰ ἐργάζηται τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν, «τύπος καὶ ὑπογραμμὸς γινόμενος ἐν πᾶσι», κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον.

I. Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσία τοῦ Ἠγουμένου

1. Ὁ Ἠγούμενος ὡς πνευματικὸς πατήρ, μεριμνᾷ ἀγρύπνως διὰ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν τῆς ἀδελφότητος, παραινεῖ, καθοδηγεῖ, συμβουλεύει, προλαμβάνει ἔκτροπὴν καὶ ἐλέγχει πᾶσαν παράβασιν, συμπάσχων ἐν ἀγάπῃ καὶ συγκαίρων μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, μετερχόμενος πᾶν μέσον συντεῖνον εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τῶν ἀδελφῶν.

2. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις.

3. Συγκαλεῖ τὴν Ἀδελφότητα εἰς Σύναξιν εἰς τακτὰ χρονικὰ διαστήματα πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομίαν.

4. Προϊσταται τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.

5. Προϊσταται τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ πρωτοστατεῖ. Ἐν ταῖς ἐπισήμοις ἡμέραις καὶ ἑορταῖς φέρει ἐν τῷ Ναῷ καὶ ἐν τῇ Τραπεζῇ Ἠγουμενικὸν Μανδύαν καὶ Ράβδον (πατερίσαν).

6. Παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κατὰ καιροὺς τιθεμένου προγράμμα-

τος Ἀκοιλουθίων και ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κατὰ τὸν λειτουργικὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ.

7. Κατανέμει, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τὰ κατ' ἔτος διακονήματα τῶν ἀδελφῶν, ἐν ἀγάπῃ, καὶ διακρίσει πρὸς αὐτούς, ἀποσκοπῶν εἰς τὸ ψυχικὸν συμφέρον, τὴν εὐταξίαν καὶ ἰσορροπίαν τοῦ Κοινοβίου. Ἐπίσης, ὀρίζει, πάλιν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τὸ διαιτολόγιον τῆς Μονῆς.

8. Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν δοκίμων, τὴν κουρὰν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο καὶ τὴν χειροτονίαν τῶν καταληθῶν ἀδελφῶν.

9. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς, Δημοτικῆς καὶ Κοινωνικῆς Ἀρχῆς, παντὸς Δικαστηρίου, Ὁργανισμοῦ (Ο.Τ.Ε., Δ.Ε.Η., Ι.Κ.Α., Ο.Γ.Α., κ.λ.π.), Τραπεζῶν, Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου Ὁργανισμοῦ ἢ Ἰδρύματος. Κωλυόμενος δὲ δι' οἰονδήποτε λόγον, ἀναπηροῦται ὑπ' ἀδελφοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τῆς ἀναπηρώσεως ταύτης ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου. Δι' εἰδικὴν περίπτωσιν ἢ καὶ κατηγορίαν ὑποθέσεων δύναται, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, νὰ ἀνατεθῇ ἢ ὡς ἄνω ἐκπροσώπησις, εἰς Νομικὸν Σύμβουλον (Δικηγόρον).

10. Ὑπογράφει πάντα τὰ ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.

11. Ἀποσφραγίζει ἅπασαν τὴν ἀλληλογραφίαν.

12. Χορηγεῖ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἄδειαν ἀπουσίας καὶ ἐξόδου, ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἕως δέκα ἡμερῶν. Ἡ παροχὴ ἀδείας γιὰ παραμονὴν ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως χορηγεῖται μόνον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.

13. Ὁ Ἡγούμενος καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἐὰν ἐν τῇ Μονῇ ἐγκαταβιοῦν τουλάχιστον πέντε (5) ἀδελφοί, ἄλλῳ διαδιόρισμοῦ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου κατὰ τὰ ὀριζόμενα διαδι τοῦ Ν. 590/1977 ἀρ. 39 παρ. 5. Ὁ διορισμὸς οὗτος ἰσχύει καθ' ὅσον χρόνον οἱ ἐγκαταβιοῦντες μοναχοὶ εἶναι λιγότεροι τῶν πέντε (5). Συμπληρουμένου τοῦ ὡς ἄνω ἀριθμοῦ ἐγκαταβιοῦντων (τῶν πέντε δηλαδὴ ἀδελφῶν), γίνεται ἐκλογὴ.

II. Ἐκλογὴ Ἡγούμενου

1. Μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως τοῦ Ἡγούμενου, ὡς ἀναπηρωτῆς ἀναλαμβάνει ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως

ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἔχων τὰ πρεσβεῖα.

2. Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται τὸ ἀργότερον δεκαπέντε (15) ἡμέρας μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως καὶ προαναγγέλλεται ἐξ (6) ἡμέρας ἐνωρίτερον ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς. Περὶ τῆς ἡμέρας τῆς Ἐκλογῆς ἐνημερώνεται ἐγγράφως ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὁ οἰκείος Μητροπολίτης, ὅστις ἐπίσης ἐγγράφως παρέχει τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ.

3. Τὰ τῆς προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν ἐκτελεῖ ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ ἀναπηρωτοῦ καὶ δύο ἀδελφῶν, τοῦ ἀρχαιότερου καὶ τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκτελεῖ χρέη γραμματέως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

4. Τῆς ἐκλογῆς προηγεῖται τριήμερος νηστεία.

5. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαντες οἱ ἔχοντες μοναχικὴν κουρὰν, ἢ ὁποῖα ἐτελέσθη ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καὶ μονίμως ἐγκαταβιοῦντες εἰς αὐτὴν πλεον τῆς πενταετίας.

6. Ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος συνεργομένη πρὸς ἀνάδειξιν Ἡγούμενου, εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 4/5 τῶν μελῶν. Μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς ἀπαρτίας αὐτῆς, ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται μετὰ τριήμερον, παρόντων τοῦ ἡμίσεος σὺν ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν.

7. Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται, μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Καθολικῷ, ὁπότε κλείονται αἱ θύραι τοῦ Ναοῦ καὶ ἐλέγχεται ἡ ἀπαρτία.

8. Ἐκαστος ψηφοφόρος ἀδελφὸς λαμβάνει ἐσφραγισμένον ψηφοδέλτιον (λευκόν), εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀναγράψῃ τὸ ὄνομα ἐνὸς μόνον ἐκ τῶν ἐκλογίμων καὶ ρίπτει τὸ ψηφοδέλτιον ἐντὸς ἐσφραγισμένης ψηφοδόχου. Ἐπειτα ὑπογράφει εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον τῶν ἐκλογέων. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας ἀποσφραγίζεται ἡ ψηφοδόχος καὶ καταμετροῦνται αἱ ψῆφοι ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος.

9. Θεωροῦνται ἄκυρα τὰ ψηφοδέλτια, ἐὰν ἐπ' αὐτῶν ἀναγράφωνται πλεῖονα τοῦ ἐνὸς ὀνόματα ἢ ἄλλῳ τὴν πλὴν τοῦ ἐνὸς ὀνόματος.

10. Ὁ λαβὼν τὰ 2/3 τῶν ψήφων ἐκλέγεται Ἡγούμενος. Ἐὰν ἄλλῳ, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ψηφοφορία καὶ ἐκλέγεται ὁ λαβὼν τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν (ἡμισυ σὺν ἓνα). Ἐὰν καὶ πάλιν δὲν ἐκλεθῇ Ἡγούμενος, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ψηφοφορία μετὰ τῶν δύο πλειοψη-

φισάντων ἀδελφῶν καὶ ἐκλέγεται ὁ λαβὼν τὸ ἥμισυ σὺν ἓνα τῶν ψήφων. Ἐπὶ ἰσοψηφίας, ἐὰν μὲν ἀμφοτέροισι εἶναι Κληρικοὶ ἢ Μοναχοί, ἐκλέγεται ὁ ἀρχαιότερος, ἐὰν δὲ ὁ εἷς εἶναι Κληρικός καὶ ὁ ἕτερος Μοναχός, τότε ἐκλέγεται ὁ Κληρικός. Εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀμφοτέροι ἐχειροτονήθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἡ ἐκλογή γίνεται διὰ κλήρου ἐπιστατοῦντος τοῦ Ἐπισκόπου.

11. Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται ἐντὸς τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ γίνονται δεκταὶ ἐὰν συγκεντρώσουν τὴν πλειοψηφίαν τῶν 2/3 τῶν παρόντων ἀδελφῶν. Ἐὰν ἀκυρωθῇ ἡ ἐκλογή διεξάγεται εὐθὺς νέα ψηφοφορία, κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

12. Τὴν ἐκλογὴν ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσσις ἐν τῷ Καθολικῷ, μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἐκλεγείς Ἠγούμενος ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων του.

13. Περαιτωθεῖσος τῆς ἐκλογῆς συντάσσεται πρακτικόν, ὅπερ ὑπογράφεται παρὰ πάντων τῶν ψηφισάντων ἀδελφῶν καὶ ὑποβάλλεται ἐντὸς τριημέρου εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ὅστις ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ὀρίζει τὴν ἡμέραν ἐγκαταστάσεως (ἐνθρονίσεως) τοῦ Ἠγουμένου, καθ' ἣν ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης δίδει τῷ Ἠγουμένῳ τὰ διακριτικὰ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ ἥτοι, τὴν Ἠγουμενικὴν Ράβδον καὶ τὸν Ἠγουμενικὸν Μανδύαν.

14. Ὁ ἐκλεγείς Ἠγούμενος, ἐφ' ὅσον τυγχάνη Κληρικός (Πρεσβύτερος), ἢ μετὰ τὴν ἐκλογὴν του χειροτονηθῇ Πρεσβύτερος, εἶναι ἰσόβιος. Ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ χειροτονία του εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πρεσβυτέρου, ὁ ἐκλεγείς Ἠγούμενος (Διάκονος ἢ Μοναχός) θεωρεῖται προσωρινὸς μέχρι τῆς ἀναδείξεως Ἠγουμένου, ἐκ τῶν Ἱερομονάχων τῆς Ἀδελφότητος, ὅστις καθίσταται ἰσόβιος.

III. Χηρεία θέσεως Ἠγουμένου

Ἡ θέσις τοῦ Ἠγουμένου χηρεύει:

- Ἐνεκα θανάτου.
- Ἐνεκα παραιτήσεως, ἡ ὁποία γίνεται δεκτὴ διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 τῆς Ἀδελφότητος.
- Ἐνεκα παύσεως ὡς ἀκολουθῶν:

Ἐὰν συμβῇ ὁ Ἠγούμενος νὰ παραχαράτῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου ἢ νὰ ἀθετῇ τινὰς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, δὲν θὰ ἐξανίστανται πάντες οἱ ἀδελφοί, ἀλλ' οἱ πρε-

σβύτεροι τῆ τάξει θὰ ὑπενθυμίζουσιν εἰς αὐτὸν ἠπίως καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ τὰ σφάλματά του καὶ θὰ ὑποβοηθοῦν αὐτὸν εἰς διόρθωσιν οὐκ ἄπαξ ἀλλὰ πολλήκις. Ἐὰν ὁ Ἠγούμενος ἐμμένῃ εἰς τὸ σφάλμα, τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον θὰ ἀπευθύνῃ εἰς αὐτὸν γραπτὴν σύστασιν. Ἐὰν ἐν τέλει ἡ κατάστασις παραμένῃ ἡ ἴδια, ἐφαρμόζονται τὰ ὑπὸ τοῦ ΚΧ 39 § προβλεπόμενα, περὶ ἀσκήσεως κανονικῶν ἀνακρίσεων ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου.

Ὁ Ἠγούμενος ὁμοίως, παύεται καὶ εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποῖαν περιπέσῃ εἰς ἀσθένειαν μὴ ἐπιτρέπουσαν εἰς αὐτὸν τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων του, πιστοποιουμένην ἰατρικῶς καὶ προβλεπομένην ἀνίατον, ἢ εἰς περίπτωσιν ἀμετακλήτου καταδίκης ὑπὸ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου.

Ἄρθρον 6

Ἠγουμενοσυμβούλιον

I. Συγκρότησις Ἠγουμενοσυμβουλίου

α) Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον εἶναι τριμελές (3) (ὁ Ἠγούμενος καὶ δύο Σύμβουλοι), ὅταν ἡ Ἀδελφότης ἀριθμῇ μέχρι δεκαπέντε (15) ἀδελφοὺς καὶ πενταμελές (5) ὅταν ἡ Ἀδελφότης ἀριθμῇ ἄνω τῶν (15) μελῶν (ὁ Ἠγούμενος καὶ τέσσερις Σύμβουλοι).

β) Τὰ μέλη του ἐκλέγονται ἀνὰ τετραετίαν καὶ εἶναι ἐπανεκλέξιμα.

γ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐπὶ πνευματικῶν θεμάτων χωρεῖ ἀρνησικυρία τοῦ Ἠγουμένου.

δ) Συνεδριάζει ἄπαξ τοῦ μηνὸς καὶ ἐκτάκτως ὡσάκις ἂν ἤθελε χρειασθῇ.

ε) Ἡ ἀντικατάστασις μέλους, λόγῳ θανάτου, ἢ δι' οἰονδήποτε ἄλλιον λόγον γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος.

II. Καθήκοντα Ἠγουμενοσυμβουλίου

α) Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον διοικεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν αὐτῆς, καὶ προβαίνει εἰς πᾶσαν ἐπὶ μέρος πρᾶξιν διαχειρίσεως καὶ πᾶσαν νομικὴν ἐνέργειαν καὶ δικαιοπραξίαν. Εἰδικώτερον δὲ καὶ ἐνδεικτικῶς τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον, ἐκτὸς ἄλλων, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς καὶ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις ἀκινήτων οἰασδήποτε ἀξίας, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων,

καὶ ἐν γένει φροντίζει διὰ πᾶν ἕτερον θέμα μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ, τηροῦν τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας, τὰς Μοναχικὰς Παραδόσεις, τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας.

β) Ἐξουσιοδοτεῖ τὸν Ἠγούμενον ἢ ἀδελφόν τινα τῆς Μονῆς ἢ τὸν Νομικὸν Σύμβουλον αὐτῆς διὰ τὴν παράστασιν καὶ ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐνώπιον πάσης ἐκκλησιαστικῆς, πολιτικῆς, δικαστικῆς ἢ ἄλλης Ἀρχῆς. Αἱ πράξεις τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἐγκρίνονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

γ) Ἐπιστατεῖ τῶν ἀρμοδίων διακονητῶν διὰ τὴν ἀσφαλῆ διαφύλαξιν τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τῶν Ἀγίων Λειψάνων, τῶν Ἱερῶν Σκευῶν καὶ ἐν γένει πολιτῶν ἀντικειμένων καὶ κειμηλίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

δ) Ἀποφαίνεται ἐπὶ παντὸς σοβαροῦ θέματος ἀφορῶντος εἰς τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῆς ἀποφάσεως καταχωρουμένης εἰς τὸ τηρούμενον βιβλίον πρακτικῶν τῶν συνεδρίων αὐτοῦ. Τὰ πρακτικὰ ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου καὶ τῶν Ἠγουμενοσυμβούλων. Εἰς τὰ πρακτικὰ καταγράφονται καὶ αἱ ἀντιρρήσεις ἢ τυχὸν αἱ ἐπιφυλάξεις. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως ὑπογραφῆς τῶν πρακτικῶν ὑφ' ἐνὸς τῶν Ἠγουμενοσυμβούλων, παρὰ τὴν σημείωσιν τῆς ἀντιρρήσεως αὐτοῦ, ἢ σχετικὴ ἀπόφασις τῆς πλειοψηφίας εἶναι ἰσχυρὰ καὶ νόμιμος.

ε) Ἀποφασίζει περὶ προσλήψεως δοκίμων τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἠγουμένου καὶ προβαίνει εἰς τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν εἰς τὸ δοκιμολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐπίσης ἀποφασίζει περὶ τῆς κουρᾶς τῶν δοκίμων εἰς Μοναχοὺς τῇ προτάσει τοῦ Ἠγουμένου.

στ) Συντάσσει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν (κατὰ μῆνα Νοέμβριον ἐκάστου ἔτους) καὶ ὑποβάλλει αὐτὸν εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην πρὸς ἔγκρισιν.

ζ) Ἐγκρίνει τὰς δαπάνας ἐντὸς τῶν δυνατοτήτων τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ συντάσσει τὸν ὡσαύτως ἐτήσιον Ἀπολογισμόν.

η) Ἀποφαίνεται περὶ τῆς μεταβολῆς τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

θ) Τηρεῖ μερίμνη του ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τὰ κάτωθι βιβλία: 1) Βιβλίον Πρακτικῶν Ἠγουμενοσυμβουλίου, 2) Βιβλίον Πρακτικῶν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, 3) Πρωτόκολλον, 4) Μοναχολόγιον, 5) Δοκιμολόγιον, 6) Κτηματολόγιον (Βιβλίον ἀκινήτου περιουσίας τῆς Μονῆς), 7) Βιβλίον κινήτου περιουσίας τῆς Ἱερᾶς

Μονῆς, 8) Βιβλίον Ἱερῶν Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ Πολυτίμων Ἀντικειμένων, 9) Βιβλίον Ταμείου, 10) Καθολικὸν Ἑσόδων καὶ Ἐξόδων.

III. Ἐκλογὴ Ἠγουμενοσυμβουλίου

α) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ λήξις τῆς θητείας τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου θὰ συμπέσῃ μὲ τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως τοῦ Ἠγουμένου, τότε παρατείνεται ἡ θητεία του μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέου Ἠγουμένου.

β) Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους, καθ' ὃ λήγει ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ προηγουμένου Ἠγουμενοσυμβουλίου. Εἰς τὸ ψηφοδέλτιον ἀναγράφονται τόσα ὀνόματα, ὅσα καὶ τὰ ἐκλεγόμενα μέλη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου (ἦτοι διὰ τριμελῆς Ἠγουμενοσυμβούλιον ἀναγράφονται δυὸ ὀνόματα καὶ διὰ πενταμελῆς τέσσαρα). Ἄλλως τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον.

γ) Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας τηροῦνται τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἠγουμένου ὀριζόμενα.

δ) Ἡ ἔγκρισις τοῦ Μητροπολίτου, εἰς ὃν ἐντὸς πέντε (5) ἡμερῶν ἀνακοινοῦνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκλογῆς, παρέχεται ἐγγράφως.

ε) Τὰ τῆς διεξαγωγῆς ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἠγουμένου καὶ δύο ἀδελφῶν, τοῦ ἀρχαιότερου καὶ τοῦ νεωτέρου τῇ τάξει.

στ) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαντες οἱ μονίμως ἐγκαταβιοῦντες εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐπὶ πενταετίαν καὶ πλέον ἀδελφοί.

ζ) Οἱ δύο πρῶτοι ἐπιλαχόντες ἐκλέγονται ὡς ἀναπληρωματικὰ μέλη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ μὲ τὴν αὐτὴν διάρκειαν θητείας.

η) Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ διαδικαστικὰ θέματα (δικαίωμα ψήφου, ἐνστάσεις, πρακτικὰ κ.λ.π.) ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν τὰ προβλεπόμενα εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἠγουμένου.

θ) Διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Πρακτικοῦ τελειοῦται μὲν καὶ ὀλοκληροῦται ἡ διαδικασία ἐκλογῆς Ἠγουμενοσυμβουλίου, τὰ μέλη ὁμως αὐτοῦ δὲν ἀναλαμβάνουσι πάραυτα καθήκοντα, ἀλλὰ μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας τοῦ προηγουμένου Ἠγουμενοσυμβουλίου, ἦτοι τῇ 1ῃ τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου.

ι) Ἄμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του, τὸ νέον Ἠγουμενοσυμβούλιον, συνεχόμενον εἰς πρώτην συνεδρίαν, ὀρίζει ἐκ τῶν μελῶν του (ἐκτὸς τοῦ Ἠγουμένου), ἐν ὡς Γραμματέα καὶ ἐν ὡς Ταμίαν. Ὅσακίς κρί-

νεται ἀναγκαῖον, τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον δι' ἀποφάσεώς του, ὀρίζει βοηθὸν γραμματέως, ἀδελφὸν τινα ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ὅστις συμμετέχει τῶν συνεδριῶν ἄνευ ψήφου.

IV. Κένωσις θέσεως Ἠγουμενοσυμβουλίου

α) Ἐνεκα θανάτου ἢ παραιτήσεως

β) Ἐνεκα παύσεως, λόγῳ ἀδικαιολογητοῦ ἀπουσίας ἐπὶ τριῶν συνεχῶν συνεδριῶν ἢ δημιουργίας προβλημάτων, ἅτινα παρακωλύουν τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, καὶ ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

γ) Παραιτηθὲν ἢ παυθὲν μέλος τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου δύναται νὰ ἐπανεκλεγῆ, ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι οἱ ὀδηγήσαντες εἰς τὴν παραίτησιν ἢ παύσιν αὐτοῦ.

V. Καθήκοντα Γραμματέως

α) Ὁ Γραμματεὺς διεξάγει τὴν πάσης φύσεως ἀλληλογραφίαν καὶ συντάσσει τὰ πρακτικὰ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

β) Τηρεῖ ἅπαντα τὰ βιβλία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, πλὴν: α) τοῦ βιβλίου Ταμείου, β) Κτηματολογίου, γ) Βιβλίου κινήτης περιουσίας, δ) τοῦ Καθολικοῦ Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων καὶ ε) τοῦ Κτηματολογίου, τὰ ὁποῖα τηροῦνται ὑπὸ τοῦ Ταμίου.

Ἄρθρον 7

Τὸ Σῶμα τῆς Ἀδελφότητος

α) Ἡ Ἀδελφότης συγκροτεῖται ἐξ ἀπάντων τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Μοναχολόγιον καὶ ἐγκαταβιούντων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἀδελφῶν.

β) Ἡ Ἀδελφότης συγκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, τακτικῶς μὲν δις τοῦ ἔτους, ἤτοι: 1) Κατὰ μῆνα Ἰανουάριον πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ τῆς ἐν γένει πορείας τῆς Μονῆς, 2) Κατὰ μῆνα Αὐγούστον, πρὸς ἀνάθεσιν διακονημάτων διὰ τὸ νέον ἐκκλησιαστικὸν ἔτος, ἐκτάκτως δέ, ὡσάκις ἂν ἠθελεν ἀπαιτηθῆ, ἤτοι: 3) πρὸς ἀντιμετώπισιν ἰσίων σοβαρῶν θεμάτων τῆς Μονῆς, ὡς ἡ ἐκλογὴ Ἠγουμένου καὶ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ ἡ τροποποίησις τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, καὶ 4) πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος δι' ἑκτακτα σημαντικὰ γεγονότα, θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικά.

γ) Διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἀδελφότητος, ὁ Ἠγούμενος ὑποχρεοῦται, πρὸ δέκα ἡμερῶν, νὰ ἀπευθύνῃ

πρόσκλησιν εἰς τὰ μέλη τὰ δικαιούμενα συμμετοχῆς, εἰς ἣν δέον ὅπως ἀναγράφηται ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς συνάξεως καθὼς καὶ τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα.

δ) Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ὅταν εἶναι παρόντες τουλάχιστον τὸ ἡμισυ σὺν ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ θέματος τὸ ὁποῖον ἀποφασίζεται μὲ ἐιδικὴν ἀπαρτίαν καὶ πλειοψηφίαν τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος (ὡς ἴ.χ. ἡ ἐκλογὴ Ἠγουμένου).

ε) Τὰ θέματα πρὸς συζήτησιν καὶ ψήφισιν εἰσηγεῖται ὁ Ἠγούμενος ἢ ὁ ἀναπληρῶν αὐτὸν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

στ) Αἱ συνθήεις ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

ζ) Ἡ διατύπωσις τῆς γνώμης εἰς τὴν Ἱερὰν Σύναξιν γίνεται κατὰ τὴν κατιοῦσαν τῶν βαθμῶν ἢ πρεσβείων, ἐνῶ ἡ ψηφοφορία κατὰ τὴν ἀνιοῦσαν.

η) Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ὅπως καὶ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐκτελεσταί. Οἱ μὴ ἐκτελοῦντες ἀπόφασιν τινὰ τῶν δύο Σωμάτων, τιμωροῦνται μὲ ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

θ) Τῆς συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ἀποκλείονται οἱ δεχθέντες μίαν τῶν ποινῶν τῶν διατάξεων Β5 ΚΑΙ Β6 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἄρθρον 8

Ἐνταξίς εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀδελφότητος

α) Ἡ συγκαταρτίθμισις τῶν προσερχομένων μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς γίνεται κατόπιν προσεκτικῆς δοκιμασίας.

β) Ὡς κατώτατον ὄριον εἰσόδου ὀρίζεται τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἢ καὶ μικροτέρας ἡλικίας ἂν ὑπάρχη συγκατάθεσις γονέων.

γ) Ὡς δόκιμος γίνεται δεκτὸς εἰς τὴν Ἀδελφότητα ἠλικὸς διακρινόμενος δι' εὐσέβειαν, ἔχων σώας τὰς φρένας καὶ μὴ πάσχων ἐκ σωματικοῦ νοσήματος ἐμποδίζοντος τὴν αὐτοεξυπηρέτησιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐν γένει παρουσίαν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

δ) Ἡ διάρκεια δοκιμασίας διαρκεῖ τρία ἔτη, δυναμένη νὰ συντηθῆ ἢ νὰ αὐξηθῆ ἀναλόγως τῆς πνευματικῆς ὠριμότητος καὶ τῆς προσαρμοστικότητος τοῦ δοκιμαζομένου πρὸς τὰ μοναχικὰ θέσμια ἢ ἐξ ἄλλων σοβαρῶν καὶ ἐκτάκτων περιστάσεων.

ε) Μεταξύ τῶν ἀδελφῶν ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἱεραρχία: Προηγούνται οἱ ἔχοντες τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἱερωσύνης καὶ μεταξύ Μοναχῶν οἱ ἔχοντες τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς.

στ) Οἱ δόκιμοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας των προσφέρουσι διάφορα διακονήματα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, συμφώνως πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἱγουμενοῦ. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ ἀπουσιάσουν ἐκ τῆς Μονῆς ἄνευ εὐλογίας τοῦ Ἱγουμενοῦ.

ζ) Πρὸ τῆς κουρᾶς ὑπενθυμίζεται εἰς τοὺς ὑποψηφίους Μοναχοὺς, ὅτι δύναται νὰ διαθέσουν κατὰ βούλησιν τὴν ἀτομικὴν ἐκ κληρονομίας ἢ ἀλλῶς πῶς, κτηθεῖσαν περιουσίαν των. Μετὰ τὴν κουρὰν ἡ τυχὸν περιουσία των θὰ ἀνήκη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας νόμους. Ἡ τοιαύτη ὑπενθύμισις γίνεται ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, ἐν μῆνα τουλήχιστον πρὸ τῆς κουρᾶς τοῦ δοκίμου δι' ἐγγράφου, καταχωριζομένου ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ, συμφώνως τῷ ἀρ. 11 παρ. γ', Κανον. 39/1972.

η) Ἡ εἰσδοκὴ οἰουδήποτε προσώπου καὶ ἐγγραφὴ αὐτοῦ μεταξύ τῶν δοκίμων θὰ γίνεται κατόπιν ὑποβολῆς ἐγγράφου αἰτήσεως αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναφέρεται ρητῶς, ὅτι ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως προτίθεται νὰ καταταγῇ εἰς τὴν Μοναστικὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὅτι ἀποδέχεται τὸν Ἑσωτερικὸν Κανονισμὸν αὐτῆς.

θ) Ἀδελφὸς μὴ ἐγκαταβίων εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν καὶ μὴ προσφέρων οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν εἰς αὐτήν, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὑποψηφιότητος διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἱγουμενοῦ ἢ Ἱγουμενοσυμβούλου, οὔτε δικαίωμα ψήφου.

ι) Ἡ εἰσδοκὴ ξενοκούρου εἰς τὴν Ἀδελφότητα δὲν ἐπιτρέπεται. Ἐφ' ὅσον ὅμως δι' εἰδικοὺς λόγους θεωρήσῃ τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ τοιαύτη εἰσδοκὴ, δεόν ὅπως ἐξετασθῇ τὸ θέμα μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ συνέσεως, ἵνα μὴ ἡ τοιαύτη πρόσληψις ἐπιφέρῃ προβλήματα εἰς τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῆς εἰσδοκῆς πάντως ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 9

Πνευματικὰ καθήκοντα ἀδελφῶν

α) Εἰς τὰς μεταξύ των σχέσεις οἱ ἀδελφοὶ τηροῦν μετὰ σχολαστικότητος τὴν ἱεραρχίαν. Οἱ νεώτεροι τῇ τάξει σέβονται τοὺς ἀρχαιότερους, οἱ δὲ ἀρχαιότεροι τῇ τάξει ἀγαποῦν καὶ συμπαρίστανται θετικῶς εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν νεωτέρων.

β) Ὁ ἀδελφὸς ὀφείλει πρωτίστως ἐκτὸς μόνον περιπτώσεως ἀσθενείας νὰ συμμετέχη εἰς πάσας τὰς ἀκολουθίας καὶ νὰ φροντίζῃ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν νὰ κατανοῇ τὰ νοήματα τῶν ψαλλομένων καὶ ἀναγιγνωσκομένων, διότι οὕτω θὰ δυνθῆ, διὰ τῆς πολυχρονίου ἐντρυφήσεώς του εἰς αὐτά, ν' ἀποκτήσῃ «νοῦν Χριστοῦ».

γ) Ἐκαστος ἀδελφὸς ἐκτελεῖ καθημερινῶς τὸν ἀτομικὸν του κανόνα, τὸν ὁποῖον τοῦ καθορίζει ὁ Ἱγούμενος μετὰ γνώμονα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν διάκρισιν, ἀποβλέπων εἰς τὸ πνευματικὸν συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ.

δ) Μία ἐκ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς μοναχικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀκτημοσύνη. Κατὰ συνέπειαν τὸ κεληλίον, τὸ ἔνδυμα, τὰ ὑποδήματα καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀτομικὰ εἶδη τοῦ μοναχοῦ δὲν εἶναι ἰδικά του, ἀλλὰ τοῦ παραχωροῦνται ἀπὸ τὴν Μονήν διὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Διὰ τοῦτο τὰ χρησιμοποιεῖ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς.

ε) Οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς δεόν ὅπως ὑπακούουν εἰς τὰς ἐν ἀγάπῃ ἐντολὰς τοῦ Ἱγουμενοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἀναφέρουν λεπτομερῶς καὶ ἐπακριβῶς πάντα τὰ κρύφια τοῦ νοὸς καὶ τῆς καρδίας των διὰ τῆς παραδεδομένης μοναχικῆς ἐξαγορεύσεως. Ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ μόνον θὰ ἐξομολογοῦνται μυστηριακῶς, διότι ὁ Ἱγούμενος εἶναι ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ συμπάσης τῆς Ἀδελφότητος κατὰ τε τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας.

στ) Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη τῆς ὑπακοῆς καὶ ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ πρὸς τὸν Γέροντα ἀποτελεῖ τὴν φυσικωτάτην ἀπόρροιαν τοῦ πνευματικοῦ καὶ αἰώνιου δεσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνώνει τὰς δύο ψυχάς. «Ὁ γὰρ καθηγούμενος», τονίζει ὁ Μ. Βασίλειος, «οὐδὲν ἕτερον ἐστὶν ἢ ὁ τοῦ Σωτῆρος ἐπέχων πρόσωπον καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γενόμενος». Μεταξὺ δὲ Γέροντος καὶ ὑποτακτικοῦ συνάπτεται «σύμβασις πνευματικῆς συμβιώσεως τῆς ἀλητου καὶ αἰώνιον τὴν συνάφειαν κεκτημένης». Διὰ τοῦτο, συμπληρώνει, ὅτι «ὁ ἅπαξ εἰς σύνδεσμον καὶ συνάφειαν ἐλθὼν πνευματικῆς Ἀδελφότητος οὐχ οἷος τ' ἂν ἦ ἀποκόπτεσθαι καὶ χωρίζεσθαι τούτων, οἷς συνηρμόσθη» ἐφ' ὅσον «ὁ πνευματικῆ κοινωνίᾳ συναρμοσθεῖς, ὑπ' αὐτῷ μάρτυρι καὶ μεσίτῃ τῷ Πνεύματι, ὑπόδικος ἐπὶ τῷ χωρισμῷ γίνεται» (Ἀσκητ. Διατάξεις κα', κβ').

ἄρθρον 10
Διακονήματα

α) Πάντες οἱ Ἀδελφοὶ ὀφείλουσι νὰ ἐργάζωνται, ἕκαστος κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἐκτελοῦντες μετὰ ζήλου, ἐπιμελείας καὶ ἀπροφασίστως, πᾶσαν ἀνατιθεμένην αὐτοῖς ἐργασίαν μετὰ τὴν σκέψιν ὅτι ἅπασαι αἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἐργασίαι ἀποτελοῦσι προσφορὰν πρὸς τὸν Θεόν.

β) Τὰ κύρια διακονήματα εἶναι τοῦ Γραμματέως, τοῦ Ταμίου, τοῦ Ἀρχοντάρη, τοῦ Οἰκονόμου, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ, τοῦ Μαγείρου, τοῦ Τραπεζάρη, τοῦ Κηπουροῦ κ.λ.π.

γ) Ὁ οἰκονόμος οὐδὲν ἐνεργεῖ ἄνευ ἐντολῆς τοῦ Ἡγουμένου καὶ ὑποχρεοῦται νὰ εἶναι πάντοτε ἔτοιμος, «ἵν' ἀποδώσῃ λόγον περὶ τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ».

δ) Ἄρνησις ἀναλήψεως διακονήματος, θεωρεῖται ἀπόρριψις τῆς μακαρίας ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως καὶ τιμωρεῖται πειθαρχικῶς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε) Τὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν διακονημάτων ἀσκεῖ ὁ Ἡγούμενος ἢ τὸ ἐντεταλημένον ὑπ' αὐτοῦ μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

στ) Περὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν διακονημάτων ὄρα ἄρθρον 5, I, 7 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἐν ἄρθρῳ 6, II, γ διαλαμβανόμενα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ἄρθρον 11

α) Ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβίωσις τῶν Μοναχῶν διέπεται ὑπὸ ἡμερησίου προγράμματος προσευχῆς καὶ διακονίας συντασσομένου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

β) Κέντρον τῆς ζωῆς τοῦ Μοναχοῦ εἶναι ὁ Ἱερὸς Ναός, τὸ «Καθολικόν». Ἀκολουθεῖται λειτουργικὸν πρόγραμμα, ἐμπνεόμενον ἀπὸ τὸ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τηρούμενον καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν παράδοσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ) Ἡ κοινὴ προσευχὴ εἶναι δι' ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς ὑποχρεωτική, ἢ δὲ προσέλευσις τῶν εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς, πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆται ἀμέσως μετὰ τὴν διὰ τοῦ κώδωνος, πρόσκλησιν. Ἡ σειρά τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἢ ὁποία τηρεῖται ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, τῇ Τραπεζῇ καὶ γενικῶς εἰς πᾶσαν περίστασιν, καθορίζεται ἱεραρχικῶς ὡς ἀκο-

λουθῶς: 1) Ὁ Ἡγούμενος. 2) Οἱ Προηγούμενοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. 3) Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀνεξαρτήτως Ἱερατικοῦ βαθμοῦ ἢ πρεσβείων κουρᾶς. 4) Μεταξὺ ὁμοβάθμων κληρικῶν προηγεῖται ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα χειροτονίας. 5) Μεταξὺ Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν, προηγοῦνται οἱ Κληρικοί. 6) Μεταξὺ Μοναχῶν προηγοῦνται οἱ Μεγαλόσχημοι καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ὑπόλοιποι κατὰ πρεσβεῖα κουρᾶς. 7) Ὁφίκρια ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς οὐδεὶς φέρει εἰμὴ μόνον ὁ Ἡγούμενος.

δ) Οἱ Μοναχοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ προσέρχωνται εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν φέροντες ἀπαραιτήτως ράσον καὶ σκοῦφον μετὰ κουκουλίου (εἰς ὅσας δὲ ἐκ τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων προβλήπει ἡ μοναχικὴ παράδοσις φέρουν καὶ τὸ μέγα σχῆμα) καὶ νὰ προσεύχωνται μετὰ κατανύξεως ἀποφεύγοντες, ὅ,τιδήποτε ἐμποδίζει τὴν περισυλλογὴν τῶν κατὰ τὴν ὥραν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν.

ἄρθρον 12

Ἱεραὶ Ἀγρυπνίαι

Ἀγρυπνίαι τελιοῦνται ὅποτε ἤθελε τοῦτο συναποφασισθῆ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ἄρθρον 13

Ἡ Τράπεζα

α) Ὁ χώρος τῆς Τραπεζῆς θεωρεῖται ἱερός, διότι ἅπαντα τὰ τοῦ Μοναχοῦ ἀποβλέπουν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν τελειώσιν του. Ἄπαντες οἱ ἀδελφοί, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων εἰδικὸν κώλυμα ἢτοι ἀσθένειαν ἢ διακονίαν ἐκτὸς Μονῆς συμμετέχουν ὑποχρεωτικῶς τῆς κοινῆς Τραπεζῆς.

β) Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τηροῦνται αὐστηρῶς ἅπασαι αἱ νηστεῖαι κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

γ) Εἰς τὴν Τράπεζαν καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν (ἐκτὸς ἑορτῶν) δὲν παρατίθεται ἔλαιον καὶ οἶνος.

δ) Ὁ ταχθεὶς Μοναχός, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Τραπεζῆς, ἀναγινώσκει ἀνάγνωσμα πρὸς πνευματικὴν ὠφέλειαν τῶν Ἀδελφῶν.

ε) Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς νὰ ἐσθίωσι ἐκτὸς τῆς κοινῆς τραπέζης ἢ εἰς τὰ

κελήλια των μόνοι ἢ μετὰ συγγενῶν των ἢ ἁλλῶν προσώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

ἄρθρον 14 Φιλοξενία

α) Τοὺς ἐπισκέπτας ὑποδέχεται κατάλληλος ἀδελφός, ὁ «Ἀρχοντάρης», μετὰ προσηνείας, συνέσεως καὶ σοβαρότητος.

β) Εἰς ἐπαφὴν καὶ συνομιλίαν μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν ἔρχεται καὶ ὁ Ἠγούμενος, ἐφ’ ὅσον ὁ ἴδιος κρίνη ἢ παρίσταται ἀνάγκη, ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ ἔχοντες εἰδικὴν εὐλογία ἀδελφοί.

γ) Ἡ διάρκεια παραμονῆς τῶν ἐπισκεπτῶν εἶναι δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ἕως 24 ὥρας κατ’ ἀνώτατον ὄριον καὶ ἐφ’ ὅσον ὑπάρχει: 1) Λόγος πνευματικὸς καὶ 2) Χῶρος φιλοξενίας. Διὰ μαγαλύτερον χρονικὸν διάστημα ἀποφασίζει ὁ Ἠγούμενος.

δ) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ παραμένει κλειστὴ κατὰ καθωρισμένας ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ὥρας καὶ ἡμέρας.

ε) Ἀπαγορεύεται ἡ διανυκτέρευσις τῶν Μοναχῶν ἐκτὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰ μὴ μόνον δι’ ἀποχρῶντας λόγους καὶ κατόπιν ἀδείας τοῦ Ἠγουμένου.

στ) Τὰ κελήλια τῶν Μοναχῶν καὶ οἱ προσωπικοὶ αὐτῶν χῶροι θὰ εἶναι ἄβητοι δι’ οἰονδήποτε πρόσωπον. Εἰς τὰ κελήλια τῶν Μοναχῶν εἰσέρχεται, ὡσάκισ θελήσῃ, διὰ σοβαρὸν λόγον, ὁ Ἠγούμενος ἢ ὡσάκισ ἂν ἤθελε τὸ ἀπαιτήσει χρεῖα τις βοηθείας Ἀδελφοῦ καὶ ἄλλοι ἢ ἄλλοι Ἀδελφοί, τῇ ἀδείᾳ πάντοτε τοῦ Ἠγουμένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Πειθαρχικὸς ἔλεγχος – ποιναι

ἄρθρον 15 Πειθαρχικὸς ἔλεγχος

α) Ἡ πειθαρχικὴ δικαιοδοσία καὶ δὴ ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἄσκησις πειθαρχικῆς διώξεως κατὰ παντὸς παρεκτροπομένου κληρικοῦ ἢ μοναχοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνήκει κατὰ πρῶτον λόγον, εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον καὶ ἀσκεῖται συμφώνως πρὸς τὰ κανονικὰ δικαιώματα αὐτοῦ κατὰ τὰ προεκτεθέντα εἰς τὸ ἄρθρον 3 παρ. στ’ τοῦ παρόντος.

β) Ἐπιφυλασσομένως κατὰ ταῦτα τῆς πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἐπισκόπου, ἀσκεῖται ἐπίσης ὁ πειθαρχικὸς ἔλεγχος εἰς περιπτώσεις κανονικῶν παραπτωμάτων τῶν ἀδελφῶν (κληρικῶν ἢ μοναχῶν) παρὰ τοῦ Ἠγουμένου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει κατὰ τοῦ παραβάτου τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα ἐπιτίμια μετὰ διακρίσεως καὶ ἀγάπης, ἀποβλήτων εἰς τὴν διορθωσιν τοῦ πταίσαντος ἀδελφοῦ.

β1) Εἰς περίπτωσιν ὑποτροπῆς ἢ βαρυτέρου τυχόν παραπτώματος, τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον ἀσκεῖ τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον.

β2) Διὰ τὰ μετὰ ταῦτα, ἐφ’ ὅσον ὑπάρξῃ συνέχεια τῶν παραπτωμάτων, ἐπιλαμβάνεται ὁ Ἐπίσκοπος.

β3) Τὰ ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου, ὡς ἔχοντος τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν, ἐπιβαλλόμενα ἐπιτίμια διακρίνονται:

A. Εἰς καθαρῶς πνευματικά, ἤτοι:

Νουθεσίαν κατ’ ἰδίαν, ἀγρυπνίαν, ξηροφαγίαν, κομβοσχοίνια, μετανοίας.

B. Εἰς Παιδαγωγικὰ τοιαῦτα:

1. Ἐπίπληξιν ἐνώπιον τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

2. Ἐπίπληξιν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

3. Ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς κοινῆς Τραπέζης.

4. Παῦσιν ἀπὸ τὸ συγκεκριμένον διακόνημα καὶ τοποθέτησιν εἰς ἄλλο διακόνημα.

5. Παῦσιν ἀπὸ τυχόν ἀξίωμα τῆς Μονῆς.

6. Προσωρινὴν ἀποβολὴν ἀπὸ τὴν Μονὴν διαρκείας μέχρι 6 μηνῶν καὶ ἐγκλεισμὸν εἰς ἐτέραν Μονήν.

Γ. Τὰ καθαρῶς πνευματικά ἐπιτίμια ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου.

Ἀπὸ τὰ λοιπὰ τὰ μὲν ὑπὸ στίχ. 1-5 ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου μετὰ συμφωνον γνώμην τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, τὸ δὲ ὑπὸ στίχ. 6 μετὰ πρότασιν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, ἐγκρινομένην ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Οἰκονομικά

ἄρθρον 16

I. Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

α) Οἱ πόροι προέρχονται:

- Ἐκ τοῦ κηροῦ τῆς Ἐκκλησίας.

- Ἐκ τοῦ ἐργοχείρου τῶν ἀδελφῶν.
- Ἐκ τῆς διαθέσεως βιβλίων τῶν ἐκδόσεων τῆς Μονῆς.
- Ἐκ πάσης φύσεως δωρεῶν.
- Ἐκ προσόδων ἐκ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τῆς Μονῆς.
- Ἐκ πάσης ἄλλης χρηστῆς καὶ νομίμου πηγῆς.

β) Πᾶν χρηματικὸν ποσόν (ἐφ' ὅσον ὑπάρχη τοιοῦτον) ὑπερβαῖνον τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐν γένει, κατατίθεται εἰς τραπεζικὸν λογαριασμὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ) Αἱ ἐκμισθώσεις τῶν ἀκινήτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς γίνονται διὰ τῆς διενεργείας πλειοδοτικῶν δημοπρασιῶν. Δύνανται ὅμως, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ δι' εἰδικοὺς λόγους, νὰ ἐκμισθώνονται δι' εἰδικῆς συμβάσεως, ἐγκρινομένης ὁπωσδήποτε ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.

δ) Αἱ εἰσπράξεις ἐνεργοῦνται διὰ διπλοτύπων Γραμματίων Εἰσπράξεως ἠριθμημένων καὶ ὑπογεγραμμένων ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε) Αἱ πληρωμαὶ ἐνεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Ταμίου κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, δι' ἐνταλμάτων πληρωμῆς, δεόντως ὑπογεγραμμένων.

στ) Τὰ Γραμμάτια εἰσπράξεως, τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς ὡς καὶ ἅπαντα τὰ τηρούμενα βιβλία τῆς Μονῆς θεωροῦνται ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ Οἰκείου Μητροπολίτου.

II. Αἱ ἐκ τῶν ἄνω πηγῶν πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, διατίθενται:

α) Διὰ πάσης φύσεως ἀνάγκην τῶν ἀδελφῶν (διατροφήν, ἐνδυμασίαν, ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν κ.τ.λ.).

β) Διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀνοικοδόμησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ) Διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν προσκυνητῶν.

δ) Διὰ τὴν ἐκδοσιν βιβλίων καὶ λοιπῶν ἐντύπων.

ε) Διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν πάντων τῶν συντελούντων εἰς τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Μονῆς.

στ) Διὰ ἐλεημοσύνην καὶ ἄλλης ἐκδηλώσεως ἀγάπης.

ζ) Διὰ τὰς πρὸς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Κανονικὰς καὶ Νομικὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Περὶ Μετοχιῶν

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ δύναται νὰ διατηρῇ Μετόχια ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Μεσσηνίας καὶ ἐκτὸς αὐτῆς τηρουμένων τῶν οἰκείων διατάξεων.

β) Ὡς Μετόχια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωροῦνται Ναοί, ἢ κτίσματα παραχωρηθέντα καθ' οἰονδήποτε νόμιμον τρόπον εἰς αὐτήν.

γ) Περὶ τῆς ἀποδοχῆς τούτων ἀποφασίζει τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διὰ πράξεώς του, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

δ) Τὰ Μετόχια τελιοῦν ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἀσκεῖ ἐπ' αὐτῶν πᾶσαν κανονικὴν, πνευματικὴν, διοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν δικαιοδοσίαν.

ε) Ἀδελφὸς ὑπηρετῶν εἰς Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συγκαταριθμεῖται εἰς τοὺς ἐγκαταβιούντας Ἀδελφούς καὶ ἰσχύουν δι' αὐτὸν πάντα τὰ ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ ὀριζόμενα.

στ) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀρίζει τὸν Μετοχειάρχον, δίδει τὴν ἄδειαν ἐγκαταστάσεώς του εἰς τὸ Μετόχιον διὰ χρονικὸν διάστημα ὀριζόμενον ὑπ' αὐτοῦ καὶ δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτὴν καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ὠρισμένου χρόνου, δι' οὓς λόγους ἤθελε κρίνῃ αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Γενικαὶ Διατάξεις

ἄρθρον 18

Σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἡ σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι κυκλικὴ φέρουσα εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς τὴν Ἱερὰν μορφήν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ὁδηγητρίας καὶ κύκλῳ τὴν ἐνδειξιν «Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βουλήκανου».

ἄρθρον 19

Οἱ Μοναχοὶ ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διαβιοῦσι κατὰ τὰ παραδείγματα ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ μοναχικὰ θέσμια. Ὁ Ἡγούμενος προσφωνεῖται ὑπὸ τῶν Ἀδελφῶν «Γέρων» ἐνῶ μεταξύ των οἱ μοναχοὶ προσφωνοῦνται, κατὰ τὰ Μοναχικὰ θέσμια, «Ἀδελφέ» ἢ «Πάτερ».

Άρθρον 20

Πάν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, συμφώνως καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ν 590/1977), τοῦ Κανονισμοῦ 39/1972 (Φ.Ε.Κ. Α, 103/30.06.72) περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καὶ τοῦ Β.Δ. 28.7/15-9-1858 (Φ.Ε.Κ. 42/15.09.1858), αἱ ὁποῖα συνισχύουν. Ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως ὑπερσχύουν τῶν διατάξεων πρὸς τὴν δεδομένην Ἐκκλησιαστικὴν ἱεράρχησιν καὶ τάξιν.

Άρθρον 21

Ὁ παρῶν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς τροποποιεῖται δι' ἀποφάσεως τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Οἰκείου Μητροπολίτου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Άρθρον 22

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον: «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ὁ Ἡγουμενεύων

Ἄρχιμ. Θεόκλητος Λαμπρινᾶκος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἄρχιμ. Εὐθύμιος Θεοδωρόπουλος

Ἄρχιμ. Μελέτιος Κούμανης

Οἱ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνάξει Πατέρες

Ἄρχιμ. Πανάρετος Γεωργόπουλος

Ἄρχιμ. Χριστοφόρος Νταμάτης

Ἄρχιμ. Προκόπιος Σμυρνῆς

Ἄρχιμ. Καλλίστρατος Κριτσέλης

Ἄρχιμ. Ἱερεμίας Καράμπελας

Ἄρχιμ. Ἀλέξιος Σαραντόπουλος

Η «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Στὴν ἰστοσελίδα www.ecclesia.gr/greek/press/magazines.html μπορεῖτε νὰ διαβάσετε παλαιότερα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Γιὰ νὰ ἀποστείλετε ἄρθρα ἢ ἀνακοινώσεις στὸ περιοδικὸ ΕΚΚΛΗΣΙΑ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴ διεύθυνση ἠλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου:
theologia@ecclesia.gr

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

**ΙΕΡΑ ΑΝΔΡΩΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ
ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΝΙΚΗΣΙΑΝΗΣ**

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

**Κανονισμὸς περὶ συστά-
σεως καὶ λειτουργίας τῆς
Ἱερᾶς Ἀνδρώας Κοινο-
βιακῆς Μονῆς Τιμίου Προ-
δρόμου Νικησιάνης τῆς
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐ-
λευθερουπόλεως**

Προοίμιον

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ἁγίας, Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Ἐν σωτηρίῳ ἔτει δισχιλιοστῶ ἑβδόμῳ, μηνὶ Μαρτίῳ δεκάτῃ πέμπτῃ, εὐλο-
γία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου
καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 39 παρ. 4 τοῦ Νόμου 590/77 «Περὶ Κατα-
στατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», προβαίνομεν εἰς τὴν σύντα-
ξιν τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Μονῆς Τι-
μίου Προδρόμου Νικησιάνης.

Ὁ παρῶν Κανονισμὸς διέπει τὰ τῆς ὀργανώσεως, διοικήσεως, προαγωγῆς
τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς,
συμφώνως πρὸς τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς μοναχικὰς παραδόσεις
τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἄρθρον 1

Σύστασις καὶ χαρακτῆρ τῆς Ἀδελφότητος

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου ἰδρύθη τὸ ἔτος 1992 διὰ τοῦ Π.Δ.
214/19-6-1992 (ΦΕΚ 107/30-6-1992, τ. Α) καὶ λειτουργεῖ ὡς ἀνδρῶα κοινο-
βιακὴ Μονή, ἀποτελοῦσα ΝΠΔΔ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου
1 παρ. 4 τοῦ νόμου 590/77. Ὑπάγεται δὲ εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ διοικητικὴν
ἐποπτεῖαν τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ θεωρεῖται ἐν ἐνεργείᾳ καὶ λειτουργίᾳ καὶ ἂν ἀκόμη ἀπομείνῃ
ἐν αὐτῇ εἰς μόνον ἀδελφὸς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου συγκεντρώνονται
ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καὶ τὰ καθήκοντα τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὸν παρόντα Κα-
νονισμὸν. Αὐτὸς δὲ ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν κατὰ πάντα, ἥτοι εἰς πάσας
τὰς πρὸς τρίτους σχέσεις, συναλληγὰς, συνεργασίας, διαχειριστικὰς πράξεις
κ.τ.λ.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος

Σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος εἶναι α) ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἡ ἐν Χριστῶ τελείωσις τῶν
ἀδελφῶν αὐτῆς διὰ τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καὶ πραγμα-
τώσεως τῶν μοναχικῶν ἀρετῶν, ἥτοι τῆς ὑπακοῆς, τῆς παρθενίας, τῆς ἀκτη-
μοσύνης καὶ ἐν γένει τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν περὶ τῆς μοναχικῆς Πολι-
τείας Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Παραδόσεων τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκ-

κλησίας, β) ἡ προβολὴ τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχικοῦ πνεύματος καὶ γ) ἡ ἄσκσις τῆς φιλιανθρωπίας πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς.

ἄρθρον 3 Δικαιοδοσίαι τοῦ Ἐπισκόπου

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἐλευθερουπόλεως τελεῖ ὑπὸ τὴν Κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι τὸ ὄρατὸν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ κεῖται εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ. Εἰς τὸν Ἐπίσκοπον ἡ Ἀδελφότης ὀφείλει ὑπακοὴν καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδίδῃ τὴν πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμὴν καὶ τὸν προσήκοντα σεβασμόν. Ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει καὶ ἀσκεῖ συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐξῆς Κανονικὰ Δικαιώματα καὶ τὰς κατωτέρω δικαιοδοσίας:

1. Ἀσκεῖ τὴν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς κανόνας πνευματικὴν ἐποπτεῖαν διὰ τὴν κανονικὴν μνημόνευσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις.

2. Ἐγκαθιδρύει δι' εἰδικῆς τελετῆς τὸν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλεγέντα Ἡγούμενον.

3. Παρέχει τὴν εὐλογίαν του διὰ τὴν κουρὰν τῶν Δοκίμων ὡς Μοναχῶν κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

4. Τελεῖ τὰς χειροτονίας τῶν Κληρικῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος μετὰ ἀπὸ πρότασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

5. Ἐγκρίνει τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου χορηγουμένην ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς τοὺς ἀδελφούς πέραν τῶν τριάντα ἡμερῶν.

6. Ἐγκρίνει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διὰ τὴν μετάπεμψιν Ἀδελφοῦ τινος εἰς ἑτέραν Ἱερὰν Μονὴν καὶ ἐγκαταβίωσιν Ἀδελφοῦ ἑτέρας μονῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν.

7. Προτάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἔλεγχον κατὰ παντὸς παρεκτρεπομένου Ἱερομονάχου ἢ Μοναχοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Νόμους καὶ παραπέμπει αὐτὸν εἰς τὸ ἀρμόδιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον.

8. Ἀσκεῖ ἔλεγχον ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως ὡς πρὸς τὴν νομιμότητα αὐτῆς συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 39 παρ. 6 τοῦ Νόμου 590/77.

9. Λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆ συνδρομῆ καὶ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν προκειμένου νὰ διαφυλάξῃ τὴν Ἱερότητα τῶν χώρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀπὸ τυχόν ἀνευλαβεῖς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἀπαγορεύσῃ τόσον ἐντὸς τῶν χώρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὅσον καὶ πηλοσίον αὐτῆς.

10. Ἐγκρίνει τὰς ὑπὸ τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

ἄρθρον 4

Ὅργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι: Ὁ Ἡγούμενος, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

ἄρθρον 5 Ο ἩΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ὁ Ἡγούμενος εἶναι αἰρετὸς καὶ ἰσόβιος. Ὡς ποιμὴν καὶ κεφαλὴ τῆς Ἀδελφότητος ὀφείλει νὰ εἶναι ἐκφραστὴς τοῦ Ὁρθόδοξου ἥθους καὶ δόγματος, τηρητῆς ἀπαρέγκλητος τῶν μοναχικῶν θεσμῶν καὶ παραδόσεων, νὰ συγκεντρῶνῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας, τῆς διακρίσεως καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως προκειμένου νὰ διακονῇ καὶ ἐν αὐτοθυσίᾳ νὰ ἐργάζεται τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς γινόμενος ἐν πᾶσι κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον.

I. Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσία τοῦ Ἡγούμενου

1. Ὁ Ἡγούμενος ὡς πνευματικὸς πατήρ, μεριμνᾷ ἀγρύπνως διὰ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν τῆς Ἀδελφότητος, παραινεῖ, καθοδηγεῖ, συμβουλεύει, προλαμβάνει ἐκτροπὴν καὶ ἐλέγχει πᾶσαν παράβασιν, συμπάσχων ἐν ἀγάπῃ καὶ συχαίρων μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος μετερχόμενος πᾶν μέσον συντεῖνον εἰς κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τῶν Ἀδελφῶν.

2. Ὁ Ἡγούμενος εἶναι ἡ ἀνωτέρα ἀρχὴ καὶ διοικητικὴ ἐξουσία τοῦ Ἱεροῦ συστήματος τῆς Μονῆς καὶ κατὰ τοὺς κοινοβιακοὺς Κανόνας ὀφείλεται αὐτῷ ἢ κατὰ Θεὸν ὑπακοὴ παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἐνασκούμενων Ἀδελφῶν.

3. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις.

4. Συγκαλεῖ τὴν Ἀδελφότητα εἰς Σύναξιν εἰς τακτὰ χρονικὰ διαστήματα πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομήν.

5. Προϊσταται τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.

6. Προϊσταται τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ πρωτοστατεῖ.

7. Παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κατὰ καιροὺς τιθέμενου προγράμματος Ἀκολουθιῶν καὶ ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

8. Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν δοκίμων, τὴν κουρὰν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο καὶ τὴν χειροτονίαν τῶν καταληλήτων ἀδελφῶν.

9. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς, Δημοτικῆς καὶ Κοινωνικῆς Ἀρχῆς, παντὸς Δικαστηρίου, Ὁργανισμοῦ, Τραπεζῶν, Ταχυδρομικῶν Ταμιευτηρίων, Ν.Π.Δ.Δ., Ν.Π.Ι.Δ., ὡς καὶ παντὸς ἄλλου Ὁργανισμοῦ ἢ Ἰδρύματος.

10. Ὑπογράφει ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ πρακτικά, τὰς ἐντολὰς πρὸς τὸν ταμίαν διὰ δαπάνας ἢ εἰσπράξεις, καθὼς καὶ τὰ ἐντάλματα δι' ἀνάληψιν χρημάτων.

11. Ὑπογράφει πᾶν ἐξερχόμενον ἔγγραφο ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θέτων ὑποκάτω τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ τὴν φράσιν «καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί».

12. Ἀποσφραγίζει ἅπασαν τὴν ἀλληλογραφίαν.

13. Χορηγεῖ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἕως δέκα ἡμερῶν.

14. Ἀναπληροῦται ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του α) διὰ θέματα τάξεως ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς Ἀδελφοῦ καὶ β) διὰ θέματα διοικητικὰ ὑπὸ ἐνὸς τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων ἢ ὑπὸ ἐτέρου Ἀδελφοῦ ὄντινα ἤθελεν ὀρίσει κατὰ προτίμησιν ἔγγραφως ὅστις καὶ ὑπογράφει ἀντὶ αὐτοῦ.

15. Κατανέμει ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὰ κατὰ ἔτος διακονήματα τῶν ἀδελφῶν. Ἐπίσης ὀρίζει πάλιν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὸ δαιτολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

II. Ἐκλογή Ἡγούμενου

1. Ὁ Ἡγούμενος καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἐὰν ἐν τῇ Μονῇ ἐγκαταβιοῦν τουλάχιστον πέντε (5) ἀδελφοί, ἅλλως διὰ διορισμοῦ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου κατὰ τὰ ὀριζόμενα διὰ τοῦ Ν. 599/1977 ἀρ. 39 παρ. 5 καὶ ὁ διορισμὸς ἰσχύει καθ' ὅσον χρόνον οἱ ἐγκαταβιοῦντες μοναχοὶ εἶναι λιγότεροι τῶν πέντε (5). Συμπληρωμέ-

νου τοῦ ὡς ἄνω ἀριθμοῦ ἐγκαταβιοῦντων (τῶν πέντε δηλαδὴ ἀδελφῶν) γίνεται ἐκλογή.

2. Μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως τοῦ Ἡγούμενου, ὡς τοποτηρητῆς ἀναλαμβάνει ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἔχων τὰ πρεσβεῖα.

3. Ἡ ἐκλογή διεξάγεται τὸ ἀργότερον δεκαπέντε (15) ἡμέρας μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως καὶ προαναγγέλλεται ἕξ (6) ἡμέρας ἐνωρίτερον ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς. Περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς ἐνημερώνεται ἔγγραφως ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης, ὅστις ἐπίσης ἔγγραφως παρέχει τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ.

4. Τὰ τῆς προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν ἐκτελεῖ ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελούμενη ἐκ τοῦ τοποτηρητοῦ καὶ δύο ἀδελφῶν, τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ τοῦ νεωτέρου τῇ τάξει, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκτελεῖ χρέη γραμματέως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

5. Τῆς ἐκλογῆς προηγεῖται τριήμερος νηστεία.

6. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαντες οἱ ἔχοντες μοναχικὴν κουρὰν καὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν.

7. Ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος συνεργομένη πρὸς ἀνάδειξιν Ἡγούμενου, εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 4/5 τῶν μελῶν. Μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς ἀπαρτίας αὐτῆς, ἡ ἐκλογή διεξάγεται μετὰ τριήμερον παρόντων τοῦ ἡμίσεος σὺν ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν.

8. Ἡ ἐκλογή διενεργεῖται, μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Καθολικῷ. Κλείονται αἱ θύραι τοῦ Ναοῦ καὶ ἐλέγχεται ἡ ἀπαρτία.

9. Εἰς ἕκαστον ψηφοφόρον ἀδελφὸν δίδεται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐντὸς φακέλλου, ἐσφραγισμένου διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ψηφοδέλτιον ἐπίσης ἐσφραγισμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι δακτυλογραφημένα τὰ ὀνόματα τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν. Ἐκαστος μοναχὸς σημειώνει διὰ σταυροῦ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ὡς ἄξιον διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἡγούμενου. Ὁ φάκελλος ἀφοῦ κλεισθῆ, ρίπτεται ἐντὸς τοῦ κυτίου ἠλεγμένου ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐσφραγισμένου δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ. Κατόπιν ἀποσφραγίζεται τὸ κυτίον καὶ ἀνοίγονται οἱ φάκελλοι ἐνώπιον τῆς ἀδελφότητος ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς.

10. Θεωροῦνται ἄκυρα τὰ ψηφοδέλτια, ἐὰν ἐπ' αὐτῶν ἀναγράφωνται πλείονα τοῦ ἐνὸς ὀνόματα.

11. Ὁ λαβὼν τὰ 2/3 τῶν ψήφων ἐκλέγεται Ἡγούμενος. Ἐπισημαστικῶς ἐπαναλαμβάνεται ἡ ψηφοφορία καὶ ἐκλέγεται ὁ λαβὼν τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν (ἡμισυ σὺν ἓνα). Ἐὰν καὶ πάλι δὲν ἐκλεγῆ Ἡγούμενος ἐπαναλαμβάνεται ἡ ψηφοφορία μεταξύ τῶν δύο πλειοψηφουσάντων ἀδελφῶν καὶ ἐκλέγεται ὁ λαβὼν τὸ ἡμισυ σὺν ἓνα τῶν ψήφων. Ἐπὶ ἰσοψηφίας, ἐὰν μὲν ἀμφότεροι εἶναι Κληρικοί ἢ Μοναχοὶ ἐκλέγεται ὁ ἀρχαιότερος, ἐὰν δὲ ὁ εἷς εἶναι Κληρικὸς ὁ δὲ ἕτερος Μοναχὸς ἐκλέγεται ὁ Κληρικὸς. Ἐὰν ἀμφότεροι ἐχειροτονήθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἡ ἐκλογή γίνεται διὰ κλήρου ἐπιστατοῦντος τοῦ Ἐπισκόπου.

12. Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται ἐντὸς τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ γίνονται δεκταὶ ἐὰν συγκεντρώσουν τὴν πλειοψηφίαν τῶν 2/3 τῶν παρόντων ἀδελφῶν. Ἐὰν ἀκυρωθῆ ἡ ἐκλογή διεξάγεται εὐθὺς νέα ψηφοφορία.

13. Τὴν ἐκλογὴν ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσσις ἐν τῷ Καθολικῷ μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἐκλεγείς Ἡγούμενος ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων του.

14. Περαιτωθεὶς τῆς ἐκλογῆς συντάσσεται πρακτικόν, ὃπερ ὑπογράφεται παρὰ πάντων τῶν ψηφισάντων ἀδελφῶν καὶ ὑποβάλλεται ἐντὸς τριήμερου εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ὅστις ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἡγουμένου συμβουλίου ὀρίζει τὴν ἡμέραν τῆς ἐγκαταστάσεως (ἐνθρονίσεως) τοῦ Ἡγούμενου καθ' ἣν ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης δίδει τῷ Ἡγουμένῳ τὰ διακριτικὰ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ (ἡγουμενικὴν ράβδον καὶ Ἡγουμενικὸν Μανδύαν).

15. Ὁ ἐκλεγείς Ἡγούμενος, ἐφ' ὅσον τυγχάνει Κληρικὸς (Πρεσβύτερος), ἢ μετὰ τὴν ἐκλογὴν του χειροτονηθῆ Πρεσβύτερος, εἶναι ἰσόβιος.

III. Χρεῖα θέσεως Ἡγούμενου

Ἡ θέσις τοῦ Ἡγούμενου χρεύει:

Ἐνεκα θανάτου.

Ἐνεκα παραιτήσεως, ἡ ὁποία γίνεται δεκτὴ διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐνεκα παύσεως ὡς ἀκολουθῶν:

Ἐὰν συμβῆ ὁ Ἡγούμενος νὰ παραχαράτῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως καὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου ἢ νὰ ἀθετῇ τινὰς τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ. (Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, δὲν θὰ ἐξανίστανται πάντες οἱ ἀδελφοί, ἀλλὰ οἱ πρεσβύτεροι τῆ τάξει θὰ ὑπενθυμίζουσι εἰς αὐτὸν ἠπίως καὶ μετὰ τοῦ προ-

σέκοντος σεβασμοῦ τὰ σφάλματά του καὶ θὰ ὑποβοηθοῦν αὐτὸν εἰς διόρθωσιν οὐκ ἄπαξ ἀλλὰ πολλὰκις. Ἐὰν ὁ Ἡγούμενος ἐμμένῃ εἰς τὸ σφάλμα, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀπευθύνει εἰς αὐτὸν γραπτὴν σύστασιν. Ἐὰν ἐν τέλει ἡ κατάστασις παραμένῃ ἡ ἴδια, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συγκαλεῖ τὴν σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος δι' ἐγγράφου εἰδοποιήσεως διὰ τὰ περαιτέρω).

Ὁ Ἡγούμενος παύεται καὶ ἐὰν περιπέσῃ εἰς ἀσθένειαν, μὴ ἐπιτρέπουσαν εἰς αὐτὸν τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων του, πιστοποιούμενην ἰατρικῶς καὶ προβλεπομένην ἀνάγον.

Ἄρθρον 6

Ἡγουμενοσυμβούλιον

I. Συγκρότησις Ἡγουμενοσυμβουλίου

1. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἶναι ἑξελιχθέν (Ἡγούμενος καὶ δύο Σύμβουλοι), ὅταν ἡ Ἀδελφότης ἀριθμῆ μέχρι δεκαπέντε (15) ἀδελφούς καὶ πενταμελές (5) ὅταν ἡ Ἀδελφότης ἀριθμῆ ἄνω τῶν (15) μελῶν (Ἡγούμενος καὶ τέσσαρις Σύμβουλοι).

2. Τὰ μέλη του ἐκλέγονται ἀνὰ τετραετίαν καὶ εἶναι ἐπανεκλέξιμα.

3. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

Ἐπὶ πνευματικῶν θεμάτων χωρεῖ ἀρνησικυρία τοῦ Ἡγούμενου.

Συνεδριάζει ἄπαξ τοῦ μηνὸς καὶ ἐκτάκτως ὡσάκις, ἂν χρειασθῆ.

Ἡ ἀντικατάστασις μελῶν, λόγῳ θανάτου ἢ δι' οἰονδήποτε λόγον γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 7

Καθήκοντα Ἡγουμενοσυμβουλίου

1. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διοικεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν αὐτῆς, καὶ ποιεῖ πᾶσαν ἐπὶ μέρους πρᾶξιν διαχειρίσεως καὶ πᾶσαν νομικὴν ἐνέργειαν καὶ δικαιοπραξίαν. Εἰδικώτερα δὲ καὶ ἐνδεικτικὰ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, ἐκτὸς ἄλλων, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς καὶ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις ἀκίνητων οἰασδήποτε ἀξίας, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων, καὶ ἐν γένει φροντίζει διὰ πᾶν ἕτερον θέμα μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ, τηροῦν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Μοναχικὰς Παραδόσεις, τὸν Καταστα-

τικόν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας.

2. Ἐξουσιοδοτεῖ τὸν Ἠγούμενον ἢ ἀδελφόν τινα τῆς Μονῆς ἢ τὸν Νομικὸν Σύμβουλον αὐτῆς διὰ τὴν παράστασιν καὶ ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, πολιτικῆς, δικαστικῆς ἢ ἄλλης Ἀρχῆς. Αἱ πράξεις τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἐγκρίνονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

3. Ἐπιστατεῖ τῶν ἀρμοδίων διακοντῶν διὰ τὴν ἀσφαλεῖ διαφύλαξιν τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τῶν Ἀγίων Λειψάνων, τῶν Ἱερῶν Σκευῶν καὶ ἐν γένει πολιτῶν ἀντικειμένων καὶ κειμηλίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

4. Ἀποφαίνεται ἐπὶ παντὸς σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς ἀποφάσεως καταχωρούμενης εἰς τὸ τηρούμενον βιβλίον πρακτικῶν τῶν συνεδριῶν αὐτοῦ. Τὰ πρακτικὰ ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου καὶ τῶν Ἠγουμενοσυμβούλων. Εἰς τὰ πρακτικὰ καταγράφονται καὶ αἱ ἀντιρρήσεις ἢ τυχὸν προφυλάξεις. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως ὑπογραφῆς τῶν πρακτικῶν ὑφ' ἑνὸς τῶν Ἠγουμενοσυμβούλων παρὰ τὴν σημείωσιν τῆς ἀντιρρήσεως αὐτοῦ, ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῆς πλειοψηφίας εἶναι ἰσχυρὰ καὶ νόμιμος.

5. Ἀποφασίζει περὶ προσλήψεως δοκίμων τῆ εἰσηγήσει τοῦ Ἠγουμένου καὶ προβαίνει εἰς τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν εἰς τὸ δοκιμολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐπίσης ἀποφασίζει περὶ τῆς κουρᾶς τῶν δοκίμων εἰς Μοναχοὺς τῆ προτάσει τοῦ Ἠγουμένου.

6. Συντάσσει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν (κατὰ μῆνα Νοέμβριον ἐκάστου ἔτους) καὶ ὑποβάλλει αὐτὸν εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην πρὸς ἔγκρισιν.

7. Ἐγκρίνει τὰς δαπάνας ἐντὸς τῶν δυνατοτήτων τοῦ Προϋπολογισμοῦ.

8. Ἐκλέγει ἐν μέλος αὐτοῦ ὡς Γραμματέα κι ἕτερον ὡς Ταμίαν.

9. Ἀποφαίνεται περὶ τῆς μεταβολῆς, τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

10. Τηρεῖ μερίμνη του ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τὰ κάτωθι βιβλία: 1) Βιβλίον Πρακτικῶν Ἠγουμενοσυμβουλίου, 2) Βιβλίον Πρακτικῶν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, 3) Πρωτόκολλον, 4) Μοναχολόγιον, 5) Δοκιμολόγιον, 6) Κτηματολόγιον (Βιβλίον ἀκινήτου περιουσίας τῆς Μονῆς), 7) Βιβλίον Ταμείου, 8) Βιβλίον Ἱερῶν Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ Πολιτῶν Ἀντικειμένων, 9) Βιβλίον κινήτου περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, 10) Καθολικὸν Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων.

ἄρθρον 8

Ἐκλογὴ Ἠγουμενοσυμβουλίου

1. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ λήξις τῆς θτείας τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου συμπέσῃ μὲ τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως τοῦ Ἠγουμένου, τότε παρατείνεται ἡ θτεία του μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέου Ἠγουμένου.

2. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους καθ' ὃ λήγει ἡ θτεία τῶν μελῶν τοῦ προηγουμένου Ἠγουμενοσυμβουλίου. Εἰς τὸ ψηφοδέλτιον ἀναγράφονται τόσα ὀνόματα ὅσα καὶ τὰ ἐκλεγόμενα μέλη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου (ἥτοι διὰ τριμελῆς Ἠγουμενοσυμβούλιον ἀναγράφονται δύο ὀνόματα καὶ διὰ πενταμελῆς τέσσαρα). Ἄλλως τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον.

3. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας τηροῦνται τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἠγουμένου ὀριζόμενα.

4. Ἡ ἔγκρισις τοῦ Μητροπολίτου, εἰς ὃν ἐντὸς πέντε (5) ἡμερῶν ἀνακοινοῦνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκλογῆς, παρέχεται ἐγγράφως.

5. Τὰ τῆς διεξαγωγῆς ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἠγουμένου καὶ δύο ἀδελφῶν, τοῦ ἀρχαιότερου καὶ τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει.

6. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαντες οἱ μονίμως ἐγκαταβιοῦντες εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἀδελφοί.

7. Οἱ δυὸ πρῶτοι ἐπιλαχόντες ἐκλέγονται ὡς ἀναπληρωματικὰ μέλη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ μὲ τὴν αὐτὴν διάρκειαν θτείας.

8. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ διαδικαστικὰ θέματα (δικαίωμα ψήφου, ἐνστάσεις, πρακτικὰ κ.λ.π.) ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν τὰ προβλεπόμενα εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἠγουμένου.

9. Διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Πρακτικοῦ τελειοῦται μὲν καὶ ὀλοκληροῦται ἡ διαδικασία ἐκλογῆς Ἠγουμενοσυμβουλίου, τὰ μέλη ὁμως αὐτοῦ δὲν ἀναλαμβάνουσι πάραυτα καθήκοντα, ἀλλὰ μετὰ τὴν λήξιν τῆς θτείας τοῦ προηγουμένου Ἠγουμενοσυμβουλίου, ἥτοι τῇ 1ῃ τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου.

10. Ἄμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον συνερχόμενον εἰς πρώτην συνεδρίαν ὀρίζει ἐκ τῶν μελῶν του (ἐκτὸς τοῦ Ἠγουμένου), ἐν ὡς Γραμματέα καὶ ἐν ὡς Ταμίαν. Ὅσάκις κρίνεται ἀναγκαῖον, τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον δι' ἀποφάσεώς του, ὀρίζει βοηθὸν γραμματέως, ἀδελφόν τινα

ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ὅστις συμμετέχει τῶν συνεδριῶν ἄνευ ψήφου.

ἄρθρον 9

Κένωσις θέσεως Ἡγουμενοσυμβουλίου

1. Ἐνεκα θανάτου ἢ παραιτήσεως.
2. Ἐνεκα παύσεως, λόγῳ ἀδικαιολογητοῦ ἀπουσίας ἐπὶ τριῶν συνεχῶν συνάξεων ἢ δημιουργίας προβλημάτων, ἅτινα παρακωλύουν τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, καὶ ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.
3. Παραιτηθὲν ἢ παυθὲν μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δύναται νὰ ἐπανεκλεγῆ ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι οἱ ὀδηγήσαντες εἰς τὴν παραίτησιν ἢ παῦσιν αὐτοῦ.

ἄρθρον 10

Καθήκοντα Γραμματέως

1. Ὁ Γραμματεὺς διεξάγει τὴν πάσης φύσεως ἀλληλογραφίαν καὶ συντάσσει τὰ πρακτικὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
2. Τηρεῖ τὰ βιβλία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐκτός: 1) Τοῦ βιβλίου ταμείου, 2) Κτηματολογίου καὶ 3) Βιβλίου κινήσεως περιουσίας, τὰ ὁποῖα τηροῦνται ὑπὸ τοῦ Ταμίου.

ἄρθρον 11

Τὸ σῶμα τῆς Ἀδελφότητος

1. Ἡ Ἀδελφότης συγκροτεῖται ἐκ πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Μοναχολόγιον καὶ ἐγκαταβιούντων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἀδελφῶν.
2. Ἡ Ἀδελφότης συγκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τακτικῶς μὲν δις τοῦ ἔτους, ἤτοι: 1) Κατὰ μῆνα Ἰανουάριον πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ τῆς ἐν γένει πορείας τῆς Μονῆς, 2) Κατὰ μῆνα Αὐγούστον, πρὸς ἀνάθεσιν διακονημάτων διὰ τὸ νέον ἐκκλησιαστικὸν ἔτος, 3) Ἐκτάκτως πρὸς ἀντιμέτωπισιν λίαν σοβαρῶν θεμάτων τῆς Μονῆς, ὡς ἡ ἐκλογή Ἡγουμένου καὶ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ πρὸς τροποποίησιν τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, καὶ 4) Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος δι' ἑκτακτὰ γεγονότα θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικά.
3. Διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἀδελφότητος, ὁ Ἡγούμενος ὑποχρεοῦται, πρὸ δέκα ἡμερῶν, νὰ ἀπευθύνῃ πρόσκλησιν εἰς τὰ μέλη τὰ δικαιούμενα συμμετοχῆς, εἰς ἣν δέον ὅπως ἀναγράφηται ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς συνάξεως ἐπίσης καὶ τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα.

4. Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ὅταν εἶναι παρόντες τουλάχιστον τὸ ἥμισυ σὺν ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ θέματος τὸ ὁποῖον ἀποφασίζεται μὲ ἐιδικὴν ἀπαρτίαν καὶ πλειοψηφίαν τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος (ὡς ἡ.χ. ἡ ἐκλογή Ἡγουμένου).

5. Τὰ θέματα πρὸς συζήτησιν καὶ ψήφισιν εἰσηγεῖται ὁ Ἡγούμενος ἢ ὁ ἀναπληρῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

6. Αἱ συνήθεις ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

7. Ἡ διατύπωσις τῆς γνώμης εἰς τὴν Ἱερὰν Σύναξιν γίνεται κατὰ τὴν κατιοῦσαν τῶν βαθμῶν ἢ πρεσβειῶν, ἐνῶ ἡ ψηφοφορία κατὰ τὴν ἀντιοῦσαν.

8. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ὅπως καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐκτελεσταί. Οἱ μὴ ἐκτελοῦντες ἀπόφασιν τινα τῶν δύο Σωμάτων, τιμωροῦνται μὲ ἐκπτώσιν ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

9. Τῆς συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ἀποκλείονται οἱ δεχθέντες μίαν τῶν ποινῶν τῶν διατάξεων Β5 καὶ Β6 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ἄρθρον 12

Ἐνταξίς εἰς ἓνα σῶμα τῆς Ἀδελφότητος

1. Ἡ συγκαταριθμησις τῶν προσερχομένων μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς γίνεται κατόπιν προσεκτικῆς δοκιμασίας.

2. Ὡς κατώτατον ὄριον εἰσόδου ὀρίζεται τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἢ καὶ μικροτέρας ἡλικίας ἂν ὑπάρχῃ συγκατάθεσις γονέων.

3. Ὡς δόκιμος γίνεται δεκτὸς εἰς τὴν Ἀδελφότητα ἡλικίως διακρινόμενος δι' εὐσέβειαν, ἔχων σώας τὰς φρένας καὶ μὴ πάσχων ἐκ σωματικοῦ νοσήματος ἐμποδίζοντος τὴν αὐτοεξυπηρέτησιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐν γένει παρουσίαν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

4. Ἡ διάρκεια δοκιμασίας διαρκεῖ τρία ἔτη, δυναμένη νὰ συντηρηθῇ ἢ νὰ αὐξηθῇ ἀναλόγως τῆς πνευματικῆς ὠριμότητος καὶ τῆς προσαρμοστικότητος τοῦ δοκιμαζόμενου πρὸς τὰ μοναχικὰ θέσμια ἢ ἐξ ἄλλων σοβαρῶν καὶ ἐκτάκτων περιστάσεων.

5. Μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἱεραρχία: προνοῦνται οἱ ἔχοντες τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἱερωσύνης καὶ μεταξὺ Μοναχῶν οἱ ἔχοντες πρεσβεῖα κουρᾶς.

6. Οί δόκιμοι κατά τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας των προσφέρουσι διάφορα διακονήματα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν συμφώνως πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἡγουμένου. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ ἀπουσιάσουν ἐκ τῆς Μονῆς ἄνευ εὐλογίας τοῦ Ἡγουμένου.

7. Ἡ εἰσδοχὴ οἰουδήποτε προσώπου καὶ ἐγγραφὴ αὐτοῦ μεταξὺ τῶν δοκίμων θὰ γίνεται κατόπιν ὑποβολῆς ἐγγράφου αἰτήσεως αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναφέρεται ρητῶς, ὅτι ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως προτίθεται νὰ καταταγῆ εἰς τὴν Μοναστικὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὅτι ἀποδέχεται τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν αὐτῆς.

8. Ἀδελφὸς μὴ ἐγκαταβιῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ μὴ προσφέρων οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν ἐν αὐτῇ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὑποψηφιότητος διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἡγούμενου ἢ Ἡγουμενοσυμβούλου, οὔτε δικαίωμα ψήφου.

9. Ἡ εἰσδοχὴ ξενοκούρου εἰς τὴν Ἀδελφότητα δὲν ἐπιτρέπεται. Ἐφ' ὅσον ὅμως δι' εἰδικοὺς λόγους θεωρήσῃ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ τοιαύτη εἰσδοχὴ, δεόν ὅπως ἐξετασθῆ τὸ θέμα μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ συνέσεως, ἵνα μὴ τοιαύτη πρόσληψις ἐπιφέρῃ προβλήματα εἰς τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῆς εἰσδοχῆς πάντως ἐγκρινόμενης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 13

Πνευματικὰ καθήκοντα ἀδελφῶν

1. Εἰς τὰς μεταξὺ των σχέσεις οἱ ἀδελφοὶ τηροῦν μετὰ σχολαστικότητος τὴν ἱεραρχίαν. Οἱ νεώτεροι τῇ τάξει σέβονται τοὺς ἀρχαιότερους, οἱ δὲ ἀρχαιότεροι τῇ τάξει ἀγαποῦν καὶ συμπαρίστανται θετικῶς εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν νεωτέρων.

2. Ὁ ἀδελφὸς ὀφείλει πρωτίστως -ἐκτὸς μόνον περιπτώσεως ἀσθένειας- νὰ συμμετέχη εἰς πάσας τὰς ἀκολουθίας καὶ νὰ φροντίζῃ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν νὰ κατανοῇ τὰ νοήματα τῶν ψαλλομένων καὶ ἀναγιγνωσκομένων, διότι οὕτω θὰ δυναθῆ, διὰ τῆς πολυχρόνου ἐντρυφήσεώς του εἰς αὐτά, νὰ ἀποκτήσῃ «νοῦν Χριστοῦ».

3. Ἐκαστος ἀδελφὸς ἐκτελεῖ καθημερινῶς τὸν ἀτομικὸν του κανόνα, τὸν ὁποῖο τοῦ καθορίζει ὁ Ἡγούμενος μὲ γνώμονα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν διάκρισιν ἀποβλήτων εἰς τὸ πνευματικὸν συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ.

4. Μία ἐκ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς μοναχικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀκτημοσύνη. Κατὰ συνέπειαν τὸ κελλίον, τὸ ἔνδυμα, τὰ ὑποδήματα καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀτομικὰ εἶδη τοῦ μοναχοῦ δὲν εἶναι ἰδικὰ του, ἀλλὰ τοῦ παραχωροῦνται ἀπὸ τὴν Μονὴν διὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιγεῖου ζωῆς του. Διὰ τοῦτο τὰ χρησιμοποιοῦν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς. Ἐὰν ἔχη ἀκίνητον περιουσίαν, πρὸ τῆς μοναχικῆς κουρᾶς, δύναται νὰ διαθέσῃ κατὰ βούλησιν εἰδάλλῃως παρέχει εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τὴν ἐπικαρπίαν αὐτῆς, κρατεῖ δὲ τὴν κυριότητα διὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἀπομακρύνσεώς του ἀπὸ τὴν Μονὴν, διὰ νὰ μὴ καταγορηθῆ ἡ Μονὴ ὅτι ἐκμεταλλεῖται ξένην περιουσίαν.

5. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς δεόν ὅπως ὑπακούουν εἰς τὰς ἐν ἀγάπῃ ἐντολὰς τοῦ Ἡγούμενου, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἀναφέρουν λεπτομερῶς καὶ ἐπακριβῶς πάντα τὰ κρύφια τοῦ νοὸς καὶ τῆς καρδίας των διὰ τῆς παραδεδόμενης μοναχικῆς ἐξαγορεύσεως. Ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ μόνο θὰ ἐξομολογοῦνται μυστηριακῶς, διότι ὁ Ἡγούμενος εἶναι ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ συμπάσης τῆς Ἀδελφότητος κατὰ τὸν Θεῖον καὶ Ἱεροῦς Κανόνας.

6. Ἡ ὑποχρέωσις αὐτῆ τῆς ὑπακοῆς καὶ ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ πρὸς τὸν Γέροντα ἀποτελεῖ τὴν φυσικωτάτην ἀπόρροιαν τοῦ πνευματικοῦ καὶ αἰώνιου δεσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνώνει τὰς δύο ψυχάς. «Ὁ γὰρ καθηγούμενος», τονίζει ὁ Μ. Βασίλειος, «οὐδὲν ἕτερον ἐστὶν ἢ ὁ τοῦ Σωτῆρος ἐπέχων πρόσωπον καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γενόμενος». Μεταξὺ δὲ Γέροντος καὶ ὑποτακτικοῦ συνάπτεται «σύμβασις πνευματικῆς συμβιώσεως τῆς ἀλήτου καὶ αἰώνιου τὴν συνάφειαν κεκτημένης». Διὰ τοῦτο συμπληρώνει ὅτι «ἅπαξ εἰς σύνδεσμον καὶ συνάφειαν ἐλήθων πνευματικῆς Ἀδελφότητος οὐχ οἶον τε ἂν ἢ ἀποκόπτεσθαι καὶ χωρίζεσθαι τούτων, οἷς συνηρμοσθεῖς, ὑπ' αὐτῷ μάρτυρι καὶ μεσίτῃ τῷ Πνεύματι, ὑπόδικος ἐπὶ τῷ χωρισμῷ γίνεται». (Ἀσκητ. Διατάξεις κα, κβ).

Ἄρθρον 14

Διακονήματα

1. Πάντες οἱ Ἀδελφοὶ ὀφείλουν νὰ ἐργάζονται, ἕκαστος κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἐκτελοῦντες μετὰ ζήλου, ἐπιμελείας καὶ ἀποφασίστως, ἅπασαν ἀνατιθέμενην ἐργασίαν μὲ τὴν σκέψιν ὅτι πᾶσα ἐν τῇ ἐργασίᾳ εἶναι προσφορὰ πρὸς τὸν Θεόν.

2. Τὰ κύρια διακονήματα εἶναι τοῦ Γραμματέως, τοῦ Ταμίου, τοῦ Ἀρχοντάρη, τοῦ Οἰκονόμου, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ, τοῦ Μαγείρου, τοῦ Τραπεζάρη, τοῦ Κηπουροῦ κ.λπ.

3. Ὁ οἰκονόμος οὐδὲν ἐνεργεῖ ἄνευ ἐντολῆς τοῦ Ἡγουμένου καὶ ὑποχρεοῦται νὰ εἶναι πάντοτε ἔτοιμος, «Ἴν' ἀποδώσῃ λόγον περὶ τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ».

4. Ἐρνησις ἀναλήψεως διακονήματος, θεωρεῖται ἀπόρριψις τῆς μακαρίας ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως καὶ τιμωρεῖται πειθαρχικῶς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

5. Τὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῶν διακονημάτων ἀσκεῖ ὁ Ἡγούμενος ἢ τὸ ἐντεταλημένον ὑπ' αὐτοῦ μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἄρθρον 15

1. Ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβίωσις τῶν Μοναχῶν διέπεται τοῦ ἡμερησίου προγράμματος προσευχῆς καὶ διακονίας συντασσομένου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

2. Κέντρον τῆς ζωῆς τοῦ Μοναχοῦ εἶναι ὁ Ἱερὸς Ναὸς, τὸ «Καθολικόν». Ἀκολουθεῖται λειτουργικὸν πρόγραμμα, ἐμπνεόμενον ἀπὸ τὸ ἐν Ἀγίῳ Ἐρει τηρούμενον καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν παράδοσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

3. Ἡ κοινὴ προσευχὴ εἶναι διὰ πάντας τοὺς ἀδελφούς ὑποχρεωτική, ἢ δὲ προσέλευσις τῶν εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς πρέπει νὰ πραγματοποιοῖται ἀμέσως μετὰ τὴν διὰ τοῦ κώδωνος πρόσκλησιν. Ἡ σειρά τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἢ ὁποῖα τηρεῖται ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, τῇ τραπέζῃ καὶ ἐν γένει, καθορίζεται Ἱεραρχικῶς ὡς ἀκολουθῶς: 1) Ὁ Ἡγούμενος, 2) Οἱ Προηγούμενοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. 3) Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀνεξαρτήτως Ἱερατικοῦ βαθμοῦ ἢ πρεσβειῶν κουρᾶς. 4) Μεταξὺ ὁμοβάθμων κληρικῶν προηγεῖται ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα χειροτονίας. 5) Μεταξὺ Μοναχῶν καὶ Κληρικῶν, προηγοῦνται οἱ Μεγαλόσχημοι καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ὑπόλοιποι κατὰ τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς. 7) Ὁφθίκια ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς οὐδεὶς φέρει εἰμὴ ὁ Ἡγούμενος καὶ οἱ Προηγούμενοι.

4. Οἱ μοναχοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ προσέρχωνται εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν φέροντες ἀπαραιτήτως ράσον καὶ

σκοῦφον μετὰ κουκουλίου (εἰς ὅσας δὲ ἐκ τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων προβλέπει ἡ μοναχικὴ παράδοσις φέρουν καὶ τὸ μέγα σχῆμα) καὶ νὰ προσεύχωνται μετὰ κατανύξεως ἀποφεύγοντες, ὁτιδήποτε ἐμποδίζει τὴν περισυλλογὴν τῶν κατὰ τὴν ὥραν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν.

Ἄρθρον 16

Αἱ πανηγύρεις

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Τίμιου Προδρόμου πανηγυρίζει: Τὴν 29ην Αὐγούστου ἡμέραν τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου καὶ τὴν 24ην Ἰουνίου ἡμέρα τοῦ Γενεθλίου Αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἄρθρον 17

1. Ὁ χώρος τῆς Τραπεζῆς θεωρεῖται ἱερός, διότι τὰ τοῦ Μοναχοῦ ἀποβλέπουν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν τελειώσιν του. Ἄπαντες οἱ ἀδελφοί, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων εἰδικὸν κώλυμα -ἦτοι ἀσθένειαν ἢ διακονίαν ἐκτὸς Μονῆς- συμμετέχουν ὑποχρεωτικῶς τῆς κοινῆς Τραπεζῆς.

2. Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τηροῦνται αὐστηρῶς πᾶσαι αἱ νηστεῖαι κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

3. Εἰς τὴν Τράπεζαν καθ' ἐκάστην Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν (ἐκτὸς ἑορτῶν) δὲν παρατίθεται ἔλαιον.

4. Ὁ ταχθεὶς Μοναχός, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Τραπεζῆς, ἀναγινώσκει, ἀνάγνωσμα πρὸς πνευματικὴν ὠφέλειαν τῶν Ἀδελφῶν.

5. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς νὰ ἐσθίωσι ἐκτὸς τῆς κοινῆς τραπέζης ἢ εἰς τὰ κεληθία τῶν μόνου μετὰ συγγενῶν τῶν ἢ ἄλλων προσώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἄρθρον 18

Φιλοξενία

1. Τοὺς ἐπισκέπτας ὑποδέχεται κατάλληλος ἀδελφός, ὁ «Ἀρχοντάρης», μετὰ προσηνείας, συνέσεως καὶ σοβαρότητος.

2. Μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν καὶ συνομιλίαν καὶ ὁ Ἡγούμενος, ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος κρίνει ἢ

παρίσταται ανάγκη, ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ ἔχοντες εἰδικὴν εὐλογία ἀδελφοί.

3. Ἡ διάρκεια παραμονῆς τῶν ἐπισκεπτῶν δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ὡς 24 ὥρας κατ' ἀνώτατον ὄριον καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει: 1) Λόγος πνευματικὸς καὶ 2) Χῶρος φιλοξενίας. Διὰ μεγαλύτερον χρονικὸν διάστημα ἀποφασίζει ὁ Ἠγούμενος.

4. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ παραμένει κλειστὴ κατὰ καθωρισμένας ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ὥρας καὶ ἡμέρας.

5. Ἀπαγορεύεται ἡ διανυκτέρευσις Μοναχῶν ἐκτὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰ μὴ μόνον δι' ἀποχρώντας λόγους καὶ κατόπιν ἀδείας τοῦ Ἠγουμένου.

6. Τὰ κελῆλια τῶν Μοναχῶν καὶ οἱ προσωπικοὶ αὐτῶν χῶροι θὰ εἶναι ἄβιοτοι δι' οἰονδήποτε πρόσωπον. Εἰς τὰ κελῆλια τῶν Μοναχῶν εἰσέρχεται ὡσάκις θελήσῃ διὰ σοβαρὸν λόγον ὁ Ἠγούμενος ἢ ὡσάκις ἀνχρησθῇ βοήθεια τις εἰς Ἀδελφὸν ὑπὸ ἀλλοῦ ἢ ἀλλῶν ἀδελφῶν τῆ ἀδείᾳ πάντοτε τοῦ Ἠγουμένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ἜΑρθρο 19

Πειθαρχικὸς ἔλεγχος – ποιναί

Πειθαρχικὸς ἔλεγχος:

1. Ἡ πειθαρχικὴ δικαιοδοσία καὶ δὴ ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἀσκῆσις πειθαρχικῆς διώξεως κατὰ παντὸς παρεκτρεπομένου κληρικοῦ ἢ μοναχοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνήκει κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον καὶ ἀσκεῖται συμφώνως πρὸς τὰ κανονικὰ δικαιώματα αὐτοῦ κατὰ τὰ προεκτεθέντα εἰς τὸ ἄρθρον 5 παρ. 6 τοῦ παρόντος.

2. Ἐπιφυλασσομένης κατὰ ταῦτα τῆς πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἐπισκόπου, ἀσκεῖται ἐπίσης ὁ πειθαρχικὸς ἔλεγχος εἰς περιπτώσεις κανονικῶν παραπτωμάτων τῶν ἀδελφῶν (κληρικῶν ἢ μοναχῶν) παρὰ τοῦ Ἠγουμένου, ὁ ὁποῖος ἐπιβίβη κατὰ τοῦ παραβάτου τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα ἐπιτίμια μετὰ διακρίσεως καὶ ἀγάπης, ἀποβλέπων εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ πταίσαντος ἀδελφοῦ.

2α) Εἰς περίπτωσιν ὑποτροπῆς ἢ βαρυτέρου τυχόν παραπτώματος, τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον ἀσκεῖ τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον.

2β) Διὰ τὰ μετὰ ταῦτα, ἐφ' ὅσον ὑπάρξῃ συνέχεια τῶν παραπτωμάτων, ἐπιλαμβάνεται ὁ Ἐπίσκοπος.

2γ) Τὰ ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου, ὡς ἔχοντος τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν, ἐπιβιβηόμενα ἐπιτίμια διακρίνονται:

A. Εἰς καθαρῶς πνευματικά, ἤτοι:

Νουθεσία κατ' ἰδίαν, ἀγρυπνία, ξηροφαγία, κομποσκοίνια, μετανοίας.

B. Εἰς Παιδαγωγικὰ τοιαῦτα:

1. Ἐπίπληξιν ἐνώπιον τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

2. Ἐπίπληξιν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

3. Ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς κοινῆς Τραπέζης.

4. Παῦσιν ἀπὸ τὸ συγκεκριμένον διακόνημα καὶ τοποθέτησιν εἰς ἄλλο διακόνημα.

5. Παῦσιν ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τῆς Μονῆς.

6. Προσωρινὴν ἀποβολὴν ἀπὸ τὴν Μονὴν διαρκείας μέχρι ἐξ μηνῶν καὶ ἐγκλεισμὸν εἰς ἐτέραν Μονήν.

Γ. Τὰ καθαρῶς πνευματικά ἐπιτίμια ἐπιβιβηθῶνται ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου.

Ἐπὶ τὰ λοιπὰ τὰ μὲν ὑπὸ στίχ. 1-5 ἐπιβιβηθῶνται ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, τὰ δὲ ὑπὸ στίχ. 6 μετὰ πρότασιν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ἐγκρινόμενῃ ὑπὸ τοῦ οἰκεῖου Μητροπολίτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

ἜΑρθρον 20

Οἰκονομικά

Οἱ πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἔσοδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀποτελοῦν:

1. Τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως κηροῦ

2. Τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως ἐργοχείρων.

3. Τὰ ἐκ συντάξεως καὶ ἐνοικίων.

4. Αἱ ἐκ πάσης φύσεως δωρεαί, εἰσφοραὶ ἢ κληρονομίαί.

5. Αἱ κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις.

ἜΑρθρον 21

Διάθεσις τῶν πόρων

Αἱ πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:

1. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

2. Διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν νέων ἐγκαταστάσεων.
 3. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
 4. Διὰ τὴν φιλοξενίαν.
 5. Δι' ἔλεημοσύνας καὶ φιλιανθρωπικοὺς σκοποὺς.
- Πᾶσα δαπάνη μὴ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

ἄρθρον 21

Περὶ Μετοχίων

1. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ δύναται νὰ διατηρῇ Μετόχια ἔν τε τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἐλευθερουπόλεως καὶ ἐκτὸς αὐτῆς τηρούμενων τῶν οἰκείων διατάξεων.
2. Ὡς μετόχια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωροῦνται Ναοί, ἢ κτίσματα παραχωρηθέντα καθ' ὅποιονδήποτε νόμιμον τρόπον εἰς αὐτήν.
3. Περὶ τῆς ὑποδοχῆς τούτων ἀποφασίζει τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διὰ πράξεώς του, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.
4. Τὰ Μετόχια τελοῦν ἐξάρτησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου αὐτῆς, τὸ ὅποιον ἀσκεῖ ἐπ' αὐτῶν πᾶσαν κανονικὴν, πνευματικὴν, διοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν δικαιοδοσίαν.
5. Ἀδελφὸς ὑπηρετῶν εἰς Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συγκαταριθμεῖται εἰς τοὺς ἐγκαταβιούοντας Ἀδελφοὺς καὶ ἰσχύουν δι' αὐτὸν πάντα τὰ ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ ὀριζόμενα.
6. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀρίζει τὸν Μετοχειάρχον, δίδει τὴν ἄδειαν ἐγκαταστάσεώς του εἰς τὸ Μετόχιον διὰ χρονικὸν διάστημα ὀριζόμενον ὑπ' αὐτοῦ καὶ δύναται νὰ ἀνακαλήσῃ αὐτὴν καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ὀρισμένου χρόνου, δι' οὓς λόγους ἤθελε κρίνῃ αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Γενικαὶ Διατάξεις

ἄρθρον 22

Σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἡ σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι κυκλικὴ φέρουσα εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Τιμίου Προ-

δρόμου καὶ κύκλῳ τὴν ἔνδειξιν "ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΝΙΚΗΣΙΑΝΗΣ"

ἄρθρον 23

Οἱ Μοναχοὶ ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διαβιοῦσι κατὰ τὰ παραδεδομένα ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων θέσμια. Ὁ Ἡγούμενος προσφωνεῖται ὑπὸ τῶν Ἀδελφῶν «Γέροντας» ἐνῶ μεταξύ των οἱ μοναχοὶ προσφωνοῦνται, κατὰ τὰ Μοναχικὰ θέσμια «Ἀδελφέ».

ἄρθρον 24

Πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, συμφώνως καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Κανονισμοῦ 39/1972 (Φ.Ε.Κ. Α, 103/30.6.72) περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καὶ τοῦ Β.Δ. 28/7/1985 (φ.ε.κ. 42/15.9.1958), αἱ ὁποῖα συνισχύουν. Ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως ὑπερισχύουν τῶν διατάξεων πρὸς τὴν δεδομένην Ἐκκλησιαστικὴν ἱεράρχησιν καὶ τάξιν.

ἄρθρον 25

Ὁ παρὼν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς τροποποιεῖται δι' ἀποφάσεως τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Οἰκείου Μητροπολίτου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ἄρθρον 26

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον: «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ:

Ἄρχιμ. Θωμᾶς Ἀνδρέου

Ἄρχιμ. Στέφανος Μιχαηλίδης

Ἄρχιμ. Κοσμᾶς Θασιῆς

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΑΝΔΡΩΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ ΠΑΡΝΩΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Κανονισμὸς περὶ συστά-
σεως καὶ λειτουργίας τῆς
Ἱερᾶς Ἀνδρώας Κοινο-
βιακῆς Μονῆς Ἀγίων Ἀ-
ναργύρων Πάρνωνος τῆς
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μο-
νεμβασίας καὶ Σπάρτης

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
τῆς Μιᾶς καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος.
Πρεσβείαις τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Θαυματουργῶν καὶ Ἱαματικῶν Ἀναργύρων
Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ
καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἁγίας Θεοδότης,
τῶν Ἐφόρων καὶ Προστατῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς,

καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) τὴν ἀποστολικὴν φωνὴν τὴν διακελεύουσαν, ὅπως *«πάντα εὐσχημόνως
καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω»*¹, τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν
Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὴν μακραίωνα μοναστικὴν
Τάξιν καὶ Παράδοσιν τῶν Ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων, τῶν τὴν μοναχικὴν
πολιτείαν ὑποτυπωσάντων,

β) τὸ ἄρθρον 39 παράγραφος 4 τοῦ Νόμου 590/1977 *«Περὶ τοῦ Καταστατι-
κοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»*,

γ) τὸ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 952/14.11.2005 ἔγγραφο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μη-
τροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, καὶ

δ) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2/1.11.2007 Πράξιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς,

προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος *«Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ»*
τῆς Ἱερᾶς Ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Μονῆς Ἀγίων Ἀναργύρων Πάρνωνος.

Ἄρθρον 1

Ἰδρυσις - Σύστασις - Φύσις

Ἡ ὑπαρξις τοῦ ἡγιασμένου χώρου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μαρτυρεῖται² ἤδη τὸν
9ο αἰῶνα (880 μ.Χ.) εἰς τὸν ἔγκριτον βίον τοῦ ἐκ Σικελίας καταγομένου ὁσί-
ου πατρὸς ἡμῶν Ἠλία τοῦ Νέου³. Δευτέρα μαρτυρία περὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς⁴

1. Α' Κορ., 14:40.

2. Βλ. Ἰ. Ἀννας Λαμπροπούλου, Ἡ. Ἀναγνωστάκη, Βούλιας Κόντη, Μαρίας
Λεοντίνη, Ἀγγελικῆς Πανοπούλου, «Ὁ Μοναχισμὸς στὴν Πελοπόννησο κατὰ τὴν
μέση Βυζαντινὴ περίοδο», Πρακτικὰ διεθνούς Συμποσίου: Τάσεις τοῦ ὀρθόδοξου Μοναχι-
σμοῦ 9ος-20ός αἰῶνες, Διεύθυνση Μορφωτικῶν Ὑποθέσεων Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ, Ἀθή-
να: 1996, σ. 93.

3. Βλ. G. Rossi-Taibbi, *Vita di Sant' Elia il Giovane. Testo inedito con traduzione italiana*,
Palermo: 1962, σελ. XII, 40, παρ. 27· καὶ Germaine da Costa - Louillet, «Saints de Sicile
et d' Italie meridionale aux VIIIe et IXe siecles», *Byzantion* 29-30 (1959-1960) 101. Βλ. ἐπίσης
Ἀωννύμου Μοναχοῦ, *Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἠλία τοῦ νέου (τοῦ Σι-
κελιώτου)*, ἐκδ. Ἀκρίτας, Ἀθήνα 1993.

4. Βλ. Φαίδωνος Ἰ. Κουκουλιέ, *«Αἱ ἐν τῷ πρώτῳ δῆμῳ Οἰνοῦντος μοναί. Ἡ Μονὴ τῶν
Ἀγίων Ἀναργύρων»*, *Μαθεβός* 4 (1923-24), σ. 279-283, 290-93, 301-305 καὶ 314-15.

συναντᾶται εἰς τὸ Χρυσόβουλλιον Ἀνδρονίκου τοῦ Β' τοῦ Παλαιολόγου ἐν ἔτει 1293, ὅπου καὶ κατοχυρώνονται τὰ ὀροθέσια τῆς Μητροπόλεως Μονεμβασίας. Ἡ Ἱερά –πάληαι ποτε Σταυροπηγιακή– Μονή, σήμερον τελεῖ κατὰ τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 39 παράγραφος 6 τοῦ Ν. 590/1977, ὑπὸ τὴν κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης.

Ὡς πρὸς τὰς νομικὰς αὐτῆς σχέσεις, εἶναι Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου καὶ θεωρεῖται ἐν ἐνεργείᾳ καὶ λειτουργίᾳ καὶ ἐάν ἀκόμη ἀπομείνῃ εἰς Ἀδελφός. Καὶ τούτου ἀποθανόντος, ἡ Ἱερά Μονή δὲν θεωρεῖται διαληλυμένη, ἀλλ' ὡς τελούσα ἐν διακοπαῖς, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιβληψιν καὶ παρακολούθησιν τοῦ Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης.

Ἄρθρον 2 Σκοπὸς

Ὡς σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὀρίζεται ὁ «ἐν σπουδῇ πάσῃ καὶ διαπύρῳ θέρμῃ»⁵ ἀγιασμὸς καὶ ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις τῶν ἐνασκουμένων πατέρων αὐτῆς –«ἐπειδὴ τὴν τῶν ἀγγέλων ζωὴν ὡς ἀληθῶς ἐζηλώκασι»⁶– μέσω τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς κοινοβιακῆς πολιτείας, τῆ γυμνασίᾳ καὶ διηνεκεῖ μελέτῃ τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὁσίας βιοτῆς αὐτῶν.

Ἄρθρον 3 Κανονικὰ δικαιοδοσίαι Μητροπολίτου

Ὁ κυριάρχης Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, ὡς ὀρατὸν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἔχει συμφώνως τοῖς Ἱεροῖς Κανόσι καὶ τῷ Καταστατικῷ Χάρτῃ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰς κάτωθι δικαιοδοσίας:

α) Ἐγκαθιδρύει δι' εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας τὸν ἐκλεγέντα Ἠγούμενον.

β) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς κατ' Ἀνατολῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐν τε τῇ Ἱεραῖ καὶ τοῖς Μετοχίοις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον τὰ Μετόχια αὐτῆς κείνται ἐντὸς τῆς Μητροπολιτικῆς δικαιοδοσίας Αὐτοῦ.

γ) Παρέχει τὴν κανονικὴν Αὐτοῦ ἔγκρισιν καὶ εὐλογίαν διὰ τὴν Κουρὰν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου προτεινομένων Ἀδελφῶν.

δ) Προτάσει τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου τελεῖ τὰς χειροτονίας τῶν κληρικῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος πρὸς κάλυψιν τῶν λειτουργικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ε) Ἐγκρίνει τὴν ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου χορηγούμενην εἰς τοὺς ἀδελφούς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πέραν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν.

στ) Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐγκρίνει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν ἐσόδων τε καὶ ἐξόδων.

ζ) Προτάσει τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἔλεγχον εἰς τοὺς τυχόν παρεκτρεπομένους ἀδελφούς.

η) Γνωμοδοτεῖ περὶ τῶν ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ἀποφασιζομένων ἐκάστοτε τροποποιήσεως τοῦ παρόντος «Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ».

Ἄρθρον 4 Ὅργανα διοικήσεως τῆς Μονῆς

Ὅργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α. Ὁ Καθηγούμενος.

β. Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον ἢ Γεροντία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Ἡ Ἱερά Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 5 Ὁ Καθηγούμενος

α) Ὁ Καθηγούμενος ἐπέχων «τὸ τοῦ Χριστοῦ πρόσωπον» ἐν τῇ Ἀδελφότητι καὶ «ἱερουργῶν τῷ Θεῷ τὴν τῶν πειθομένων αὐτῷ σωτηρίαν»⁷ εἶναι μόνος αὐτὸς ὁ κοινὸς πνευματικὸς πατὴρ ἀπάσης τῆς Ἀδελφότητος. Εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τοῦ Κοινοβίου, πρῶτος μεταξύ ἴσων καὶ κατὰ τοὺς κοινοβιακοὺς πατερικοὺς κανόνας ὀφείλεται ἢ κατὰ Θεὸν ὑπακοὴν παρὰ πάντων τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐνεργεῖ «μετὰ βουλήσ»⁸, δηλαδὴ μετὰ γνώμης καὶ ἀλλήλων ἀλλήλα καὶ μετ' ἐξουσίας, μετ' ἀγάπης παρακαλῶν, «μετ' ἐπιταγῆς»⁹ προστάζων διὰ πᾶν θέμα καὶ πνευματικὸν καὶ σωματικόν¹⁰. Διδάσκει, νουθετεῖ, κατχεῖ μεθ' ὑπο-

5. Βλ. Μ. Ἀθανασίου, Πρὸς Κάστορα, Περὶ τῶν κανονικῶν τῶν κοινοβίων διατυπώσεων 3 (ἀμφ.), PG 28,853C.

6. Βλ. Miklosich-Muller, Ὑποτύπωσις τοῦ ὁσίου Χριστοδοῦλου 15, τ. 6, σ. 69· Μ. Βασιλείου, Ἀσκητικαὶ διατάξεις 18,2.

7. Βλ. Μ. Βασιλείου, Ἀσκητικαὶ Διατάξεις, ΚΒ' 4.

8. Παροιμ. 24 (31) 4, Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος 48, PG 31, 1037B καὶ Ὅροι κατ' ἐπιτομὴν 104, PG 31, 1156A.

9. Τίτ. 2:15.

μονῆς καὶ πραότητος τοὺς Ἀδελφούς «μὴ τὴν σάρκα ἐπεγείρειν τῷ πνεύματι, μὴ παρέχειν σώματι ὅσα βούληται, ἀλλ' ὅσα χρήζει, χαλινοῦν ὀφθαλμόν, ἀσφαλίζεσθαι τὴν ἀκοήν, ὁσφρησιν κηλίδειν, φεΐδεσθαι γλιώτης, ἀφὴν εἶσω στέλλειν, κοιλάζειν θυμόν, μὴ τῶν μέτρων ἐξέρχεσθαι, τὴν ἐπιθυμίαν ὀλικῶς πρὸς Θεὸν ἔχειν, ὄπλιον ἠγεῖσθαι τὴν προσευχήν, τείχος δὲ τὴν νηστείαν, φεύγειν τὴν ὑπερηφανίαν, φιλεῖν τὴν ταπεινοφροσύνην, πράξεις ἀλλοτριὰς μὴ καταμανθάνειν, τὰ ἄνω φρονεῖν, τὰ ἄνω ζητεῖν, κατὰ τὸν Θεὸν Ἀπόστολον, μηδὲ κατεπίδειξιν τῶν καλῶν πράττειν, μηδὲ ἐπιδείκνυσθαι μόνον ἔργα, ἀλλ' ἔχειν πρὸς τοῦτοις καὶ προαιρέσεως εὐγένειαν καὶ γνώμην εὐγνώμονα»¹¹. Γενικῶς ὁ Καθηγούμενος ἐποπτεύει, καθοδηγεῖ καὶ στηρίζει τὴν ζωὴν τῶν Μοναχῶν, προλαμβάνει πᾶσαν ἐκτροπήν, ἐλέγχει, ἐπιτιμᾷ, ὀρίζει τὸν κανόνα τῆς προσευχῆς καὶ τὴν ἐν γένει πνευματικὴν ἄσκησιν ἐκάστου Ἀδελφοῦ.

β) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις καὶ προΐσταται αὐτῶν, ὡς ἡ μοναστικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ τάξις ὀρίζει, ἐν τε τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καὶ τοῖς Μετοχίοις αὐτῆς.

γ) Καθίσταται δι' ἐκλογῆς ἰσόβιος, ἐφ' ὅσον ἐγκαταβιοῦσιν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τουλάχιστον πέντε Ἀδελφοί. Ἄλλως διορίζεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης εἰς ἓκ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

δ) Ὀρίζει ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὸν Γραμματέα καὶ τὸν Ταμία.

ε) Συγκαλεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καὶ τὴν Ἱερὰν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς καὶ προεδρεύει Αὐτῶν.

στ) Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν ἢ ἀποβολὴν τῶν δοκίμων, τὴν Ρασοφορίαν καὶ Κουρὰν τῶν πνευματικῶς ὠρίμων Ἀδελφῶν, ὅπως καὶ τὴν χειροτονίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ κρινομένων ὡς καταλλήλων, πρὸς κάλυψιν τῶν λειτουργικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ζ) Παρέχει τοῖς Ἀδελφοῖς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μέχρι καὶ τριάκοντα ἡμερῶν. Διὰ πλειο-

να χρόνον ἡ ἄδεια χορηγεῖται παρὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου.

η) Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον πάσης ἐκκλησιαστικῆς, διοικητικῆς, δικαστικῆς, δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ ἐν γένει ἐνώπιον παντὸς φυσικοῦ καὶ νομικοῦ προσώπου δημοσίου καὶ ιδιωτικοῦ δικαίου. Κωλυομένου δὲ δι' οἰονδήποτε λόγον, ἀναπληροῦται ὑπὸ Ἀδελφοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Διὰ εἰδικὴν ὑπόθεσιν ἡ ἐκπροσώπησις τῆς Ἀδελφότητος δύναται νὰ ἀνατεθῇ εἰς εἰδικὸν νομικὸν σύμβουλον.

θ) Ὑπογράφει πάντα τὰ ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ι) Καθορίζει τὰ διακονήματα τῶν Ἀδελφῶν.

ια) Ὀρίζει τὸ δαιτολόγιον τῆς Ἀδελφότητος καὶ μεριμνᾷ περὶ τῆς νοσηλείας τῶν ἀσθενούντων ἢ ἀναθέτει ταύτην εἰς τινὰ τῶν ἀδελφῶν κατάλληλον διὰ τὴν διακονίαν αὐτήν.

ιβ) Ἀποσφραγίζει ἅπασαν τὴν ἀλληλογραφίαν.

ιγ) Ὀρίζει ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ τὸν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ κατάλληλον Τοποτηρητήν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει Τοποτηρητῆς ἀναλαμβάνει αὐτοδικαίως ὁ πρῶτος τῆ τάξει ἀδελφός. Ὁ Τοποτηρητῆς οὗτος περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῆς ἐντολῆς τοῦ Καθηγουμένου προσδιοριζομένων ἐκάστοτε πλαισίων.

ιδ) Ἐποπτεύει τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιε) Ἐπιμελεῖται τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος «Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ».

Ἄρθρον 6

Ἡ χρεία τῆς θέσεως τοῦ Καθηγουμένου

α) Ἐνεκα θανάτου.

β) Ἐνεκα οἰκειοθελοῦς παραιτήσεως διὰ λόγους ὑγείας, δεκτῆς γενομένης διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος τῆ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης.

γ) Ἐὰν ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐμπειστημένου εἰς αὐτὸν λειτουργήματος εἴτε λόγῳ γήρατος εἴτε λόγῳ πιστοποιουμένης ἰατρικῶς ἀνιάτου ἢ μακροχρονίου πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀσθενείας. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ ἔκπτωσις ἐπέρχεται προτάσει τῆς Ἀδελφότητος δι' ἀποφάσεως λαμβανομένης διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 τῆς Συνάξεως τῶν πατέρων, τῆ ἐγκρίσει τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου.

10. Βλ. MEYER, *Διατύπωσις ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ*, σελ. 129, στίχ. 14.

11. Βλ. G. Rossi-Taibbi, *Vita di Sant' Elia il Giovane. Testo inedito con traduzione italiana*, σελ. 46, παρ. 31. Βλ. ἐπίσης Ἀωνύμου Μοναχοῦ, *Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἡλία τοῦ νέου (τοῦ Σικελιώτου)*, σ. 103-104.

δ) Eis περίπτωσιν καταδίκης αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων ἰσχύουν τὰ τοῦ ἀρθροῦ 39 παρ. 5 τοῦ Ν. 590/1977.

ἄρθρον 7

Ἐκλογή Καθηγουμένου

α) Ὁ Καθηγουμένος ὑποδεικνύει πρὸ τῆς κοιμήσεως ἢ παραιτήσεως αὐτοῦ τὸν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἄξιον διάδοχον, ὡς ἢ ἀπ' αἰῶνων μοναχικὴ παράδοσις ἀπαιτεῖ. Ἡ κρίσις αὕτη τοῦ Καθηγουμένου δὲν ἀποτελεῖ δέσμευσιν διὰ τὴν Ἀδελφότητα.

β) Μετὰ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον χρεῖαν τῆς θέσεως τοῦ Καθηγουμένου διενεργεῖται ἐκλογή τὸ βραδύτερον ἐντὸς δώδεκα ἡμερῶν. Eis ἴλιαν δὲ ἐκτάκτους περιπτώσεις οὐχὶ πέραν τῶν εἴκοσι.

γ) Μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως τοῦ Καθηγουμένου, ὡς Τοποτηρητῆς ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως ἀναλαμβάνει ὁ ἀρχαιότερος τῆ τάξει ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ὁ Τοποτηρητῆς ἀμέσως ἀναφέρει γραπτῶς eis τὸν κυρίαρχον Μητροπολίτην τὴν τε χρεῖαν τῆς θέσεως τοῦ Καθηγουμένου καὶ τὴν πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ διαδόχου αὐτοῦ ἡμέραν διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς.

δ) Τὰ τῆς προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν, ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Τοποτηρητοῦ καὶ δύο Ἀδελφῶν, τοῦ μετὰ τὸν Τοποτηρητὴν ἀρχαιότερου καὶ τοῦ νεωτέρου ὄλων τῆ τάξει. Ὁ νεώτερος ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ χρέη Γραμματέως.

ε) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαντες οἱ ἐν τῷ Μοναχολόγιῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐγγεγραμμένοι καὶ μονίμως ἐγκαταβιοῦντες ἐν αὐτῇ κεκαρμένοι Ἀδελφοί.

στ) Ἡ ἐκλογή τελεῖται ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, μηδενὸς ἄλλου προσώπου παρισταμένου κατὰ τὴν διεξαγωγὴν, προηγηθείσης δὲ αὐτῆς Θείας Λειτουργίας.

ζ) Ἡ Ἀδελφότης εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 4/5 αὐτῆς. Μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς ὡς ἄνω ἀπαρτίας, ἡ ἐκλογή διεξάγεται μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐὰν παρίσταται τὸ ἥμισυ τῶν Ἀδελφῶν πλέον ἐνός.

η) Ἐὰν ὁ πλειοψηφίας δὲν συγκεντρώσει τὴν πλειοψηφίαν τῶν 4/5 τουλάχιστον, ἡ ἐκλογή ἐπαναλαμβάνεται αὐθωρεῖ ἕως τρεῖς φορές, ὁπότε Καθηγουμένος ἐκλέγεται ὁ πλειοψηφίας, ἀνεξαρτήτως ποσοστοῦ ψήφων.

Ἐπι ἰσοψηφίας Καθηγουμένος καθίσταται ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς μοναχικῆς κουρᾶς. Ἀκολουθῶς ὁ Τοποτηρητῆς ἀνακοινεῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς παρουσιάζων τῇ Ἀδελφότητι τὸν νέον Αὐτῆς Γέροντα, Καθηγουμένον καὶ πνευματικὸν πατέρα.

θ) Ἐνστάσεις περὶ τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἀναγγελίαν, καὶ γίνονται δεκταὶ συγκεντρώνουσαι τὸ 1/3 τῶν παρόντων Ἀδελφῶν. Αἱ ἐνστάσεις ἐπιλύονται ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, μὴ δυναμένης δὲ ταύτης ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, μὴ δυναμένης δὲ καὶ ὑπ' αὐτῆς ἀποφαίνεται ὁ Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἠτιολογημένως τὰς ἀπορρίπτει ἢ τὰς παραδέχεται διατάσων νέαν ἐκλογήν.

ι) Ἐπὶ παντὸς ἀπροβλήπτου, κατὰ τὴν ὄλην διαδικασίαν τῆς ψηφοφορίας, ἀποφασίζει τελειοδίκως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ια) Περαιωθείσης τῆς διαδικασίας ἐκλογῆς ὑπογράφεται ὑπὸ πάντων τῶν ψηφισάντων Ἀδελφῶν τὸ Πρακτικὸν τῆς ἐκλογῆς, ἀντίγραφον τοῦ ὁποῖου ὑποβάλλεται ἐντὸς πενθημέρου eis τὸν Μητροπολίτην Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης διὰ τὰ περαιτέρω. Ἦτοι, τὴν δι' ἐιδικῆς τελετῆς ἐγκατάστασιν τοῦ νέου Καθηγουμένου ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὅπως ἡ ἀρχαία μοναχικὴ τάξις ὀρίζει¹².

ἄρθρον 8

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

α) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συγκείμενον ἐκ δύο συμβούλων μελῶν, τῇ προεδρίᾳ τοῦ Καθηγουμένου, ἀποτελεῖ αἰρετὸν καὶ διαρκὲς συλλογικὸν σῶμα, ἀσκοῦν τὴν διοίκησιν τῆς Μονῆς καὶ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν. Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀποκαλοῦνται «Ἡγουμενοσύμβουλοι» καὶ ἐκλέγονται ἀνὰ πενταετίαν διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, εἶναι δὲ ἀπεριόριστως ἐπανεκλήξιμα.

β) Ἡ ἐκλογή διενεργεῖται ἐντὸς τῆς τελευταίας ἑβδομάδος πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας τοῦ προηγουμένου Ἡγουμενοσυμβουλίου. Eis περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ λήξις τῆς θητείας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμπέσει μετὰ τῆς χρεῖας τῆς θέσεως τοῦ Καθηγουμένου παρατείνεται ἡ θητεία αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Καθηγουμένου.

12. Βλ. «Τάξις ἐπὶ προχειρήσει Ἡγουμένου», *Εὐχολόγιον Τὸ Μέγα*, ἐκδ. Ἀστέρος, Ἀθῆναι x.x., σ. 181.

γ) Τὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἡγουμενοσυμβουλίου ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τοῦ Καθηγουμένου καὶ δύο Ἀδελφῶν, τοῦ κατέχοντος τὰ δευτερεῖα τῆς τάξεως καὶ τοῦ νεωτέρου ὄλων τῆ τάξει, ἐκτελοῦντος καὶ χρέη Γραμματέως.

δ) Ἐκαστος τῶν ἐκλογέων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ψηφοδέλτιου ἀναγράφει μόνον τὸν προβλεπόμενον ἀριθμὸν ὀνομάτων διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἐὰν ἀναγράφονται ὀνόματα Ἀδελφῶν πλεον τοῦ προβλεπομένου ἀριθμοῦ καθίσταται ἄκυρον τὸ ψηφοδέλιον.

ε) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαντες οἱ ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ Μοναχολογίῳ καὶ μόνιμως ἐγκαταβιοῦντες Ἀδελφοὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

στ) Ἐπὶ ἰσοψηφίας προκρίνεται ὁ ἀρχαιότερος τῆ τάξει.

ζ) Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς, ὁ Καθηγούμενος ἀναφέρει ἐγγράφως εἰς τὸν Μητροπολίτην τὰ μέλη τοῦ ἀναδειχθέντος Ἡγουμενοσυμβουλίου.

η) Ὁ Γραμματεὺς καὶ ὁ Ταμίας ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

θ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, ὑπερισχυοῦσης τῆς ψήφου τοῦ Καθηγουμένου ἐπὶ ἰσοψηφίας.

Ἄρθρον 9

Ἄρμοδιότητες Ἡγουμενοσυμβουλίου

α) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει περὶ πάντων ὧν δὲν προβλέπει ὁ «*Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς*».

β) Συγκαλεῖ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος.

γ) Συντάσσει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὑποβάλλει αὐτοὺς εἰς τὸν Μητροπολίτην Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης.

δ) Ἀποφασίζει τὴν πρόσληψιν ἢ ἀποβολὴν δοκίμων, καθὼς καὶ τὰ περὶ τῆς κουρᾶς καὶ τῆς χειροτονίας τῶν καταλλήλων πρὸς τοῦτο Ἀδελφῶν.

ε) Διαχειρίζεται πᾶσαν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις κινητῶν καὶ ἀκινήτων οἰασδήποτε ἀξίας, ἀποφασίζει περὶ τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων ἢ οὐσιωδῶν ἐπισκευῶν, μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν πάντων τῶν ἀναγκαίων ἐφοδίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῶν Ἀδελφῶν αὐτῆς.

στ) Ἐν γένει ἐνεργεῖ καὶ φροντίζει διὰ πάν ἕτερον θέμα μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ, συντελοῦν εἰς τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου.

Ἄρθρον 10

Ἡ Συγκρότησις τῆς Ἀδελφότητος

α) Ἡ Ἀδελφότης συγκροτεῖται ἐξ ἀπάντων τῶν ἐν τῷ Μοναχολογίῳ ἐγγεγραμμένων Ἀδελφῶν.

β) Ἡ σειρά ἀρχαιότητος τῶν πατέρων καθορίζεται ἐκ τῆς προτεραιότητος ἐγγραφῆς αὐτῶν ἐν τῷ Μοναχολογίῳ.

γ) Ἄπαντες οἱ πατέρες ἐγκαταβιοῦσιν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

Ἄρθρον 11

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος:

α) Ἀπαρτίζεται ἐξ ἀπάντων τῶν ἐν τῷ Μοναχολογίῳ αὐτῆς ἐγγεγραμμένων Ἀδελφῶν καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτατον διοικητικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

β) Συγκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ παρόντι «*Ἐσωτερικῶ Κανονισμῶ*» ἄλλως προβλεπομένων, τακτῶς μὲν τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἐκάστου ἔτους, ἐκτάκτως δὲ πρὸς ἀντιμετώπισιν ἴλιαν σοβαρῶν θεμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ) Εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 4/5 τῶν μελῶν αὐτῆς. Μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς ὡς ἄνω ἀπαρτίας, ἡ Σύναξις συνέρχεται πάλιν μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐφ' ὅσον παρίσταται τὸ ἡμισυ πλεόν ἐνὸς τῶν Ἀδελφῶν.

δ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, ἐκτὸς τῶν περιστάσεων δι' ἃς ἄλλως ὀρίζεται ἐν τῷ παρόντι «*Ἐσωτερικῶ Κανονισμῶ*».

ε) Τῶν Συνάξεων τηροῦνται Πρακτικὰ ὑπογραφόμενα ὑπὸ πάντων τῶν παρόντων Ἀδελφῶν.

Ἄρθρον 12

Ἡ Κοινοβίασις ἐν τῇ Ἀδελφότητι

Ἡ συγκαταριθμισὶς λαϊκῶν ἀδελφῶν εἰς τὴν τάξιν τῶν δοκίμων ἀδελφῶν ἐνεργεῖται μετὰ πολλῆς σπουδῆς καὶ διακρίσεως. Πρὸ δὲ τῆς εἰσόδου τῶν ἀπαιτεῖται ἢ ἐπὶ χρονικόν τι διάστημα πνευματικὴ ἐπικοινωνία αὐτῶν μετὰ τοῦ Καθηγουμένου, ὅστις ἐξετάζει τὴν ἀληθῆ κλίσιν αὐτῶν πρὸς τὸν μοναχισμὸν καὶ τὴν εἰλικρινῆ διάθεσίν των ἵνα ἐπιτύχωσιν τὴν «*μίμη-*

σιν Χριστοῦ ἐν τῷ μέτρῳ τῆς ἐνανθρωπήσεως, κατὰ τὸ ἐπιβάλλον τῇ ἐκάστου κλήσει»¹³. Ἴνα καταστή τις μέλος τῆς Ἀδελφότητος ἀπαιτοῦνται αἱ κάτωθι προϋποθέσεις:

α) Νόμιμος ἡλικία.

β) Κανονικὴ δοκιμασία.

γ) Ἐγγραφὸς αἴτησις τοῦ ἐνδιαφερομένου.

δ) Διάθεσις ὁλοκλήρου τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου προσωπικῆς περιουσίας τοῦ ἐνδιαφερομένου πρὸ τῆς μοναχικῆς κουρᾶς, ὥστε νὰ ἀποδεσμευθῇ οὗτος ἐξ αὐτῆς.

ε) Πρότασις τοῦ Καθηγουμένου καὶ ἀποδοχὴ ταύτης ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

στ) Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν δὲν γίνονται δεκτοὶ «ξενόκουροι» καὶ ἡ κατὰ τύποις μόνον ἐγγραφὴ ἀδελφῶν. Εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ περιπτώσεις ἀποφασίζει ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ζ) Ἡ διάρκειά τῆς δοκιμασίας ὀρίζεται ἕως τρία ἔτη. Εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ περιπτώσεις δύναται νὰ συντημηθῇ ἢ καὶ ἐκταθῇ αὕτη τῇ εἰσηγήσει τοῦ Καθηγουμένου καὶ ἀποδοχῇ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

η) Μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ ὁλοκλήρωσιν τῆς κανονικῆς δοκιμασίας καὶ ἐφ' ὅσον ὁ δόκιμος «πρὸς πᾶσαν ταπεινοφροσύνην ἀνεπαισχύντως δίακειται»¹⁴, προτάσει τοῦ Καθηγουμένου, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου, κείρεται μοναχὸς καὶ ἐγγράφεται εἰς τὸ Μοναχολόγιον.

θ) Οἱ δόκιμοι ἀδελφοὶ ἔχουν ἰδίαν ἱεραρχίαν, καθοριζομένην ἐκ τοῦ χρονικοῦ σημείου προσελεύσεως αὐτῶν εἰς τὴν δοκιμασίαν. Ἐὰν ὁ Καθηγούμενος τῆ συμφώνῳ γνώμῃ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου κρίνῃ δόκιμόν τινα ὡς ἀνέτοιμον ἵνα λάβῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, δύναται ὅπως προβῇ εἰς τὴν κουρὰν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου κατὰ τὴν τάξιν τῶν δοκίμων. Ἡ μοναχικὴ κουρὰ ὡς καὶ ἡ ἱερωσύνη συνιστοῦν κλήσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὐδέποτε δὲ δικαιώματα.

ι) Τὸ Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως τελεῖται ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου, ἅπαντες δὲ οἱ Ἀδελφοὶ προσέρχονται τακτικῶς εἰς αὐτὴν, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς Ἐξομολογήσεως αὐτῶν ὑπὸ ἄλλοιου Πνευματικοῦ συμφώνως καὶ πρὸς τὴν πατερικὴν προτροπὴν «μὴ φεῦγε

χείρας τοῦ τῷ Κυρίῳ σε προσενέγκαντος, οὐκ αἰδεσθῆ γὰρ ὡς αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ σου τινά»¹⁵.

ια) Ἡ Τράπεζα τῶν μοναχῶν ἀποτελεῖ προέκτασιν τῆς Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης. Διὰ τοῦτο οἱ Ἀδελφοί, συμφώνως πρὸς τὴν μοναχικὴν παράδοσιν, προσέρχονται εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐνδεδυμένοι ράσον καὶ κουκούλιον «μεταλαμβάνοντες τροφῆς ἐν ἀγαθῇ καὶ ἀφελότητι καρδίας»¹⁶ ἐν πάσῃ εὐχαριστίᾳ καὶ σιωπῇ ἅμα τε ἀκροώμενοι ὑπὸ τοῦ ὀριζομένου ἀναγνώστου πατερικὰς ἐρμηνείας τῶν λόγων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

ιβ) Οὐδεὶς ἐπιτιμᾷ Ἀδελφὸν ἢ παρατηρεῖ ἢ διορθῶναι, πλὴν τοῦ Καθηγουμένου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀρισθέντος. «Εἴ τις ἔλεγχον δίκαιον ἢ ἄδικον ἐξ ἑαυτοῦ ἀπερρίψατο, οὗτος τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν ἠρνήσατο, εἰ δέ τις τοῦτον μετὰ πόνου ἢ καὶ ἀπόνως ἐδέξατο, ταχέως τῆς τῶν ἑαυτοῦ πταισμάτων ἀφέσεως τεύξετα»¹⁷. Ὁ ἔλεγχος τῶν παραπτωμάτων τῶν Ἀδελφῶν ἀσκεῖται κατὰ πρῶτον λόγον ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου, ὅστις μετὰ διακρίσεως καὶ ἀγάπης ἐπιβάλλει τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα ἐπιτίμια, ἀποβλέπων εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ πεπτωκότος Ἀδελφοῦ. «Εἴ τις ἰδίᾳ ἐλεγχόμενος οὐκ αἰσχύνεται»¹⁸ καὶ εἰς περίπτωσιν ὑποτροπῆς ἢ διαπράξεως βαρυτέρου παραπτώματός του δὲν συμμορφοῦται, τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον ἀσκεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἢ ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος, ἀναλόγως τῆς βαρύτητος τοῦ ἀδικήματος. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν οὐδὲν τῶν ἐπιτιμῶν ἐπιβάλλεται ἄνευ κλήσεως πρὸς ἀπολογίαν τοῦ πρὸς τιμωρίαν Ἀδελφοῦ.

Ἄρθρον 13

Τηρούμενα Βιβλία

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, μερίμνη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τηροῦνται τὰ κάτωθι βιβλία:

α) Βιβλίον Πρακτικῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

β) Βιβλίον Πρακτικῶν τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.

γ) Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων.

13. Βλ. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος, 43, 1, PG 31, 1028B.

14. Ἐνθ' ἄνωτ. 10, 2, PG 31, 945C.

15. Βλ. Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, *Κλίμαξ*, Λόγος Δ', ἐκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου, Ὁρωπὸς Ἀττικῆς 1997, σ. 97.

16. *Πράξ.*, 2:46-47.

17. Βλ. Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, σ. 91.

18. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 387.

- δ) Μοναχολόγιον - Δοκιμολόγιον.
- ε) Κτηματολόγιον.
- στ) Βιβλίον Ταμείου.
- ζ) Βιβλίον Ἀγίων Λειψάνων καὶ Ἱερῶν Κειμηλίων.

ἄρθρον 14
Σφραγὶς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἡ σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι κυκλική, εἰκονίζουσα εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς τοὺς Ἀγίους Ἀναργύρους Κοσμάν καὶ Δαμιανόν, κύκλῳ δὲ αὐτῆς φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ ΚΟΣΜΑ ΚΑΙ ΔΑΜΙΑΝΟΥ».

ἄρθρον 15
Οἱ Προσκυνταὶ

α) «Φῶς μὲν μοναχοῖς, ἄγγελος· φῶς δὲ πάντων ἀνθρώπων, μοναδικὴ πολιτεία»¹⁹. Οἱ ἐγκαταβιοῦντες Πατέρες εἰς τὴν μετὰ τῶν προσκυντηῶν συναναστροφὴν των, δέον ὅπως μετὰ σπουδῆς ἀγωνίζονται, ἵνα «τύπος ἀγαθὸς γίνεσθαι πᾶσι, μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν ἐν οἷς ἂν ἐργάζονται ἢ ἀποφθέγωνται»²⁰.

β) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ φιλοξενεῖ ἀριθμὸν προσκυντηῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Καθηγουμένου καὶ πάντοτε κατόπιν προειδοποιήσεως.

γ) Γενικῶς δὲ τὰ τῆς εἰσόδου τῶν προσκυντηῶν ἐπαφίενται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Καθηγουμένου.

ἄρθρον 16
Αἱ Πρόσοδοι

Αἱ πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προέρχονται:

- α) ἐκ τοῦ ἐργοχείρου τῶν Ἀδελφῶν,
- β) ἐκ δωρεῶν, κληρονομιῶν, παντὸς εἴδους ἐπιχορηγήσεων, ἐπιδοτήσεων κ.λπ.,
- γ) ἐκ τοῦ κηροῦ τῆς Ἐκκλησίας,
- δ) ἐξ ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐκάστοτε παρουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς,
- ε) ἐκ τῶν εἰσκομισθέντων ὑπὸ τῶν ἐγκαταβιοῦντων Ἀδελφῶν καὶ
- στ) ἐκ πάσης χρηστῆς καὶ νομίμου πηγῆς.

ἄρθρον 17

Διάθεσις Προσόδων

Αἱ πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:

- α) διὰ πάσης φύσεως ἀνάγκας τῶν Ἀδελφῶν,
- β) διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἐπέκτασιν τῶν κτηριακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς,
- γ) διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν πάντων τῶν συντελοῦντων εἰς τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς,
- δ) διὰ φιλιανθρωπικοὺς σκοποὺς καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις ἀγάπης,
- ε) Διὰ πᾶσαν δαπάνην μὴ περιλαμβανομένην μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω ἀποφασίζει τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον,
- στ) Γενικῶς, αἱ πρόσοδοι διατίθενται διὰ τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὰ ἄρθρα 17 καὶ 18 τοῦ 1/5-3-1932 σκοποὺς καὶ κατὰ σειρὰ προτεραιότητος ποὺ θέτουν αὐτά.

ἄρθρον 18

Περὶ τοῦ Παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ

α) Ὁ παρῶν «Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς» ρυθμίζει ἀπαρασαλεύτως τὴν ὀργάνωσιν, λειτουργίαν καὶ διοίκησιν τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀναργύρων Πάρωνος.

β) Διὰ πᾶν θέμα μὴ προβλητέον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ὡς καὶ εἰς περίπτωσιν αὐθεντικῆς ἐρμηνείας τῶν διατάξεων αὐτοῦ, ἀποφαίνονται σχετικῶς καὶ ἠτιολογημένως «μαρτυρίαν ἔχοντες ἐκ τῶν Γραφῶν ἢ ἐκ πατρικῆς συνθηρίας, ἄνευ παραβάσεως ἐντολῆς Θεοῦ»²¹ τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

γ) Ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη τροποποιήσεως, συμπληρώσεως ἢ καταργήσεως ἄρθρου ἢ καὶ ἄρθρων τινῶν ἐκ τῶν μὴ θεμελιωδῶν τοῦ παρόντος «Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ», ἀποφασίζει ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος, κατόπιν ἠτιολογημένης εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐφ' ὅσον συμφωνήσωσιν πρὸς τοῦτο τὰ 4/5 τῶν μελῶν αὐτῆς. Τῶν ἐκάστοτε τροποποιήσεων λαμβάνει γνῶσιν ὁ Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γνωμοδότησιν καὶ παραπομπὴν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον πρὸς ἐγκρίσιν. Ἡ

19. Ἐνθ' ἀνωτ., σ. 289.

20. Αὐτόθι.

21. Πρβλ. Θεοδώρου Στουδίτου, Διαθήκη 13, PG 99, 1820C.

ισχύς τῆς τροποποιήσεως θὰ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐγκριτικῆς τῆς τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ ἀποφάσεως τῆς Δ.Ι.Σ. εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Εἰς κάθε περίπτωση θὰ ἀκολουθεῖται ἄνευ χρεῖας τροποποιήσεως τοῦ παρόντος ἢ προβλεπομένη ἐκ τοῦ νόμου διαδικασία τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ.

δ) Ὁ παρὼν «*Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς*» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀναργύρων Πάρνωνος συνετάγη ἐπὶ Ἀρχιερατείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μονημβασίας καὶ Σπάρτης κ.κ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ καὶ ἡγουμενίας τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Παμφίλου καὶ ἀνεγνώσθη ἐνώπιον τῆς Συνάξεως τῆς

Ἀδελφότητος. Ἐπαντες οἱ Ἀδελφοὶ ἦσαν παρόντες, ἀπεδέχθησαν ἅπαντα τὰ ἄρθρα αὐτοῦ καὶ ὑπεσχέθησαν τὴν τήρησιν αὐτῶν.

ε) Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίων Ἀναργύρων Πάρνωνος
τῇ 1ῃ Νοεμβρίου 2007

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
† Ἀρχιμ. Πάμφιλος, Καθηγούμενος
Ἱερομόναχος Πορφύριος
Μοναχὸς Δαμιανὸς

ΤΟ ΝΕΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία φέρει σὲ γνῶσιν τῶν εὐλαβῶν ἀναγνωστῶν τῆς «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ», πῶς, μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, τὸ Θεολογικὸ φοιτητικὸ Οἰκοτροφεῖο τῆς μεταστεγάστηκε (ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Καρέα) καὶ ἤδη λειτουργεῖ σὲ προσφάτως ἀνακαινισθὲν ἰδιόκτητο κτίριό τῆς, πλησίον τοῦ ἱεροῦ Προσκυνημάτων τῆς Ἀγ. Βαρβάρας, τοῦ ὁμωνύμου Δήμου Ἀττικῆς, τὸ ὁποῖο ἔχει πλεον τὴ δυνατότητα νὰ φιλοξενεῖ ἀκόμη περισσότερους φοιτητές (περὶ τοὺς 100). Τὸ κόστος, ὅμως, γιὰ τὰ ἐπιπλέον λειτουργικὰ ἐξοδα τοῦ νέου Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς πρόσφατες δαπάνες γιὰ τὴν ἀνακαίνιση τοῦ κτιρίου καὶ τοῦ ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγ. Βαρβάρας, κατέστη δυσβάστακτο γιὰ τὸ ταμεῖο τοῦ ἱεραποστολικοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Γιὰ τὸ λόγῳ αὐτό, παρακαλοῦμε θερμὰ, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συνδράμουν οἰκονομικὰ στὰ ἐξοδα λειτουργίας τοῦ νέου Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου νὰ ἀποστείλουν τὴ χρηματικὴ τους ἐνίσχυση, ὅσο μικρὴ κι ἂν εἶναι, στὴ διεύθυνση: Ἀποστολικὴ Διακονία, Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα, μὲ τὴ σημείωση: γιὰ τὸ Θεολογικὸ Οἰκοτροφεῖο, ἢ νὰ τὴν καταθέσουν σὲ λογαριασμὸ 146/546024-74 τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Τηλέφωνο ἐπικοινωνίας: 210.7272323.

Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Πολλές ἀντιδράσεις ἔχει προκαλέσει ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, μὲ τὴν ὁποία ἐπιτρέπεται ἡ ἀπαλλαγὴ μαθητῶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν μὲ μία ἀπλή δήλωση τῶν γονέων καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ αἰτιολογεῖται. Βεβαίως ἐπακολούθησαν δύο ἄλλες Ἐγκύκλιοι τοῦ Ὑπουργείου, μιὰ περὶ ὑποχρεωτικότητας τοῦ μαθήματος γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καὶ μιὰ γιὰ τὸ ἐναλλακτικὸ μάθημα πὺν θὰ παρακολουθοῦν ὅσοι ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὰ Θρησκευτικά. Ὅμως ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ συζήτηση συνεχίζεται. Στὸ τεῦχος αὐτὸ τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ καὶ συγκεκριμένα στὴν ἐνότητα τῶν ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ δημοσιεύονται οἱ σχετικὲς ἀνακοινώσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων. Ὑπῆρξαν πάντως καὶ ἄλλες ἀνακοινώσεις καὶ δημοσιεύσεις ἀπὸ πρόσωπα καὶ σωματεῖα. Μία ἐνδιαφέρουσα ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ὑπουργὸ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀπέστειλε στίς 26.8.2008 ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Καθηγητῆς Ἰωάννης Κογκούλης, στὴν ὁποία μεταξὺ ἄλλων τονίζονται καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἡ παράδοση ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ ὑποστατικὰ στοιχεῖα τοῦ κάθε ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνικῆς διαφορετικότητας τῶν μελῶν μιᾶς κοινωνικῆς ομάδος. Τὴ γνώση καὶ τὴν ἐμπειρία αὐτῆς τῆς παράδοσης ἀπὸ τοὺς μαθητὲς φαίνεται πὺς διάφοροι ζητοῦν νὰ ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ χῶρο τοῦ σχολείου. Ἡ παράδοση δίδει τὸ δικὸ της προσανατολισμὸ στὴν Παιδεία κάθε κοινωνίας. Μὲ βάση τὰ παραπάνω γίνεται φανερὸ πὺς ἐμεῖς προσφέρουμε ἢ μᾶλλον ὀφείλουμε νὰ προσφέρουμε στοὺς κατοικοῦντες στὸν ἐλλαδικὸ τόπο μαθητὲς τὴν Παιδεία ἐκεῖνη, ἢ ὁποία εἶναι προσανατολισμένη καὶ ἀνταποκρίνεται στὴ δικὴ μας περιορῆουσα ἀτμόσφαιρα, τὴ δικὴ μας παράδοση. Μάλιστα γιὰ μᾶς ἢ ἐν λόγῳ Παιδεία μπορεῖ ἀβίαστα νὰ χαρακτηριστεῖ ὡς Οἰκουμενικὴ Παιδεία. Οἱ θρησκευεῖς χωρίζουν τὸν κόσμο, ἀλλὰ ἢ Ὁρθοδοξία τὸν ἐνώνει. Προσφέροντας στοὺς μαθητὲς τὴν ἐν λόγῳ παράδοση δὲν κάνουμε «πλύση ἐγκεφάλου». Τὸ ἂν καὶ πότε αὐτὴ ἢ προσφορὰ πληροφόρησης καὶ ἐμπειρίας καρποφορήσει εἶναι ἔργο ἹΑλλου, ὁ ὁποῖος σέβεται τὴν ἀποδοχὴ ἢ ἀπόρριψὴ τῆς ἀπὸ τὸ ὑποκείμενο τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἀσφαλῶς ὄχι τοῦ προσφέροντος στοὺς μαθητὲς τὴν ἐν λόγῳ πληροφόρηση καὶ ἐμπειρία».

Μνήμη Μητροπολίτου Διονυσίου Ψαριανοῦ

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης, τεῦχος Ἀπριλίου - Μαΐου 2008, πληροφοροῦμεθα τίς τιμητικὲς ἐκδηλώσεις, οἱ ὁποῖες πραγματοποιήθηκαν στὴν Κοζάνη τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2007 γιὰ τὴ συμπλήρωση δεκαετίας ἀπὸ τὴν ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης Διονυσίου Ψαριανοῦ. Ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Διονύσιος ὑπῆρξε πολυγραφότατος καὶ ἔγκριτος συγγραφεὺς βιβλίων καὶ μελετῶν ἐπὶ θεμάτων θεολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ μουσικολογικῶν. Στὸ περιο-

**Τὸ μάθημα
τῶν Θρησκευτικῶν**

**Μνήμη Μητροπολίτου
Διονυσίου Ψαριανοῦ**

**Παραμπόδιση Ὁρθοδόξων
Λειτουργικῶν στὰ κατεχόμενα
τῆς Κύπρου**

**Τὸ νέο Ἐγκόλπιο Ἡμερολόγιο
τῆς Ἀποστολικῆς
Διακονίας**

δικό δημοσιεύεται σχετικό μήνυμα, τὸ ὁποῖο ἀπέστειλε στὶς 7.12.2007 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Περγάμου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Ἰωάννης καὶ στὸ ὁποῖο τονίζονται μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Ὁ Μητροπολίτης Διονύσιος δὲν ὑπῆρξε μόνον καλὸς Ποιμὴν τῆς ἱστορικῆς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἐποίμανε τὸν λαὸν τῆς Ἐπαρχίας του μὲ σύνεσιν καὶ σοφίαν. Ἡ παρουσία του εἰς τὴν καθ' ὅλην ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν ἔθεσεν ἀνεξίτηλα τὴν σφραγίδα τῆς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα. Κατεξοχὴν παραδοσιακὸς Ἱεράρχης ἐπίστευε καὶ διεκήρυττε ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι κατ' οὐσίαν παρὰ ἀγιασμός καὶ ἄσκησις καὶ ὅτι τὸ κύριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας δὲν συνίσταται εἰς τὴν κοινωνικὴν δρᾶσιν τῆς οὔτε εἰς τὸν ἀτομικὸν εὐσεβισμόν, ἀλλὰ εἰς τὴν λατρείαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν». Δημοσιεύεται ἐπίσης ἡ ὁμιλία, τὴν ὁποία πραγματοποίησε κατὰ τὶς τιμητικὰς ἐκδηλώσεις ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, ὁ ὁποῖος ὡς κατακλείδα ἀνέφερε τὰ ἑξῆς: «Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιος Λεωνίδου Ψαριανός, Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας ἄξιος, ὡς χρυσορροῶς ποταμός, «ταῖς καλαῖς ἀναβάσεις, πλημμυρεῖ τὰ χρυσορροειθρα τῆς ἀθανασίας χεῦματα καὶ τροφὴν ἀμβροσίας καρποδοτῶν, διὰ τῆς ὑψηλῆς θεηγορίας» στὶς δικές μας ἡμέρες καὶ πρὸς δόξαν Θεοῦ ἐπὶ πλέον ἀνεδείχθη πρότυπον ἱερατικῆς αὐτοσυνειδησίας, στέλεχος ὀρθοδόξου θεολογικῆς καὶ θύραθεν παιδείας, ψυχὴ φιλότεχνος καὶ εὐαίσθητος, ποιμὴν συνέσεως καὶ σωφροσύνης, γεροντικὴ μορφή ταπεινώσεως καὶ ὑπομονῆς, ὑπόδειγμα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ συνοδικῆς πειθαρχίας, τῆς πίστεως ἐμπνευστῆς καὶ τῶν ἔργων τηρητῆς, τοῦ θεοῦ Λόγου ἱερουργός, τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου Ἀρχιθύτης καὶ τῆς αἰωνίου τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας ζητητῆς. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!»

Παρεμπόδιση Ὁρθοδόξων Λειτουργιῶν στὰ κατεχόμενα τῆς Κύπρου

Μὲ θλίψη ἐπληροφορήθη ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμὸς καὶ σύμπασα ἡ Οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων δύο μηνῶν παρεμποδίσθησαν δύο τουλάχιστον φορές Ὁρθόδοξοι κληρικοὶ καὶ

λαϊκοὶ προσκυνητὲς ἀπὸ τὶς Δυνάμεις Κατοχῆς. Στὶς 3 Αὐγούστου διεκόπη ἀποτόμως ἡ τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ταμασοῦ καὶ Ὁρεινῆς κ. Ἡσαΐας καὶ ὁ π. Γαβριήλ, Ἡγούμενος τῆς Μονῆς, ὑποχρεώθηκαν νὰ ὀλοκληρώσουν τὴν Θεῖαν Εὐχαριστία κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, ἐνῶ ἀρχικῶς εἶχε δοθεῖ ἄδεια ἀπὸ τὶς Ἀρχὲς Κατοχῆς. Ἐπίσης στὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου παρεμποδίσθη ἡ προσέλευσις Ἑλληνοκυπρίων προσκυνητῶν στὴν κατεχόμενη Μόρφου. Δυστυχῶς συνεχίζεται καὶ ἡ καταστροφὴ Ὁρθόδοξων Ναῶν καὶ Μονῶν στὸ τουρκοκρατούμενον Τμήμα τῆς Μεγαλονήσου. Τὴν καταγραφή τῶν καταστροφῶν συνοψίζει ἡ πρόσφατη ἔκδοσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὰ θρησκευτικὰ μνημεῖα στὴν Τουρκοκρατούμενη Κύπρον. Ὅψεις καὶ πράξεις μιᾶς συνεχιζόμενης καταστροφῆς». Κατὰ τὴν παρουσίαν τῆς ἐκδόσεως στοὺς δημοσιογράφους τῆς Κύπρου (18.7.2008) ὁ Διευθυντὴς τοῦ Μουσείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου κ. Στυλιανὸς Περδίκης καὶ ὁ Βυζαντινολόγος κ. Χαράλαμπος Χοτζάκογλου κατήγγειλαν καὶ ἓνα νέο περιστατικόν. Συγκεκριμένα ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης στὸ χωριὸν Γεράνι τῆς Καρπασίας ἰσοπεδώθηκε τὸν περασμένον Μάϊον καὶ τὰ ὑλικά χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἐπιχωμάτωσιν ἀνεγειρομένων κτισμάτων στὴν περιοχὴ Τρικώμου. Ἡ ἐν λόγω ἔκδοσις παρουσιάζει μὲ εὐγλωττο τρόπο τὴν σημερινὴν τραγικὴν κατάστασιν τῶν ναῶν διαφόρων Χριστιανικῶν ὁμολογιῶν (Ὁρθοδόξων, Ρωμαιοκαθολικῶν, Μαρωνιτῶν, Ἀρμενίων) στὴν κατεχόμενη Κύπρον.

Τὸ νέο Ἐγκόλπιο Ἡμερολόγιο τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Ἐγκαίρως, ὅπως κάθε χρόνο, ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέδωσε τὸ Ἐγκόλπιο Ἡμερολόγιο γιὰ τὴν χρονιὰ πὺν ἔρχεται, δηλαδὴ γιὰ τὸ 2009. Τὸ Ἡμερολόγιο αὐτό, μικροῦ μεγέθους, εὐχρηστο καὶ καλαισθητό, εἶναι ἐφέτος ἀφιερωμένο στὴν Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Στὸν σχετικὸν πρόλογον ἐπισημαίνονται μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Σκοπὸς τῆς Ἱεραποστολῆς δὲν εἶναι ἡ κατάκτησις τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἡ με-

τάδοση τοῦ λόγου καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ἡ αὐξησης τῆς δυνάμεως μιᾶς ὀργανωμένης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἡ διακονία τοῦ κόσμου ἐν ταπεινώσει, «ἡ σωτηρία αὐτοῦ», ἡ αἰσθητοποίηση τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ... Οἱ δυσκολίες στὸ ἔργο τῆς Ἱεραποστολῆς δυσαρίθμητες. Ἡ Χάρις, ὅμως, καὶ ἡ

εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἀνεξάντλητες καὶ φέρουν «καρπὸν ἑκατονταπλασίονα». Τὸ Ἡμερολόγιο διανθίζεται μὲ ἀπόψεις ἐκλεκτῶν Ὁρθοδόξων Θεολόγων, οἱ ὅποιοι ἔχουν μελετήσει καὶ ἔχουν γράψει γιὰ τὴν διακονία τῆς Ἱεραποστολῆς.

(Ἐπιμέλεια: Κων/νος Χολέβας)

Ι΄ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διοργανώνει ἀπὸ 20 ἕως 22 Ὀκτωβρίου τ.ἔ. στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημοτριάδος καὶ Ἀθμυροῦ στὰ Μελισσιάτικα Νέας Ἰωνίας Βόλου τὸ Ι΄ Πανελλήνιο Λειτουργικὸ Συμπόσιο Στελλεῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, μὲ γενικὸ θέμα προβληματισμοῦ: «**Η ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΣΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** “Eis ἴασιν ψυχῆς καὶ σώματος”».

Τὸ Συμπόσιο τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου καὶ φορέας διοργανώσεώς του εἶναι ἡ Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως.

Ἱερά Σύνοδος τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἱ. Κοινότης Ἁγίου Ὁρους

Ἐκκλησία τῆς Κύπρου

Πανελλήνιος Ἐνωσις Θεολόγων

**ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 30.7.2008

Ἀθήνα 30 Ἰουλίου 2008

Συνήλθε τὴν Τετάρτη 30.7.2008, στὴν πρώτη Τακτικὴ Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Ἰούλιο ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 151ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν Συνεδρία αὐτή:

1. Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

2. Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώθηκε:

- Ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Πρόεδρο γιὰ τὸ ταξίδι καὶ τὴν παρουσία τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στοὺς ἐορτασμοὺς τῶν 1020 ἐτῶν ἀπὸ τὸν ἐκχριστιανισμό τῶν Ρώσων, στὸ Κίεβο τῆς Οὐκρανίας, ἀπὸ 24ης ἕως 27ης Ἰουλίου ἐ.ἔ.

3. Κατόπιν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιος παρουσίασε περιληπτικῶς τὸ περιεχόμενο τῆς Ἐκθέσεώς του μετὰ τῶν προσαρτημάτων της, περὶ τῆς δομῆς καὶ λειτουργίας τῆς Μ.Κ.Ο. «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ» καὶ ἀπάντησε σὲ διευκρινιστικὰς ἐρωτήσεις. Τὸ θέμα θὰ συνεχιστεῖ καὶ στὴν αὐριανὴ Συνεδρία τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου, μὲ ἐνημέρωση τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Μ.Κ.Ο. «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ», Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱεράς Συνόδου)

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 31.7.2008

Ἀθήνα 31 Ἰουλίου 2008

Συνήλθε τὴν Πέμπτη 31.7.2008, στὴν δεύτερη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Ἰούλιο ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 151ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν Συνεδρία αὐτή:

1. Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

2. Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος συνέχισε τὴ συζήτηση περὶ τῆς δομῆς καὶ λειτουργίας τῆς Μ.Κ.Ο. «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ», μὲ ἐνημέρωση τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Μ.Κ.Ο. «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ», Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Εἰσηγήσεως, γενομένης συζητήσεως μεταξὺ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνέδρων καὶ ἐξαιτίας τοῦ εὗρους τῶν οικονομικῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα παρουσιάσθηκαν καὶ τῆς σοβαρότητος αὐτῶν, ἀπεφασίσθη νὰ θέσει ἡ Ε.Κ.Υ.Ο. στὴν διάθεση τῶν Ἑταίρων (Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ Διορθόδοξο Κέντρο) τοὺς κ.κ. Τσομπανάκη Ἰωάννη καὶ Τίκα Δημήτριο, Ὑπαλλήλους τῆς Ε.Κ.Υ.Ο., οἱ ὁποῖοι σὲ συνεργασία μὲ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἡλείας κ. Γερμανό, Πρόεδρο τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Μ.Κ.Ο. «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ», θὰ διερευνήσουν, θὰ καταγράψουν καὶ ἐντὸς τριμήνου θὰ παρουσιάσουν στὴν Διαρκὴ Ἱερά Σύνοδο τὴν πορισματικὴ Ἐκθεση τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὰ ἀκριβῆ στοιχεῖα περὶ τῶν οικονομικῶν αὐτῶν θεμάτων.

Στη συνέχεια η Διαρκής Ίερά Σύνοδος, βάσει τῶν στοιχείων τοῦ ἐλέγχου, θὰ προβεῖ στις ἐνδεδειγμένες ἐνέργειες γιὰ τὴν συνέχιση τῆς εὐρυθμῆς λειτουργίας τῆς Μ.Κ.Ο. «ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ».

- Κατόπιν ἀνεγνώσθη τὸ περιεχόμενο τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «ΣΥ.ΜΕ.ΑΝ. Α.Ε.», περὶ τῆς δομῆς καὶ λειτουργίας τῆς Ἀωνύμου Ἐταιρείας Διαχείρισης Ὑποστήριξης Ἐπιχειρήσεων καὶ Χρηματοδοτικῶν Προγραμμάτων, Μελετῶν καὶ Ἔργων «ΣΥ.ΜΕ.ΑΝ. Α.Ε.». Γιὰ τὰ προβλήματα ποὺ ἔχουν προκύψει στὴ διαχείριση τῆς «ΣΥ.ΜΕ.ΑΝ. Α.Ε.», τὸ σημερινὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο αὐτῆς ἀπεφάσισε τὴν διενέργεια οικονομικοῦ ἐλέγχου, ἀπὸ τὴ Γενικὴ Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρηση τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ ἀποτυπωθεῖ ἐπίσημα τὸ οικονομικὸ πρόβλημα τῆς Ἐταιρείας.

- Σχετικὰ μὲ τὴν Ἐγκύκλιο τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὴν Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση, τὸ Ὑπουργεῖο διευκρίνισε πρὸς τὴν Διαρκὴ Ίερά Σύνοδο, ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει ὡς ὑποχρεωτικὸ καὶ μόνον ὅσοι μαθηταὶ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ παρακολουθήσουν, θὰ δηλώνουν οἱ ἴδιοι, ἐὰν εἶναι ἐνήλικοι, ἢ οἱ κηδεμόνες αὐτῶν, ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ παρακολουθήσουν. Ἡ αἰτιολογία τῆς ἀρνήσεως, λέγει τὸ Ὑπουργεῖο, ὀφείλεται στὴν ὁδηγία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, γιὰ νὰ μὴν παραβιάζονται τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα. Ἐπὶ τοῦ θέματος ἀναμένεται διευκρινιστικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου.

3. Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 27.8.2008

Ἀθήνα 27 Αὐγούστου 2008

Συνῆλθε τὴν Τετάρτη 27.8.2008, στὴν πρώτη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Αὐγούστο ἡ Διαρκὴς Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 151ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν Συνεδρία αὐτή:

Ἡ Διαρκὴς Ίερά Σύνοδος:

1. Ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

2. Ἀσχολήθηκε μὲ τὸ θέμα τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καὶ διατύπωσε τὴν ἐξῆς θέση:

Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι γιὰ τὸν Ἕλληνα Ὁρθόδοξο μαθητὴ ὑποχρεωτικὸ, σύμφωνα μὲ τὴ σχε-

τικὴ διάταξη τοῦ ἄρθρου 16, παρ. 2 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος καὶ διδάσκεται σὲ ὅλες τὶς σχολικὲς μονάδες τῆς Πρωτοβάθμιας καὶ τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα ὑποχρεωτικὰ ἀναλυτικὰ ὠρολόγια προγράμματα ποὺ ἔχουν καθορισθεῖ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν ὅσα διαλαμβάνει ἡ ὑπ' ἀριθμ. 61723/Γ2/13.6.2002 Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

3. Πληροφορήθηκε μὲ ἰκανοποίηση, ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν Πανελληνίων Ἐξετάσεων, τὴν ἐπιτυχία γιὰ τὴν εἰσαγωγή στὶς τέσσερις Ἀνώτατες Ἐκκλησιαστικὲς Ἀκαδημίες συνολικῶς 419 σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν ἔναντι τῶν 140 εἰσαχθέντων τοῦ παρελθόντος ἔτους.

4. Ἐξέτασε τὸ ζήτημα ποὺ ἔχει προκύψει μεταξὺ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐσταθίου καὶ Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου καὶ ἀποφάσισε νὰ τεθεῖ ἡ ὑπόθεση στὸ Ἀρχεῖο.

5. Ἐνέκρινε τὸν τελικὸ Πίνακα Κληρικῶν, ὑποψηφίων πρὸς ἐγγραφή στὸν Κατάλογο τῶν πρὸς Ἀρχιερατεία ἐκλογίμων.

6. Ἀνακοίνωσε ὅτι οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ἡλείας, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, Ἀργολίδος, Μεγάρων καὶ Σαλαμίνος, Πειραιῶς, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, Κορίνθου, Νικαίας καὶ Λαγκαδᾶ, ζητοῦν Βοηθὸ Ἐπίσκοπο γιὰ τὶς Ἱερὰς Μητροπόλεις τους. Ἀποφάσισε νὰ ἀποσταλεῖ ἔγγραφο πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἐρωτᾶται ἡ δυνατότητα ἐκλογῆς Βοηθοῦ Ἐπισκόπου στὶς Μητροπόλεις τῶν «Νέων Χωρῶν». Στὴ συνέχεια τὸ θέμα θὰ εἰσαχθεῖ στὴν προσεχὴ Τακτικὴ Ίερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲνὸς Ὀκτωβρίου 2008.

7. Συζήτησε καὶ ἐνέκρινε τὸν Οἰκονομικὸ Ἀπολογισμὸ τοῦ ἔτους 2007 τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.

8. Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 28.8.2008

Ἀθήνα 28 Αὐγούστου 2008

Συνῆλθε τὴν Πέμπτη 28.8.2008, στὴν δεύτερη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Αὐγούστο ἡ Διαρκὴς Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 151ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατά την Συνεδρία αυτή:

1. Ἡ Δ.Ι.Σ. επικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

2. Στὸ τέλος τοῦ πρώτου μέρους τῆς Συνεδρίας τῆς Δ.Ι.Σ., ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Συνοδικοὺς Μητροπολίτες Ζακύνθου κ. Χρυσόστομο, Καθαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιο, Ἡλείας κ. Γερμανὸ καθὼς καὶ τὸν Γενικὸ Διευθυντὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.) κ. Ἀντώνιο Ζαμπέλη, ἐπισκέφθηκε τὸν Ἐξοχώτατο κ. Γεώργιο Ἀλγογοσκούφη, Ὑπουργὸ Οἰκονομίας καὶ Οἰκονομικῶν. Στὴ συνάντηση ἦταν παρόντες οἱ Ὑφυπουργοὶ Οἰκονομικῶν κ. Ἀντώνιος Μπέζας καὶ Ἰωάννης Παπαθανασίου, οἱ Γενικοὶ Γραμματεῖς καὶ ἄλλοι Ὑπηρεσιακοὶ Παράγοντες.

Ὁ Μακαριώτατος, ἀφοῦ ἐνημέρωσε τὸν κ. Ὑπουργὸ σχετικά μὲ τὴ σημασία τῆς ἔνταξης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ χρηματοδότηση στὰ Τομεακὰ καὶ Περιφερειακὰ Προγράμματα τοῦ ΕΣΠΑ, ἐνὸς κρίσιμου ἀριθμοῦ ὄριμων ἔργων καὶ αὐτῶν δράσεων τὰ ὁποῖα θὰ συμβάλουν στὴν κοινωνικὴ καὶ πολιτιστικὴ πρόοδο τοῦ τόπου, στὸν διοικητικὸ ἐκσυγχρονισμὸ τῆς Ἐκκλησίας καθὼς καὶ στὴν παροχὴ ὑπηρεσιῶν ἀνθρωπιστικοῦ χαρακτήρα, τοῦ ἐπέδωσε σχετικὸ Ὑπόμνημα τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ὁ Μακαριώτατος ἐνημέρωσε λεπτομερῶς τὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. σχετικά μὲ τὴν ἀνωτέρω συνάντηση καὶ ἐξέφρασε τὴν ικανοποίησή του γιὰ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς.

3. Ἡ Δ.Ι.Σ.:

- Μελέτησε τὰ Πορίσματα Ἡμερίδος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Γυναικείων Θεμάτων.

- Ἐνέκρινε Ἀποσπάσεις Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὸ Ἐξωτερικό.

- Συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικά μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἡ σημερινὴ Συνεδρία ἦταν καὶ ἡ τελευταία τῆς 151ης Συνοδικῆς Περιόδου. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Συνεδρίας ὁ Μακαριώτατος εὐχαρίστησε τὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. γιὰ τὴν συνεργασία τους μὲ σκοπὸ τὴν καλὴ ἔκβαση τῶν θεμάτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐχήθηκε δεόντως. Στὴ συνέχεια ἀντιφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Κρήνης καὶ Καθαμαριάς κ. Προκόπιος, Ἀντιπρόεδρος τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 151ης Συνοδικῆς Περιόδου, εὐχαριστώντας τὸν Μακαριώτατο Πρόεδρο. Στὴ συνέχεια ἔλαβαν τὸ λόγο καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα ἀγάπης καὶ συγκινήσεως.

Ἡ νέα Σύνοδος τῆς 152ας Συνοδικῆς Περιόδου θὰ συνεδριάσει τὴν 2α Σεπτεμβρίου 2008, ἡμέρα Τρίτη.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 2.9.2008

Συνήλθε τὴν Τρίτη, 2.9.2008, στὴν πρώτη Συνεδρία τῆς ἡ Διαρκῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 152ας Συνοδικῆς Περιόδου.

Στὴν ἀρχὴ τελέσθηκε ἡ εἰδικὴ Ἱερὰ Ἀκοιλουθία ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ στὴ συνέχεια ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καλωσόρισε τὰ νέα Μέλη τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, εὐχήθηκε εὐδόωση τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου σὲ πνεῦμα ἀγάπης καὶ συνεργασίας καὶ τόνισε τὶς βασικὲς ἀρχὲς ποὺ διέπουν τὴ λειτουργία τῶν Συνεδριάσεων τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως εἶναι ἡ ἐλευθέρη ἔκφραση τῶν ἀπόψεων τῶν Μελῶν, ἡ ὁποία βεβαίως πρέπει νὰ διατυπώνεται μὲ ὑπευθυνότητα καὶ τεκμηρίωση.

Ὁ Μακαριώτατος, κατὰ τὴν εἰσαγωγικὴ του ὁμιλία ἀνεφέρθη στοὺς βασικοὺς ἄξονες ποὺ πρέπει νὰ ἀπασχολήσουν τὶς ἐργασίες τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου:

Α' ἄξονας.

Στελέχωση τῆς Ἐκκλησίας.

α. Καλλιέργεια τῶν Ἱερατικῶν κλίσεων.

β. Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση.

γ. Ἀξιοποίηση τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, δημιουργία Μεταπτυχιακοῦ Προγράμματος Ποιμαντικῆς Κατεύθυνσης.

δ. Δία βίου γνωστικὴ καὶ πνευματικὴ καλλιέργεια καὶ ἐκπαίδευση τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Κληρικῶν.

ε. Μελέτη τῶν συγχρόνων δρωμένων στὸν πολιτισμὸ, τὸν στοχασμὸ καὶ τὴν ἐπιστήμη.

στ. Προσπάθεια τόνωσης τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς Ἐνορίας.

Β' ἄξονας.

Κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Δημιουργία νέων Κέντρων καὶ ἐξυγίανση τῶν ὑπαρχόντων Ἰδρυμάτων γιὰ τὴν ἀνακούφιση τοῦ πάσχοντος ἀδελφοῦ μας, εἰ δυνατόν σὲ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἀνάγκης του. Ἄμεση προτεραιότητα στοὺς τέσσερις τομεῖς :

1. Γιὰ τὸν κατάκοιτο καὶ ἐγκαταλελειμμένο ἄνθρωπο.

2. Γιὰ ἄτομα μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες.

3. Γιὰ ἐξαρτημένα ἄτομα ἀπὸ διάφορες οὐσίες.

4. Γιὰ τὰ καθημερινὰ προβλήματα καὶ ἀνάγκες (φτώχεια, ἀρρώστια, στέγη κ.λπ.).

Γ' ἄξονας.

Ἐνημέρωση τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου στὴ λήξη κάθε ἑξαμήνου, γιὰ τὶς δραστηριότητες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε στὸ τέλος τῆς σημερινῆς Συνεδρίας, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητος καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς αὐτῆς κ. Ἀντώνιος Ζαμπέλης, ἐνημέρωσαν τὸ Σῶμα γιὰ τὴν πορεία τοῦ Ὁργανισμοῦ. Ὁ Μακαριώτατος τόνισε ὅτι, στόχος τοῦ Ὁργανισμοῦ δὲν εἶναι ἡ αὔξηση τῶν κερδῶν καὶ ἡ τοποθέτησή τους σὲ χρεόγραφα καὶ Τράπεζες, ἀλλὰ μέρος τῶν ἐσόδων αὐτῶν νὰ γίνουν πόροι ποὺ θὰ ἐπιστρέφουν στὸν λαό μας μέσα ἀπὸ τὸ ἔργο τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας.

Μετὰ τὴν εἰσήγηση τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, ἐκ μέρους τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Συνέδρων ἀντιφώνησε ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Δ.Ι.Σ., Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Πρόεδρο, δι' ὅσα ἐπικοινωνιακὰ εἶπε, διαβεβαίωσε γιὰ τὴν ἐπιθυμία ὅλων τῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ ἐργασθοῦν μὲ πνεῦμα ὁμόνοιας καὶ ἀγάπης γιὰ τὴν καλύτερη ἀντιμετώπιση τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωση τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προηγουμένης Συνόδου ἕως σήμερα, συγκροτήθηκαν τὰ Συνοδικὰ Δικαστήρια σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας». Στὴ συνέχεια διορίσθηκαν οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Σύνδεσμοι Μέλη τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν κατὰ τὶς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Νόμου 590/1977, καθὼς καὶ τὰ Συνοδικὰ Μέλη στὰ Διοικητικὰ Συμβούλια Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ὑποεπιτροπῆς «Διπτύχων». Ἐπίσης ἔγινε ἡ συγκρότηση τοῦ Α.Υ.Σ.Ε. καὶ τῶν λοιπῶν Ὑπηρεσιακῶν Συμβουλίων.

Εἰδικότερα, ὡς Συνοδικοὶ Σύνδεσμοι τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, διορίσθηκαν:

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς Ἀρχιγραμματείας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης καὶ Μουσικῆς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντῖνος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὑόρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγαθόνικος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλέξανδρος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσως καὶ Ἐπιμορφώσεως Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Ἰάκωβος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Τύπου καὶ Δημοσίων Σχέσεων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ. Ἰάκωβος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φωκίδος κ. Ἀθναγόρας.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Εὐποιίας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μνηθύμνης κ. Χρυσόστομος.

– Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος κ. Νικηφόρος.

Κατόπιν ἀναγνώσθηκε ὁ Κανονισμὸς Ἐργασιῶν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

(Ἐξ ἀφορμῆς ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον ἐστάλη ἀπὸ τὴν Πανελλήνια Ἐνωση Θεολόγων (Π.Ε.Θ.), ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ ἀπὸ συζήτηση, κατέληξε ὅτι ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀναπτύξει συνεργασία μὲ τὴν θεολογοῦσα Ἐπιστῆμη, τὴν ἀπασχόλησε τὸ θέμα τῶν ἀδιορίστων Θεολόγων Καθηγητῶν, καὶ ὄρισε τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὑόρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημο καὶ Ἀργολίδος κ. Ἰάκωβο, ὡς ἐκπροσώπους γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς πρώτης συναντήσεως, σχετικὰ μὲ τὴν ἐτοιμασία τοῦ τακτικοῦ Συνεδρίου τῆς Π.Ε.Θ.

Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. ἀσχολήθηκε μὲ τρέχοντα Ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Οι εργασίες της ΔΙΣ της 3.9.2008

Συνήλθε την Τετάρτη 3.9.2008, στην δεύτερη Συνεδρία της για το μήνα Σεπτέμβριο ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος της 152ας Συνοδικής Περιόδου, υπό την Προεδρία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου.

Κατά την αυτή Συνεδρία ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος:

Α. Έπικύρωσε τα Πρακτικά της προηγούμενης Συνεδρίας.

Β. Ενέκρινε τον κατάλογο των δικαιούχων του επίδοματος για το τρίτο τέκνο στη Θράκη, για το δίμηνο Ιουλίου - Αύγουστου 2008. Οι οικογένειες που θα λάβουν το επίδομα είναι 885 και το ποσό ανέρχεται στα 193.218 €.

Γ. Όρισε τους Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Νέας Ίωνίας και Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντίνο και Σύρου, Τήνου, Άνδρου, Κέας και Μήλου κ. Δωρόθεο ως Μέλη του νέου Διοικητικού Συμβουλίου του Ίδρύματος Βυζαντινής Μουσικολογίας, για την τριετία από 1ης Σεπτεμβρίου 2008 έως 31ης Αύγουστου 2011, και ανανέωσε την θτεία των υπολοίπων Μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, ως ακολούθως:

Τακτικά Μέλη τους κ.κ. Καθηγντές Πρωτοψάλτες Άθανάσιο Βουρλή, Γεώργιο Φίλια, Άχιλλέα Χαλδαιάκη, Δημήτριο Μπαλαγεώργο και Κωνσταντίνο Καραγκούνη, και Άναπληρωματικά Μέλη τόν Πρεσβύτερο κ. Σπυρίδωνα Άντωνίου, και τούς Καθηγντές Πρωτοψάλτες Θωμά Άποστολόπουλο, Δημήτριο Νεραντζή, Θεόδωρο Βασιλείου και Γεώργιο Χατζηχρόνογλου. Εισηγντικό Μέλος διόρισε τόν Διευθυντή του Ίδρύματος Έλληλογιμώτατο Καθηγντή κ. Γρηγόριο Στάθη.

Δ. Μετά από την χθεσινή Άπόφαση της Διαρκούς Ίερας Συνόδου για την στενώτερη συνεργασία με την Ριζάρειο Έκκλησιαστική Σχολή, όρισε τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Περιστερίου κ. Χρυσόστομο και Σύρου, Τήνου, Άνδρου, Κέας και Μήλου κ. Δωρόθεο ως εκπροσώπους της Ίερας Συνόδου, προκειμένου να συνεργαστούν με τόν πολυμελές Διοικητικό Συμβούλιο της Σχολής, για την ύλοποίηση του σκοπού αυτού.

Ε. Διόρισε τούς ως κάτωθι Μέλη της Ειδικής Συνοδικής Έπιτροπής επί της Βιοθικής, ή όποια έχει συσταθεί βάσει του ύπ' άριθμ. 101/1998 Κανονισμού της Ίερας Συνόδου, με ένιαύσια θτεία: Πρόεδρο τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαο, Τακτικά Μέλη τόν Πρωτοπρεσβύτερο κ. Βασίλειο Καλλιακμάνη, και τούς Έλληλογιμώτατους Κα-

θηγντές κ.κ. Γεώργιο Μαντζαρίδη, Κωνσταντίνο Σκουτέρη, Σταύρο Μπαλογιάννη, Δημήτριο Μπούμπα, Σεραφείμ Νανᾶ, Γεώργιο Μανιάτη, Ίσμήνη Κριάρη - Κατράνη και Άναπληρωματικά Μέλη τόν Αιδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερο κ. Άθανάσιο Γκίκα, τούς Έλληλογιμώτατους Καθηγντές κ.κ. Άνέστη Κεσελίόπουλο, Χαρά Σπηλιοπούλου, Γρηγόριο Τσιώτο, Ίωάννα Χριστοπούλου, Νικόλαο Μοσχονᾶ, Κωνσταντίνο Πάγκαλο, Δημήτριο Ρουπακιά, Μαριάνο Κάρωση και Καλλιήρρη Παντελίδου καθώς και τόν Έντιμώτατο Άρεοπαγίτη κ. Χαράλαμπο Παμπούκη.

Στ. Στο δεύτερο μέρος της σημερινής Συνεδρίας, ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος ενημερώθηκε από τόν Πρόεδρο της Άνωύμου Έταιρείας «Διαχείρισης Χώρων Σταθμεύσεως Αυτοκινήτων Α.Ε.», Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γρεβενών κ. Σέργιο και τόν Διευθύνοντα Σύμβουλο αυτής κ. Γεώργιο Γκανέτσο, Διδάκτορα Χημικό Μηχανικό. Άκολούθησε ή ενημέρωση της Διαρκούς Ίερας Συνόδου από τόν Πρόεδρο της Μ.Κ.Ο. «Άλληληγγύη», Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ήλείας κ. Γερμανό και τόν Διευθύνοντα Σύμβουλο αυτής κ. Κωνσταντίνο Δήμτσα, για την πορεία και τόν έργο του Όργανισμού. Ό Μακαριώτατος Πρόεδρος εξέφρασε τις εύχαριστίες του προς τούς άνωτέρω για την ενημέρωση του Σώματος.

Ζ. Τέλος ή Δ.Ι.Σ. συζήτησε και έλαβε άποφάσεις σχετικά με τρέχοντα ύπηρεσιακά ζητήματα.

(Έκ του Γραφείου Τύπου της Ίερας Συνόδου)

Οι εργασίες της ΔΙΣ της 4.9.2008

Συνήλθε την Πέμπτη 4.9.2008, στην τρίτη Συνεδρία της για τόν μήνα Σεπτέμβριο ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος της 152ας Συνοδικής Περιόδου, υπό την Προεδρία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου.

Κατά την Συνεδρία αυτή ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος:

Α. Έπικύρωσε τα Πρακτικά της προηγούμενης Συνεδρίας.

Β. Ενέκρινε:

– τήν ίδρυση Ένορίας έντός της πόλεως και του Δήμου Κιρκίς ύπό τήν έπωνυμία «Ένορία Ίερού Ναού Άγίου Θεράποντος Κιρκίς» της Ίερας Μητροπόλεως Πολυανής και Κιρκισίου.

– τήν σύσταση και λειτουργία Έκκλησιαστικών Ίδρυμάτων της Ίερας Μητροπόλεως Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, ύπό τήν έπωνυμία: «ΕΚΘΕΣΙΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ -

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ» καί «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ».

– τὴν τροποποίηση τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας Ἐκκλησιαστικῆς Ὑπηρεσίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

– ἀποσπάσεις Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση Ὁρθοδόξων Κοινοτήτων τοῦ Ἑξωτερικοῦ.

Γ. Ἀποφάσισε νὰ ἀναθέσει στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλέξανδρο, νὰ ἐνημερώσει, κατὰ τὶς ἐργασίες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριο, τὸ Σῶμα γιὰ τὴ θέση καὶ τὴν Ἀπόφασή Της ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων.

Δ. Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ε. Στὸ δεύτερο μέρος τῆς σημερινῆς Συνεδρίας ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὸν Γενικὸ Διευθυντὴ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελο καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τοῦ Ἀναπτυξιακοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιο καὶ τὸν Διευθύνοντα Σύμβουλο κ. Ἰωάννη Λιάκο, γιὰ τὴν πορεία καὶ τὸ ἔργο τῶν Ὄργανισμῶν αὐτῶν. Ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος ἐξέφρασε τὶς εὐχαριστίες τοῦ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω γιὰ τὴν ἐνημέρωση τοῦ Σώματος.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Ἐκοιμήθη ὁ Μητροπολίτης πρῶν Ὑδρας κυρὸς Ἱερόθεος

Στις 15.7.2008 ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρῶν Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κυρὸς Ἱερόθεος (Τσαντίλης). Ἡ Ἐξόδιος Ἀκοιουθία ἐτελέσθη στίς 17.7.2008 στὸν νέο Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης. Τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖο ἐξεπροσώπησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ. Τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο ἐξεπροσώπησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καρυστίας κ. Σεραφεῖμ. Παρέστησαν ἐπίσης πολλοὶ Ἀρχιερεῖς, οἱ πρῶν Ὑπουργοὶ κ.κ. Β. Μιχαηλοῖκος καὶ Γ. Καλὸς, Βουλευτές, Δήμαρχοι, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίου καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸν ἐπικήδειο ἐξεφώνησε ὁ Πανσο. Ἀρχιμανδρίτης Μάρκος Βασιλάκης, Ἀ΄ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων τόνισε καὶ τὰ ἑξῆς: « Ἄξιόν ἐστὶν ἵνα σημανθῆ ὅτι ἀφ' ὅτου ἔθεσε τὴν δεξιὰν αὐτῷ ἐπὶ τὸ ἄροτρον διὰ νὰ καλλιεργήσῃ τὸν ἐμπειστημένον αὐτῷ πολυκαρπον καὶ εὐκαρπον ἀειθαλέστατον λειμῶνα τοῦ Κυρίου, διεκρίθη διὰ τὸ ἀνεπίληπτον τοῦ βίου, τὴν πολλὴν φρόνησιν καὶ σύνεσιν, τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους, τοὺς ἐνζήλους ἱεραποστολικοὺς μόχθους, τὴν ἀπαράμιλλον ἐργατικότητα, τὴν φιλοπρωχίαν καὶ, ἀφιλοχρηματίαν καὶ πρὸ παντός, τὴν στερρὰν προσήλωσιν εἰς τὴν ἀμήμητον πίστιν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ἐλληνορθόδοξον παράδοσιν καὶ τὸν καθαρὸν ἑλληνα λόγον».

Ἡ ἐκδημία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρῶν Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κυροῦ Διονυσίου

Στις 9.8.2008 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρῶν Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κυρὸς Διονύσιος.

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κυρὸς Διονύσιος (κατὰ κόσμον Ἰωάννης) Λαδόπουλος, ἐγεννήθη ἐν Καστελλίῳ Κισσάμου Κρήτης τὸ 1929. Ἀπεφοίτησε ἐκ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης τὸ 1965. Διάκονος ἐχειροτονήθη τὸ 1955, Πρεσβύτερος δὲ τὸ 1960. Ὑπηρετήσε ὡς Κωδικογράφος ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ, ὡς Ἱερεὺς καὶ Ἱεροκήρυξ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Κίτρους καὶ ὡς καθηγητὴς ἐν τῷ Ἀνωτέρῳ Ἐκκλησιαστικῷ Φροντιστηρίῳ Κατερίνης. Ἐξελέγη τὴν 22αν Μαΐου 1974 Μητροπολίτης τῆς ἀρτισυστάτου Μητροπόλεως Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκοιουθία ἐτελέσθη στίς 11.8.2008 στὸν Καθεδρικὸ Ἱερὸ Ναὸ Τιμίου Προδρόμου Νεαπόλεως Θεσσαλονίκης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τυρολόης κ. Παντελεήμων ἐξεπροσώπησε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριάς ἐξεπροσώπησε τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Παρέστησαν ἐπίσης ἐκπρόσωποι τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας, πολλοὶ Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ πλῆθος πιστῶν.

Τὸν ἐπίσημο Ἐπικήδειο Λόγο ἐξεφώνησε ὁ Β΄ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. Κλήμης Κοτσομύτης, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Σήμερα, στὸν περικληλῆ τοῦτο Καθεδρικό τοῦ Τιμί-
ου Προδρόμου Ναό, ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἐπιτεύγματα
τῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας του, μέσα στὸν ὁποῖο ὁ ἀοι-
διμος Ποιμενάρχης «ἐν ἀναβάσει θυσιαστηρίου ἐδόξα-
σε περιβολὴν ἀγιάσματος» καὶ ἐφανερῶθη «ὡς ἥλιος
ἐκλάμπων ἐπὶ Ναὸν Ὑψίστου». (Σοφ. Σειράχ 11,7), κύ-
κλωθεν αὐτοῦ, εὐρίσκεται ὀδυνώμενος «στέφανος
ἀδελφῶν ὡς βλάστημα κέδρων ἐν Λιβάνῳ καί... ὡς
στελέχη φοινίκων» ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νε-
απόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας, τέκνον
πνευματικὸν καὶ ἠγαπημένον τοῦ ἀειμνήστου, διάδοχος
τοῦ στοργικοῦ Γέροντος, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος διακονῶν τὸ
γῆρας του καὶ ἕως τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ, τῆς 8ης
Αὐγούστου, ὅπου ὁ Σεπτὸς Γέροντας ἀπεδήμησε γιὰ τὴν
αἰωνιότητα.

Τὸ περικοσμούμενον μὲ εὐώδη ἄνθη ἀγάπης καὶ σε-
βασμοῦ σκῆνωμά του, κυκλώνουν ἐπίσης οἱ Σεβασμιώ-
τατοι ἀδελφοί του, ὁ Ἱερὸς Κληρὸς, οἱ Ἀρχεὲς καὶ ὁ πεν-
θηφόρος τοῦ Κυρίου Λαοῦ, γιὰ ν' ἀποτίσουν τὸν ὕστατο
σεβασμὸ καὶ νὰ δώσουν τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ στὸν
ἀποικόμενο Πατέρα καὶ νὰ τὸν κατευδώσουν ἐν προ-
σευχῇ στὴν ἡλιτὴ καὶ ἀπέριττη τελευταία του κατοικία.

Ἐπισφραγίζεται σήμερα ἡ πλοῦσια λειψτική καὶ Ἀρ-
χιερατικὴ πορεία ἀγῶνων πνευματικῶν καὶ θεαρέστων
ἔργων, γιὰ τὰ ὁποῖα «ἀπόκειται αὐτῷ ὁ τῆς δικαιοσύνης
στέφανος, ὃν ἀποδώσει αὐτῷ ὁ Κύριος» κατὰ τὴν ἡμέ-
ρα τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου παρουσίας Του (Β' Τιμ. δ'
8). Αὐτὴ θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀμοιβὴ Του, ὁ αἰώνιος καὶ ἀνα-
φαίρετος ἔπαινός Του. Διότι πράγματι, ὁ ἐκδημήσας Ἱε-
ράρχης ὑπῆρξε, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ὁ στοργικὸς Γέ-
ροντας, ὁ Ἱεράρχης τῆς εὐθύνης».

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἀπόφαση γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Τὸ Σῶμα τῆς Ἐκτάκτου Διηλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τοῦ
Ἁγίου Ὑόρους ποὺ συνῆλθε στὶς Καρυεὺς τὴν 20.8/-
2.9.2008 ἐξέφρασε τὸν ἔντονο προβληματισμὸ, τὴν
θλίψη, τὴν ἀπορία καὶ τὴν πικρία γιὰ τὴν πρόσφατη
ἐγκύκλιο τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας μὲ τὴν ὁποία δίδε-
ται τὸ δικαίωμα ἀποχῆς ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευ-
τικῶν, τοὺς ἐκκλησιασμοὺς καὶ τὴν σχολικὴ προσευχὴ
στοὺς μαθητὰς τῆς Πρωτοβαθμίου καὶ Δευτεροβαθμίου
Ἐκπαιδεύσεως.

Στὴν πράξη, ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ Ὑπουργείου Παι-
δείας καθιστᾷ ἕνα μάθημα ιδιαίτερης παιδευτικῆς, κοι-
νωνικῆς καὶ ἀνθρωπιστικῆς ἀξίας, περισσότερο ἀπὸ τὰ
Λατινικά, τὶς ξένες γλῶσσες καὶ τὰ λοιπὰ γνωσιολογικὰ

μαθήματα, προαιρετικὸ καὶ ἀνατρέπει κατὰ τρόπο
ἀνεύθυνο καὶ πρόχειρο τὴν μακροαίωνη μέριμνα τῆς
Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἐξεύρεση μέσων
καὶ τρόπων, ὥστε ἡ παιδεία νὰ ἀποβλέπει συνειδητὰ
στὴν ἀνάπτυξη τῆς Ἐθνικῆς καὶ Θρησκευτικῆς συνειδή-
σεως τῶν παιδιῶν καὶ νὰ ἐμπνέει σ' αὐτὰ τὴν ἀγάπη καὶ
τὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν δημιουργία, τὴν
πίστη πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξο
παράδοση.

Οἱ ἀνωτέρω σκοποὶ δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῆς σκέψεις,
ἀλλὰ εἶναι αὐτὰ ρητὰ ἐνσωματωμένοι στὸ ἄρθρο 16,
παρ. 2 τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καὶ στὸ ἄρθρο 1
τοῦ Ν. 1566/1985 (Δομὴ καὶ λειτουργία τῆς Πρωτο-
βαθμίου καὶ Δευτεροβαθμίου ἐκπαιδεύσεως) καὶ βέ-
βαια στὸ ὅλο ἥθος καὶ τὴν διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας.

Ἡ ἄποψη ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ Ἑλληνικὴ νομο-
θεσία ἐναρμονίζεται μὲ τὶς κατὰ καιροὺς ἀποφάσεις τοῦ
Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων
καὶ τὶς συμβατικὲς ὑποχρεώσεις γιὰ τὸν σεβασμὸ τῶν
ἀτομικῶν δικαιωμάτων εἶναι ἐν μέρει πειστικὴ, διότι ἐξ
ἴσου ἰσχύει ἡ πρόβλεψη τῆς Εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας
γιὰ τὴν διατήρηση τῶν ἰδιαιτεροτήτων τῶν ἐπὶ μέρους
παραδόσεων καὶ μάλιστα αὐτῶν ποὺ ἀφοροῦν τὴν
ταυτότητα καὶ αὐτοσυνειδησία κάθε χώρας.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ νομοθεσία ὑποστηρίζει τὴ θρησκευ-
τικὴ ἐλευθερία κάθε πολίτη, ἀλλὰ δὲν καταργεῖ τὸν
κοινοτικὸ καὶ κοινωνικὸ χαρακτήρα τῆς ὀρθοδόξου πί-
στεως, ἡ ὁποία ὁμιλεῖ γιὰ κοινὸ σῶμα καὶ ἀλληλίων μέ-
λη γιὰ ἐνότητα καὶ θυσία. Δὲν πρέπει νὰ ἠσμονηθεῖ τὸ
γεγονὸς ὅτι τὸ κοινὸν καὶ κοινοτικὸν πνεῦμα διετήρησε
τὴν συνοχὴ καὶ τὴν συνέχεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἡ προσπάθεια ἐφαρμογῆς τῶν κοινοτικῶν ὁδηγιῶν
τῆς Ε.Ε. θεραπεύει μὲν τὸν τύπο, παραγνωρίζει ὅμως
καὶ βλάπτει καίρια τὴν οὐσία. Καὶ ἡ οὐσία εἶναι ἡ
ἀγωγή τῶν παιδιῶν, τῶν πηλασμένων «κατ' εἰκόνα καὶ
καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν, ἡ παιδεία, ὡς βασικὴ ἀπο-
στολὴ τοῦ Κράτους νὰ παραθεωρῇ τὴν πλευρὰ τῆς βα-
θυτέρας ψυχικῆς ἀνάγκης τοῦ ἀνθρώπου γιὰ γνώση
τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀλήθειας τῆς ὀρθοδόξου πίστε-
ως, αὐτῆς ποὺ ὄντως συντελεῖ, ὥστε οἱ πολῖτες «νὰ γί-
νονται ἐλεύθεροι, υπεύθυνοι, δημοκρατικοὶ πολῖτες...
καὶ νὰ ἐμπνέονται τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, τὴν
ζωὴ καὶ τὴν φύση... (ἄρθρο 1, παρ. α' τοῦ ν. 1566/85).

Μὲ τὴν δυνατότητα ποὺ παρέχει ἡ ἐγκύκλιος
91109/Γ2/10.07.008 καὶ ἡ συμπληρωματικὴ τῆς 104-

671/Γ2/24.08-.2008 του ΥΠ.Ε.Π.Θ. άδικοϋνται κατάφωρα οί μαθηταί και στο τέλος όλη ή κοινωνία και ή πολιτεία, διότι με την επικρατοϋσα σήμερα νοοτροπία στα σχολεία τής ήσσονος προσπάθειας και άνέσεως, οί μαθηταί θα στερνηθοϋν αυτοβούλως τής μοναδικής δυνατότητας, με όχι πολϋ κόπο, να γνωρίσουν την πίστη των πατέρων τους, των άγίων, των άποστόλων, την διδασκαλία του Χριστοϋ, την αλήθεια που σώζει.

Έτσι μπορεί να άποφοιτήσουν άπο τα σχολεία με άριστα, άλλήλ χωρίς τα βασικά εφόδια τής πνευματικής και ψυχικής καταρτίσεως, ώστε μετά να ζήσουν στην κοινωνία όλοκληρωμένοι και ίσοροπημένοι, άλλήλ έλληπεις και μονομερείς, ως έξαρτήματα μιās έπαγγελματικής μηχανής, χωρίς όμως να είναι όντως έλεϋθερες όλοκληρωμένες προσωπικότητες.

Πιστεύουμε ότι ή ήγεσία του ΥΠ.Ε.Π.Θ δεν έχει σταθμίσει τις άρνητικές συνέπειες αϋτής τής «ήλϋσεως» ή όποία, άν και φαίνεται άσήμαντη, άφαιρεί την δυνατότητα στην νέα γενεά να άναγνωρίσει την ταυτότητα και την αυτοσυνειδησία της.

Σε μία έποχή δύσκολη και μάλιστα σε έποχή που οί λοιπές Όρθόδοξες χώρες ζητοϋν ένθάρρυνση άπο την Ελλάδα για επανεισαγωγή του μαθήματος των Θρησκευτικών στα σχολεία τους, κάνουμε έκκληση στην πολιτική ήγεσία του ΥΠ.Ε.Π.Θ. να επανεκτιμήσει τις άποφάσεις της και να επανατοποθετήσει το μάθημα των Θρησκευτικών ως βασικό στοιχείο άγωγής και πνευματικής άναπτύξεως των παιδιών.

Έξ άλλου, ή Έλληνική Όρθόδοξη παιδεία έχει ιστορική υποχρέωση να διαδραματίσει τον παραδοσιακό της ρόλο, αϋτόν τής προσλήψεως χρησίμων στοιχείων, άλλήλ και τής μεταλαμπαδεύσεως του πνεϋματός της στην Δύση, όπως έπραξε αϋτό ή κλασική παιδεία και άργότερα ή λόγια Βυζαντινή παράδοση.

Καλοϋμε επίσης τους πολίτες και τους εκπαιδευτικούς όλων των βαθμίδων να διαδηλώσουν την γονική και εκπαιδευτική φροντίδα τους για την προστασία τής όρθής άγωγής και πνευματικής άναπτύξεως των παιδιών.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Άποσπάσματα άπο την όμιλία του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου στο Πανεπιστήμιο Άθηνών για την επέτειο τής 9ης Ιουλίου 1821

Η 9η Ιουλίου δεν είναι μία άπο τις πολήες επέτειους του ιστορικού βίου μας. Είναι κορυφαίο σημείο άνα-

φοράς όλοκληρου του Έλληνισμοϋ. Συμπύκνωση διαχρονικών άξιών και μνημάτων. "Όταν ένας άρχιεπίσκοπος κι άλλιο άρχιερείς θυσιάζονται έκουσίως για την άξία τής πατρίδας και την όρθόδοξη πίστη τους, ό θάνατός τους ξεπερνά το τέλος τής βιολογικής ύπαρξής τους και γίνεται καθοδηγητικός φάρος του λαοϋ, υπόθεση άντλησης διδαγμάτων.

...

Έρχεται λοιπόν ό Χριστιανισμός και δίνει νέες ιδέες, νέες ήθικες άρχές, νέο πνευματικό πλοϋτο, άναζωογονώντας και πάλι την Έλληνική πνευματική παραγωγή. Έδωσε, ύστερα, ό Χριστιανισμός στον Έλληνισμό τον άνθρωπισμό του Εϋαγγελίου, την άγάπη προς τον πλησίον, και του ένεφύσησε το οικουμενικό πνεϋμα των άρχών και ιδανικών του. Και τέλος του έδωσε το ήρωϊκό πνεϋμα τής θυσίας του σταυροϋ. Οί Έλληνες, βέβαια, είχαν παράδοση στο να θυσιάζουν τη ζωή τους για την πατρίδα. Μαραθώνας, Σαλαμίνα, Θερμοϋλης, είναι ένδεικτικά παραδείγματα τέτοιας θυσίας και πριν τον Χριστό. Το Έλληνικό αϋτό πνεϋμα, όμως, μεταπλάττεται μέσα στη μήτρα του Χριστιανισμοϋ, με τη γονιμη σκέψη και τη μεταφυσική θεμελίωση των Έλλήνων Πατέρων και την άσκητική παράδοση τής Χριστιανικής Άνατολής. Μέσα άπο αϋτό τον συγκερασμό και μ' αϋτή τη διασταύρωση έχουμε την ταύτιση τής έθνικής και τής Χριστιανικής συνείδησης και την άνάδειξη τής θυσίας ύπερ πίστεως και πατρίδος, ως τής μέγιστης καταξίωσης του ανθρώπου. Κι έπειδή τα όρια των δύο μεγεθών, του Έλληνισμοϋ και του Χριστιανισμοϋ κατέστησαν άδιαχώριστα, όταν το έθνος υπέκυπτε σε ύπερτερες δυνάμεις και υποδουλωνόταν, ή Έκκλησία γινόταν βακτηρία και ύποστηριγμός, έλπίδα και τροφοδότης του άγώνα για την παλιγγενεσία του.

...

Κι όμως ή Κύπρος δεν διέφυγε την καταστροφή. Η Κύπρος και ό Άρχιεπίσκοπός της πλήρωσαν με το αίμα τους την ταπείνωση και τον έξευτελισμό που ύφίστατο ή Όθωμανική αϋτοκρατορία στην ξηρά και τη θάλασσα άπο τις δυνάμεις τής επανάστασης. Έτσι σαν σήμερα, πριν άπο 187 χρόνια, την 9η Ιουλίου 1821, ό Άρχιεπίσκοπος Κυπριανός, οί τρεις Μητροπολίτες, ήγούμενοι, άξιωματοϋχοι και άλλιο κληρικοί και λαϊκοί, 486 άτομα, θυσιάστηκαν, ως «άγνα και άμωμα ιερεία» ύπερ πίστεως και πατρίδος.

...

Οί Κύπριοι ιεράρχες δεν ήσαν άπροετοίμαστοι για τη θυσία αϋτή. Ηξεραν πως ή έλευθερία, περισσότερο

ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγαθό, ἐκτὸς ἀπὸ μόχθους καὶ ἀνδρεία ἀπαιτεῖ ἄφθονο μαρτυρικό αἷμα.

Κι ὅταν διεφάνη ὅτι ἡ κατοικὴ δύναμη δὲν εἶχε διάθεση νὰ παραχωρήσει ἐλευθερία στὸν Κυπριακὸ λαό, ἡ Ἐκκλησία ἠγήθηκε, διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, τοῦ ἀγῶνα γιὰ ἀποτίναξη τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ. Τὰ μοναστήρια μας ἔγιναν οἱ τροφοδότες τοῦ ἀγῶνα καὶ ὁ τόπος καταφυγῆς καὶ ἀπόκρυψης τῶν ἀγωνιστῶν. Οἱ ναοὶ λειτούργησαν καὶ πάλι ὡς «κρυφὰ σχολεῖα» ὅταν ὁ δυνάστης, στὴν ἀπόγνωσή του, ἀπαγόρευσε τὴ λειτουργία τῶν σχολεῖων. Ὁ ἀγῶνας ἐκεῖνος δὲν ὑπελήφθη σὲ τίποτα τῶν παλαιότερων ἀγῶνων τοῦ ἔθνους. Στὸ πρόσωπο τοῦ Αὐξεντίου ἐπανεληφθῆν τὸ «Μολῶν λαβέ» τοῦ Λεωνίδα, στὸν ἀχυρῶνα τοῦ Λιοπετρίου ἀναβίωσε τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς, στὸ Δίκωμο ὁ Μάτσης μιμήθηκε τὸν Παλαιολόγο. Ὅσο κι ἂν τὰ ξένα συμφέροντα δὲν ἐπέτρεψαν τὴ δικαίωση ἐκεῖνου τοῦ ἀγῶνα, ὅλος ὁ Κυπριακὸς λαός, ἰδιαίτερα ὅμως ἡ Κυπριακὴ Ἐκκλησία, νιώθουν περήφανοι γι' αὐτόν.

...

Θὰ πρέπει ὅμως νὰ γρηγοροῦν καὶ οἱ συνειδήσεις μας. Ἡ κούραση ποὺ κατέλαβε μερικούς, ὁ ραγιαδισμὸς ποὺ χαρακτηρίζει ἄλλους, ἡ ἐκούσια ἢ ἀκούσια προώθηση τῶν θέσεων τῆς Τουρκίας ἀπὸ μερικούς Ἑλληνοκυπρίους, εἶναι φαινόμενα ποὺ θὰ πρέπει ἀμέσως νὰ ἐκλείψουν.

Ἀκούσαμε πρόσφατα ἀπὸ στόμα πανεπιστημιακοῦ καθηγητῆ, ὅτι θὰ ἦταν ὀρθὸ νὰ μὴν ἀναφερόμαστε σὲ Τουρκικὴ εἰσβολὴ ἀφοῦ ἡ «ἄλλη πλευρά» μιᾶ γιὰ εἰρηνευτικὴ ἐπιχείρηση. Τοῦτο συνιστᾷ μίαν ἄκρως ἐπικίνδυνη ἀλλοίωση τῆς ταυτότητας καὶ τῆς συνειδήσεως ἔστω καὶ ῥιγῶν στὸν τόπο μας, ποὺ ἐπιφέρει μία τραγικὴ σύγχυση πραγμάτων, ἰδεῶν καὶ ἐπιδιώξεων. Ὅταν ἀλλωθοῦν κατὰ τέτοιο τρόπο οἱ συνειδήσεις, γιὰ ποιά ἰδανικά θὰ ἀγωνιστοῦμε; Ἐπείγει ἡ ἄμεση ἀπομόνωση τέτοιων φωνῶν.

...

Τὸ καθῆκον μας ἀπέναντι στοὺς προγόνους μας, ἀπέναντι στὴ μνήμη ὀθίων τῶν ἠρωϊκῶν νεκρῶν μας καὶ ἰδιαίτερα αὐτῶν ποὺ θυσιάστηκαν τὸ 1821, σὰν σήμερα, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κυπριανοῦ καὶ τῶν ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπιτάσσει αὐτὴν τὴν προσπάθεια. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ πλεξοῦμε γι' αὐτούς, κι ἐλπίζω σύντομα, τὸ στεφάνι μας μὲ ἐλεύθερη τὴ δάφνη τοῦ σεβασμοῦ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ μας χρέους!

Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Ἀθήνα 7.8.2008

Ἀριθμ. Πρωτ. 121

ΘΕΜΑ: Ἀπαλλοτρίωση ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Ἡ Πανελληνίος Ἑνωσις Θεολόγων (ΠΕΘ) ἐπιθυμεῖ νὰ ἐνημερώσει τὴν ἐλληνικὴ κοινὴ γνώμη καὶ ὅλους τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν τῆς Πρωτοβάθμιας καὶ Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης γιὰ τὴ σημασία τῆς μεταβολῆς, ποὺ ἐπιφέρει στὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἢ τελευταία διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων (ΥΠΕΠΘ).

Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψη τὰ παρακάτω:

1. Μέχρι σήμερα ἴσχυε ἡ ρύθμιση ποὺ ὀρίζει ὅτι ἀπὸ τὸ μάθημα μποροῦσαν νὰ ἀπαλλοτριοῦν ὅσοι δὲν εἶναι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ δὴλωναν τοῦτο στὸ σχολεῖο. Φυσικὰ ὅλοι τὸ θεωροῦμε τοῦτο νόμιμο, δίκαιο καὶ ἀπολύτως ἐπιβεβλημένο. Στὸ σχολεῖο δὲν ἐπιδιώκουμε θρησκευτικὸ προσηλυτισμὸ καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἔδρα τοῦ διδάσκοντος. Ἡ πράξη ποὺ ἀκολουθοῦσαμε σ' ὅλα τὰ σχολεῖα κανένα πρόβλημα δὲν δημιούργησε.

Σχετικὴ καὶ ἀπολύτως σαφὴς εἶναι ἡ ἐγκύκλιος διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων μὲ ἀριθμ. πρωτ. 61723/Γ2 καὶ ἡμερομηνία 13.6.2002 ποὺ παραθέτομε ἐδῶ:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΝΙΑΙΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ ΘΕΜΑΤΩΝ
ΣΠΟΥΔΩΝ,
ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΠΟΥΔΩΝ Δ/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΤΜΗΜΑ Γ'

Ἀθήνα 13.06.2002

Ἀριθμ. Πρωτ. 1723/Γ2

ΘΕΜΑ: «Ἀπαλλοτρίωση ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν».

«Ὑστερα ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ ἐρωτημάτων σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς ἀπαλλοτρίωσης τῶν μαθητῶν τῆς Δευτεροβάθ-

μιας Έκπαιδύσεως από τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, τὴν προσευχὴ καὶ τὸν ἐκκλησιασμό, σὰς κάνουμε γνωστό ὅτι ἡ ἀπαλλοτρίωσις αὐτὴ πρέπει νὰ στηρίζεται σὲ δήλωση τοῦ ἴδιου τοῦ μαθητῆ ἂν εἶναι ἐνήλικος ἢ τῶν γονέων του ἂν εἶναι ἀνήλικος στὴν ὁποία θὰ ἀναφέρει ὅτι δὲν Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀναφορὰ τοῦ θρησκευμένου σὲ ὁποῖο ἀνήκει.

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΕΣΟΥΛΗΣ

2. Ἡ κατὰ τὴν πιὸ πάνω διαταγὴ δήλωση ὅτι «δὲν εἶναι χριστιανὸς Ὁρθόδοξος» ἀφήνει ἐντελῶς ἀνοιχτὸ καὶ ἀδήλωτο τὸ θέμα τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἢ καὶ ἀπιστίας, τοῦ μαθητῆ καὶ τῆς οἰκογένειάς του. Καὶ φυσικὰ καλύπτει ὅλους τοὺς «φόβους» τῆς Ἀρχῆς τῶν Προσωπικῶν Δεδομένων.

3. Ἡ νέα ἐγκύκλιος διαταγὴ τοῦ ἴδιου Ὑπουργείου ποὺ ἔχει ἀριθμ. πρωτ. 91109/Γ2 καὶ ἡμερομηνία 10.7.2008 ὀρίζει νὰ δηλώνεται «ἡ ἐπιθυμία ἀλλοτρίωσης, χωρὶς νὰ δηλώνεται ὁ λόγος τῆς συγκεκριμένης ἐπιλογῆς». Παραθέτουμε τὸ σχετικὸ μέρος τῆς:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΝΙΑΙΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ
ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
Δ/ΝΣΕΙΣ ΣΠΟΥΔΩΝ Π/ΘΜΙΑΣ ΚΑΙ Δ/ΘΜΙΑΣ,
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΤΜΗΜΑΤΑ Α΄ ΚΑΙ Γ΄

Μαρούσι 10.07.2008
Ἄριθ. Πρωτ. 91109/Γ2

ΘΕΜΑ: «Ρύθμιση μαθητικῶν θεμάτων».

2. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ ἐρωτημάτων σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς ἀπαλλοτρίωσης τῶν μαθητῶν τῶν θρησκευτικῶν, σὰς κάνουμε γνωστό ὅτι γιὰ τὴν ἀπαλλοτρίωσις αὐτὴ ἀπαιτεῖται ὑπεύθυνη δήλωση τοῦ κηδεμόνα τοῦ μαθητῆ ἂν εἶναι ἀνήλικος ἢ τοῦ ἴδιου ἂν εἶναι ἐνήλικος, στὴν ὁποία θὰ ἀναφέρεται ἡ ἐπιθυμία ἀπαλλοτρίωσης, χωρὶς νὰ δηλώνεται ὁ λόγος τῆς συγκεκριμένης ἐπιλογῆς

ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΥΣΗΣ

4. Μὲ τὴν ρύθμιση αὐτὴ θὰ μπορεῖ καὶ μαθητὴς ποὺ εἶναι Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς καὶ ἀνήκει σὲ ὀρθόδοξη οἰκογένεια, νὰ ἀπαλλοτρίωσεται ἀπὸ τὸ δῆθεν «ὑποχρεωτικὸ», κατὰ τὰ ἄλλα, μάθημα τῶν θρησκευτικῶν.

5. Ἄν ληφθοῦν ὑπ' ὄψη οἱ συνθήκες ποὺ ὑπάρχουν στὰ σχολεῖα καὶ ἰδίως στὰ Λύκεια, οἱ παρεμβάσεις τριτῶν, ὅπως φαίνονται στὶς καταλήψεις, τὸ σύστημα ἐπιλογῆς γιὰ τὴν Τριτοβάθμια Ἐκπαίδευση, τὸ γεγονός ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ συστήματος οἱ μεγαλύτεροι μαθητὲς ἐγκαταλείπουν στὴν πράξη τὰ λοιπὰ μαθήματα, πέρα τῶν ἑξὶ ἐξεταζομένων στὶς πανελληνίους ἐξετάσεις, τότε εὐκόλως κατανοεῖ ὁ καθένας ποῖα θὰ εἶναι ἡ τύχη τοῦ μαθήματος στὴ συνέχεια. Ὅταν θὰ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ ὑποστηρίξει ὅτι ναι μὲν εἶναι Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ θέλει νὰ μὴ διδάσκεται τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Ὁ ἀπλούστερος λόγος μπορεῖ νὰ εἶναι: γιὰ νὰ ἔχει λιγότερο φόρτο μαθητικῆς ἐργασίας.

6. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι νὰ ἔχουμε μιὰ ἐθνικὴ κοινότητα, ἓνα λαό, μέρος τοῦ ὁποίου, εἴτε λόγῳ καθαρῆς σχέσεως μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, εἴτε λόγῳ οἰκογενειακῶν συνθηκῶν, θὰ λέγεται (καὶ θὰ εἶναι ἐνδεχομένως) Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχει ἀκούσει τίποτα γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὴ διδασκαλίαν Του.

7. Βασικὴ ἐπιδίωξή μας εἶναι νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ ἡ πραγματικότητα τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων. Τὸ κληδικό - ἐργασιακὸ μας ζήτημα, ποὺ βεβαίως συνυφαίνεται μὲ τὰ παραπάνω, -πιστέψτε μας- ἀκολουθεῖ σ' ὅλα τὰ παραπάνω.

8. Τὸ ΥΠΕΠΘ ἔστειλε καὶ νέα διευκρινιστικὴ ἐγκύκλιος γιὰ τὸ ἴδιο θέμα (μὲ ἀριθμ. Πρωτ. 104071/Γ2 καὶ ἡμερομηνία 4.8.2008), μὲ τὴν ὁποία τὸ μόνο στοιχεῖο ποὺ προσθέτει εἶναι ὁ τονισμὸς τοῦ ὅτι τὸ μάθημα διδάσκεται σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα ὑποχρεωτικὰ ἀναλυτικὰ προγράμματα, ἀλλὰ δὲν ἀλλάζει τίποτα ἄλλο.

Ὅπως ὁ καθένας καταλαβαίνει δὲν πρόκειται περὶ ὁποιασδήποτε διορθώσεως, ἀλλὰ μόνο περὶ προσπάθειας διασκεδάσεως τῶν ἐντυπώσεων. Κάτι ἀπολύτως ἀπαράδεκτο.

Πιστεύουμε ὅτι τὸ πρόβλημα ποὺ δημιουργεῖται εἶναι κυρίως πρόβλημα τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλλάδας.

Γιὰ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον τῆς ΠΕΘ
Ὁ Πρόεδρος καὶ ἀ.α.
ὁ Ἀντιπρόεδρος
Ἡλίας Χρ. Φραγκόπουλος
τ. Προϊστάμενος Γραφείου Δ.Ε.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Προκηρύξεις**Ἱερῶν Μητροπόλεων:****Ἡλείας****Κυθήρων****Καρπενησίου****Ἐλασσῶνος****Παροναξίας****Τρίκκης****καὶ Σταγῶν****Ἐκκλησία Κρήτης****Κυδωνίας****καὶ Ἀποκορώνου****Κλητήρια Ἐπικρίματα****Ἱερᾶς Συνόδου τῆς****Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος****Σισανίου****καὶ Σιατίστης****Διδυμοτείχου****καὶ Ὁρεσιάδος****Ζιχνῶν****καὶ Νευροκοπίου****Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας**

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 "Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἀγίου Κωνσταντίνου Χειμαδιοῦ,

Ἀγίου Γεωργίου Ἀμυδαλῆς,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Πύργῳ τῆ 5ῃ Αὐγούστου 2008

† Ὁ Ἡλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κυθήρων

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 "Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ β' ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ Χώρας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Κυθήροις τῆ 11ῃ Αὐγούστου 2008

† Ὁ Κυθήρων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κυθήρων

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ Χώρας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κυθήροις τῆ 11ῃ Αὐγούστου 2008

† Ὁ Κυθήρων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καρπενσιού

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, Γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς

Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Φουρνᾶ Εὐρυτανίας, Ἀγίου νεομάρτυρος Μιχαὴλ Γρανίτσας Εὐρυτανίας, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Καρπενσίῳ τῇ 19ῃ Αὐγούστου 2008

† Ὁ Καρπενσιῶν ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐλασσῶνος

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, Γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Λιβαδίου Ἐλασσῶνος, Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Ἐλασσῶνος,

Ἀγίου Δημητρίου Ἐλασσῶνος,

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῇ 20ῃ Αὐγούστου 2008

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Παροναξίας

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 “Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος” καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων”, προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἑφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἀγίου Θαλληλαίου Ἀγίου Θαλληλαίου Νάξου, Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἐγγαρῶν Νάξου, Ἀγίας Τριάδος Καλοξύλου Νάξου, Γενεσίου Θεοτόκου Κορωνίδος (Κωμιακῆς) Νάξου, Ἀγίας Παρασκευῆς Μέσης Νάξου, Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκαδοῦ Νάξου, Ζωοδόχου Πηγῆς Χειμάρρου Νάξου, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Νάξῳ τῇ 27ῃ Αὐγούστου 2008

† Ὁ Παροναξίας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 “Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος” καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων”, προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἑφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἀγίας Παρασκευῆς Ἄετοῦ,

Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, Προφήτου Ἡλιοῦ Δέσης,

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Τρίκῃσι τῇ 11ῃ Αὐγούστου 2008

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΡΗΤΗΣ**Ἱερὰ Μητρόπολις Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου**

Προκήρυξις Θέσεως Διακόνου

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 31/14.7.2008 Πράξεως Ἡμῶν προκηρύσσομεν τὴν διακονικὴν θέσιν τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἀγίου Νικολάου» Βρυσῶν Κυδωνίας καὶ προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα ὅπως ἐνεργήσουσιν τὰ νόμιμα διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Χανίοις τῇ 14ῃ Ἰουλίου 2008

† Ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

Πρὸς τὸν
Τὸν Πρεσβύτερον
Φίλιππον Ἀποστολόπουλον τοῦ Γεωργίου
Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς
(καὶ νῦν Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσθε ὅπως ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ Ἰασίου 1, τὴν 14ην Ἰανουαρίου 2009, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 6 μ.μ., ἵνα δικασθῆς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀντικανονικοῖς ἀδικήμασι ἅτινα προσάπτονταί σοι ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐγγράφῳ καὶ κρίνεται σκόπιμον ὅπως μὴ ἀναγραφῶσιν ἐν τῷ παρόντι κλητηρίῳ θεσπίσματος δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν Διαδικασίας».

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου καὶ μὴ ἐμφανίσεώς σου τῆ ὡς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὦρα, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΜΕΛΕΤΙΟΣ
Ὁ Γραμματέας
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

Ἱερὰ Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Πρὸς τὸν
Πρεσβύτερον κ. Χρῆστον-Ραφαὴλ Ἐκίζιδην
πρώην Ἐφημέριον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κοσμά Δ.Δ.
Ἁγίου Κοσμά
(καὶ νῦν Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσθε ὅπως ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἐφραὶμ Τριανταφυλλοπούλου ἐνεργούντος ὡς ἀνακριτοῦ συνωδὰ τῆ ὑπ' ἀριθμ. 310/27.-06.2008 ἐντολῆ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παύλου καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν.5383/1932 ἐν Σιατίστη καὶ ἐν τοῖς

Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῆ 10ῃ Σεπτεμβρίου 2008 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10.00 π.μ. προκειμένου νὰ ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως θέλεις ἐνεργηθῶσι κατὰ σοῦ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 62 καὶ 112 τοῦ Ν. 5383/1932 ὡς ταῦτα ἰσχύουσι κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 διατασσόμενα.

Ἐν Σιατίστη τῆ 30ῃ Ἰουνίου 2008

Ὁ Ἀνακριτὴς
Ἀρχιμ. Ἐφραὶμ Τριανταφυλλοπούλος
Ὁ Γραμματεὺς
Πρωτοπρ. Βασίλειος Βασιλείου

Ἱερὰ Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Πρὸς τὸν
Ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιον Βακράκον
Κληρικὸν Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σισανίου καὶ
Σιατίστης
(καὶ νῦν Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσθε ὅπως ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἐφραὶμ Τριανταφυλλοπούλου ἐνεργούντος ὡς ἀνακριτοῦ συνωδὰ τῆ ὑπ' ἀριθμ. 308/27.06.2008 ἐντολῆ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παύλου καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν.5383/1932 ἐν Σιατίστη καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῆ 16ῃ Σεπτεμβρίου 2008 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10.00 π.μ. προκειμένου νὰ ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως θέλεις ἐνεργηθῶσι κατὰ σοῦ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 62 καὶ 112 τοῦ Ν. 5383/1932 ὡς ταῦτα ἰσχύουσι κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 διατασσόμενα.

Ἐν Σιατίστη τῆ 30ῃ Ἰουνίου 2008

Ὁ Ἀνακριτὴς
Ἀρχιμ. Ἐφραὶμ Τριανταφυλλοπούλος
Ὁ Γραμματεὺς
Πρωτοπρ. Βασίλειος Βασιλείου

Ἱερά Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστῃς

Πρὸς τὸν
Πρεσβύτερον κ. Ἰωάννην Παπουτσῆν
πρῶτων Ἐφημέριον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Τραπεζίτσας
(καὶ νῦν ἄγνωστου διαμονῆς)

Καλεῖσθε ὅπως ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἐφραίμ Τριανταφυλλοπούλου ἐνεργούντος ὡς ἀνακριτοῦ συνωδὰ τῆ ὑπ' ἀριθμ. 308/27.06.2008 ἐντολῆ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστῃς κ. Παύλου καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν.5383/1932 ἐν Σιατίστῃ καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῆ 4ῃ Σεπτεμβρίου 2008 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10.00 π.μ. προκειμένου νὰ ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδομένων σοὶ κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμεν σοὶ ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως θέλει ἐνεργηθῶσι κατὰ σοῦ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 62 καὶ 112 τοῦ Ν. 5383/1932 ὡς ταῦτα ἰσχύουσι κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 διατασσόμενα.

Ἐν Σιατίστῃ τῆ 30ῆ Ἰουνίου 2008

Ὁ Ἀνακριτῆς
Ἀρχιμ. Ἐφραίμ Τριανταφυλλόπουλος
Ὁ Γραμματεὺς
Πρωτοπρ. Βασίλειος Βασιλείου

Ἱερά Μητρόπολις Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος

Ἀριθμ. Πρωτ.: Γ.516/14.7.2008

Πρὸς
Τὸν Ἱερομόναχον Φιλῆρετον Παπαδόπουλον
Κληρικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Διδυμοτείχου, Ὁρεστιάδος καὶ Σουφλίου τῆ 4ῃ Αὐγούστου 2008, ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 12ῃ μεσημβρινῇ ἐν Διδυμοτείχῳ καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὁδὸς Πατριάρχου Διονυσίου 7, ἵνα δικασθῆς ἐπὶ α) κατασκανδαλισμῶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, β) ἀντεκκλησιαστικῆ συμπεριφορᾶ

καὶ ἀναρμόστῳ ἠθικῶ βίῳ, πράξεις δι' ὧν στοιχειοθετοῦνται τὰ ἀνωτέρω κανονικὰ ἀδικήματα, ἅτινα καὶ σαφῶς προβλέπονται καὶ ρητῶς τιμωροῦνται, ὑπὸ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Γραφικῶν Λογίων ΝΗ' Ἱεροῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Γ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ε' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Α' Τιμόθεον δ' 12-13 καὶ Ματθ. ΙΗ' 6-9.

Προσεπιδηλοῦμεν σοὶ, ὅτι, μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὡς ἄνω τε ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
Μητροπολίτης
† Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου

Τὸν Αἰδεσιμώτατον Πρεσβύτερον
Δημήτριον Παντούδην
Ἐφημέριον Ἱεροῦ Ναοῦ
Ζωοδόχου Πηγῆς Ἡλιοκώμης.
(καὶ νῦν ἄγνωστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου τῆ 7ῃ Ὀκτωβρίου 2008, ἡμέραν Τρίτη καὶ ὥρα 9:00 π.μ. προκειμένου ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ τῶν ἀποδιδομένων σοὶ κατηγοριῶν, α) ἐπὶ ἐκουσίᾳ παραιτήσει ἐκ τῆς Ἱερατικῆς ιδιότητος, β) αὐτογνώμονι ἀποβολῆ τοῦ Ἱερατικοῦ Σχήματος καὶ γ) βαρυτάτῳ σκανδαλισμῶ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, ἀδικήματα προβλεπόμενα καὶ τιμωρούμενα ὑπὸ τῶν ἸΒ' καὶ ΝΗ' Ἱερῶν Κανόνων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ζ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Γραφικῶν Λογίων Ματθ. ΙΗ'. 6-9.

Προσεπιδηλοῦμεν σοὶ, ὅτι, ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεώς σου θέλει ἐνεργηθῶσι κατὰ σοῦ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 62 καὶ 112 τοῦ Ν. 5383/1932 ὡς ταῦτα ἰσχύουσι κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν.590/1977.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ